

Odisszea az Univerzumban

Írta és illusztrálta: Bátfai Norbert

2003. szeptember 28.

Felhasználási engedély

ODISSZEA AZ UNIVERZUMBAN, 1.0.5 verzió – „ERIKÁ”
(*Nem személyre szóló változat*)

Az Odisszea az Univerzumban sci-fi regény, de tartalmaz olyan részeket, ami miatt olvasását csak felnőtteknek, azaz 18 éven felülieknek ajánljuk!

ISBN 963 430 144 4

Szerzői jog © 2002, 2003 Bátfa Norbert. Minden jog fenntartva.

Ennek a könyvnek bármely részletét tilos módosítani, kimásolni, átvenni vagy kiadni elektronikus, vagy bármi más formában. Kizárólag az otthoni olvasás céljára nyomtatott vagy fénymásolt, nem üzleti célú felhasználása engedélyezett.

Ez a dokumentum szabad terjesztésű, azzal a céllal terjesztjük, hogy tartalmában HASZNOS és SZÓRAKOZTATÓ olvasmány lesz. De nem vállalunk SEMMINEMŰ GARANCIÁT vagy FELELŐSSÉGET az anyaggal kapcsolatban.

A könyvvel kapcsolatos technikai jellegű észrevételeit szívesen vesszük és várjuk az

info@odisszea.hu email címen.

Forrás: `odisszea_pdf_v_erika_1_0_5.tex`
Debrecen, 2003. szeptember 28.

Tartalomjegyzék

1. Bevezetés	6
1.1. Előszó	6
1.1.1. Webhelyek és kapcsolatok	6
1.2. Bevezetés	6
1.2.1. Az odisszea-2009 taktikai utasítás	6
1.2.2. Előzmények	7
1.2.3. A tudatosság egy modellje	7
1.2.4. Betűtípus konvenciók	7
1.2.5. Útravaló	7
2. A vég kezdete, azaz az érthetetlen támadás	8
2.1. Valahol a Duna menti Stratégiai Tartalékok Támaszpont körzete, földi idő szerint 2023. május 17., 22. óra 20. perc.	8
3. Rutinfeladat	12
3.1. A fővárost övező északi fenyevesekbe tartó autóúton, földi idő szerint 2021. január 2.	12
3.1.1. Négy nap múlva	13
3.2. III. Rameposz fáraó sírja, 174 méterrel a felszín alatt, földi idő szerint 2021. január 2.	14
3.3. Mevete rendszer, központi bolygó, földi idő szerint 2021. január 5.	15
3.4. A Nyugalom Tengere Mentálklinika és Szanatórium, földi idő szerint 2021. január 7., 18. óra 25 perc.	16
4. Különleges megbízatás	20
4.1. A központi „igen értelmes” taktikai bázis, PA_HENE magánszobája, földi idő sze- rint 2021. január 13.	20
4.2. A Nyugalom Tengere Mentálklinika és Szanatórium, földi idő szerint 2021. január 10., 16. óra 47. perc.	23
4.3. Salgótarján környéke, földi idő szerint 2021. január 10.	26
4.4. Harone rendszer (a Harone.Sonse.Arane bolygó), földi idő szerint 2021. január 11.	29
5. ODISSZEA	36
5.1. A Harone.Haline.Aranee világon, földi idő szerint 2021. január 11.	37
5.2. A Nemeze.Herlese.Ke világon, földi idő szerint 2021. január 15. 19. óra 50. perc.	39
5.3. A Duna menti Véderő Egyetemének gyakorlata, földi idő szerint 2022. július 18.	46
5.4. A Nemeze.Herlese.Ke világon, földi idő szerint 2021. január 15., 20. óra 35. perc.	47
5.5. Az Ebiane.Herlese.Scuere világon, földi idő szerint 2021. január 17.	49
5.6. Az Ebiane.Herlese.Scuere világon, 664 évvel ezelőtt	52
5.6.1. Néhány Scuere-i nap múlva	53

5.6.2. Néhány Scuere-i hét múlva	54
5.6.3. Néhány Scuere-i hónap múlva	54
5.7. Az Ebiane.Herlese.Scuere világon, földi idő szerint 2021. január 18.	54
5.8. A Nemeze.Herleese.Arene világon, földi idő szerint 2021. január 20.	57
5.9. A Telilante csillaghajón, földi idő szerint 2021. január 22.	71
5.10. Az Elanidae.Vinarde.Elinore világon, földi idő szerint 2021. január 22.	72
5.11. Az Elanidae.Vilada.Nova világon, földi idő szerint 2021. január 23.	73
5.12. Az Elanidae.Iborbe.Soojate világon, földi idő szerint 2021. január 24.	75
5.13. A Destage.Kie.Atlovgame világon, földi idő szerint 2021. február 12.	75
5.14. A Destage.Ceselve.Carpie világon, azaz találkozás a hét főbűnnel, földi idő szerint 2021. február 2.	76
5.15. EN_TRP fejében, földi idő szerint 2021. február 13.	83
5.16. Az Adiva.Lemente.Pablande világon, földi idő szerint 2021. február 4.	84
5.17. Az Adiva.Engele.Itanie világon, földi idő szerint 2021. február 5.	87
5.18. A Celune.Yluiloke.Atagone világon, földi idő szerint 2021. február 6.	88
5.19. A Trore.Gilgame.Zeuse világon, azaz az Univerzum szívében, földi idő szerint 2021. február 7.	95
5.20. D_HSZI magánrezidenciáján	96
6. A kezdet vége, azaz az érthetetlen győzelem	98
6.1. Valahol a Duna menti fronton, földi idő szerint 2023. május 17., 00. óra 47. perc.	98
7. Mellékletek	100
7.1. Ki-Kicsoda	100
7.2. Egy tudatosság modell	100
7.2.1. A tudat	101
7.2.2. A szabad akarat	101
7.2.3. A vetítés	102
7.2.4. A jövő	102
7.3. Felhasználási engedély	104

Ábrák jegyzéke

2.1.	Invázió: a sötét gyalogság	10
3.1.	Személyi teleköldök	13
3.2.	Salgó Zita	17
4.1.	trore glike zeuse	21
4.2.	trore humane marse	28
5.1.	Odisszea	36
5.2.	harone glike ime	38
5.3.	nemeze herleese arene	64
5.4.	destage ceselve carpie	78
7.1.	A tudatok látszólagos és tényleges kapcsolata	102
7.2.	A közös számítás	103

Táblázatok jegyzéke

4.1.	A trore glike zeuse faj adatai.	21
4.2.	A trore humane marse faj adatai.	29
5.1.	A harone glike ime faj adatai.	38
5.2.	A nemeze herleese aren faj adatai.	65
5.3.	A destage ceselve carpie faj adatai.	78

1. fejezet

Bevezetés

1.1. Előszó

1.1.1. Webhelyek és kapcsolatok

Jelen írás keletkezésének sorrendjében *A tudat szimfóniája* sorozat harmadik tagja. Történetének idejét tekintve viszont *A Mikulás születése* és *Az elmúltak vére* című részek közé ékelődik be.

A tudat sorozat internetes felületét az alábbi webhelyen találhatja meg az érdeklődő olvasó:

<http://www.odisszea.hu>

címen. A fent említett két dráma nyomtatható e-book formájában a Magyar E-KönyvKiadó és Áruházból tölthető le¹.

A regénnyel kapcsolatos észrevételeit szívesen fogad a szerző a javac@odisszea.hu email címen.

1.2. Bevezetés

1.2.1. Az odisszea-2009 taktikai utasítás

2020. december 29-én a Föld átformálását végző „igen értelmes” operatív csoport parancsot kap az odisszea-2009 taktikai utasítás végrehajtására, miután ismeretlen eredetű, de határozott támadás kezd kibontakozni az „igen értelmes” közösség 43 fiatal, illetve még átformálás alatt lévő világával szemben.

Az utasítás végrehajtását mutatja be ez a könyv. S közben egy olyan modellt, melyben sem az egyén, sem az emberiség és általában semmilyen kisebb vagy nagyobb tudatosság nincs többé egyedül. Élhetünk-e egy jobb világot a megismerés által? Erre hitből és meggyőződésből is igent kell válaszolnunk, ahogyan ez a könyv is sugallja majd, mert a megismerés a teremtés forrása!

---

¹<http://www.mekka.hu/mek/mekka?state=BookTitle&oid=173> – letölthető free oldalak és a megvásárolható e-book

1.2.2. Előzmények

Földi idő szerint 2009. decemberében az Univerzum Tanácsának rendkívüli ülését hívják össze, amikor az „igen értelmes” világ felfigyel a Tejútrendszerből érkező, spontán vetítésre utaló jelekre. A spontán vetítés ténye hamarosan beigazolódik, az átformálást irányító operatív csoport vezetője a Föld szülötte, JES_US lesz. Már tíz éve folyik a munka a bolygón, amikor megmagyarázhatatlan jelenségeket észlelnek szerte az Univerzumban: nem támogatott vetítések, amiket az „igen értelmes” teoretikusok nem tudnak megalapozni! Csupán egy halvány kapcsolat mutatható ki a vizsgált vetítési minták és a Földön felfedezett Barát ikrek korai spontán vetítései között. Barát Virág a 140542985 vee (azaz abszolút értékben nagyon-nagyon közel a határ 300000 vee^{*2} értékhez) vetítési mutató értékkel az Univerzum egyik reménysége, csak viszonyítási alapként: ez az érték nagyobb, mint a D_HSZI-re jellemző, aki nem más nagyság, mint az Univerzum Tanácsának jelenlegi elnöke. Elemzők szerint Barát Virág, azaz V_IRAG hamarosan tanácsos lehet, s idővel D_HSZI utóda! Sokakban ellenkezést vált ki ez – az egyébként valószínűsíthető – kifutási lehetőség, hogy **egy szinte még barbár világ lánya legyen az időtlen Univerzum feje...**

1.2.3. A tudatosság egy modellje

Ha a történet élvezése során esetleg úgy ítéljük meg, hogy érthetetlen szituációba kerültünk, amiben nem ismerjük, nem tudjuk kitapintani az „igen értelmes” világban használatos sémákat, akkor ennek feloldására hasznos lehet, ha felkeressük a könyv végén, a mellékletben lévő tudatosság modell leírását! Ez a modell rögzíti azokat a fogalmi kereteket, amire nemcsak ez a könyv, hanem az egész Tudat sorozat (a jelen odisszea mellett A Mikulás születése és Az elmúltak vére) épül. Ebben a modellben alapozható meg a vetítés fogalma. A **vetítés** annak az alapvető emberi sajátosságnak az általánosítása, ami tulajdonképpen emberré tette az embert. Az, hogy **amit elképzelsz, azt valóra tudja váltani!**

1.2.4. Betűtípus konvenciók

Normál, mentális vagy verbális kommunikáció (magyar, angol, amore).

Amore nyelvi érintkezés az „igen értelmes” komputerrendszerrel.

A teleköldök és az „igen-értelmes” komputerrendszer szövegek, üzenetek.

1.2.5. Útravaló

„Most tudok jelentőséget tulajdonítani a szállóigévé vált mondásának: egyszer itt vetnek el egy Föld nevű haszonnövényt, egyszer ott... amin el kell gondolkodnod fiam az, hogy a hajtásból kertésszé lehetsz!”

Odisszea az Univerzumban

---

² $vee^* = vee * th\left(\frac{vee}{300000}\right)$ – kapcsolat a relatív (vee) és az abszolút (vee*) mutatók között, ahol a th a tangens hyperbolicus függvény.

2. fejezet

A vég kezdete, azaz az érthetetlen támadás

2.1. Valahol a Duna menti Stratégiai Tartalékok Támaszpont körzete, földi idő szerint 2023. május 17., 22. óra 20. perc.

– Szekerce-11 a Gyomornak, vétel.

Kis szünet.

– Gyomor, jelentkezz!

Kis szünet, reccsenés.

– Szekerce-11, jelentse a helyzetét! Vétel.

– Az 527, 271 pozíciót feladtuk. 528, 265 cellán át visszavonulunk az 530, 262-be. A géppuska ép, két fő elesett, egy súlyos és egy könnyebb sérült.

– Vettem és rögzítem a helyzetét, várjon!

Szünet.

– Ne menjen az 530, 262-be, forró. Tartsa a jelenlegi 528, 265 pozíciót! Vétel.

– Értettem. Mi legyen a következő lépés?

– Nincs további taktikai utasítás, Szekerce-11.

– És ha innen is kiszorítanak, akkor?

– Nincs hova visszavonulni, már mindenütt ott van a sötét gyalogság. Tartsa a jelenlegi pozícióját, amíg lehet, aztán döntsön belátása szerint. Ismétlem: tartsa a jelenlegi pozícióját, amíg lehet, aztán döntsön saját belátása szerint! Végeztem.

Csend, a rádiós felnéz, a további tucatnyi szempár is a századoson. Aki csak egy pillanat elmúltával szólal meg:

– A védelem máris összeomlott, attól tartok nem fogunk párnák között meghalni, fiúk.

Megáll minden az állapotában elhanyagolt, de láthatóan még funkcióban lévő, apró templomban. Húvós van, szinte csupasz falakat szemlél a néhány bizonytalan tekintet.

– Az nem lehet, százados úr! Okosan visszahúzódunk, be a Gyomorba, a hegyben már biztonságban leszünk – kezdődő kétségbeeséssel kapaszkodik a gondolatba a kommunikációs összekötő.

– Szedje össze magát, katona! Halhatta: már nincs hova visszavonulni!

Egy pillanatig feszül csak össze a két tekintet.

– Állítsa fel a taktikai teleköldököt és tegyen részletes jelentést! Ellenőrizze, hogy van-e már valami előírányzott taktika a kávéfőzők ellen!

– Igenis! – oldja le oldaláról a készülék rögzítő hevederét az összekötő. Megértette: ez az utolsó állásuk. Felhajtja a mobil kijelzőt, koszos mutatóujjával a delta négyzetbeli Szekerce-11 ikonra bök. A felbukkanó ablakban már kód szerint is megadja: ki az egység halottja, ki sebesült.

– Hé, Antenna! Mindenkinek halottat klikkelj!

- Neked már reggel azt klikkeltem, te barom! – tér vissza a valóságba a rádiós, a nemrégiben az egységhez vezényelt fiatal kommunikációs őrmester.
- Futtassam az alegység szintű taktikai elemzőt, uram?
- Hagyja a fenébe, őrmester – a százados többiek felé fordul – ide, az ajtóba állítsák fel a géppuskát! Kifli és Tampon, maguk mellé vesznek két-két embert és szemben, húsz méterre foglalnak el tüzelőállást, jobbra és balra – mutat ki a Hold fényénél a templom ajtajából a két hivatásos katonának.
- Isten, maga oda szembe, az emelkedő tetejére, a bozótosba, ami alatt eljöttünk. Csak akkor tüzel, ha látja, hogy valaki tréfálkozni akar velünk hátulról. Rendben. Ellenőrizték a sisakrádiókat!
- Mindenkinek OK – nyugtázza felpillantva a kijelzőről az összekötő.
- Menjenek, foglalják el az állásaikat!
- A mesterlövész páros és a két raj kifut.
- Mi a terv, százados úr? – kérdezi egy a bennmaradókból.
- Meghalunk, fiam.
- Uram, kidolgozták a nyerhető taktikát, letölthető. Küldjem mindenkinek direktben is?
- Igen, küldje a sisakokba! – a százados a vastag fal tövébe guggol. A sisakelektronika elkezd lejátsszani az animációt: kicsivel a szempár síkja felett közepén, a rostély belsejében megjelenik egy sötét gyalogos egység, mellette számok, adatok. Ugyanúgy elborzad, mint nem sokkal ezelőtt, az élő találkozáskor. Kicsit groteszk, amikor megszólal az anyag kedves női narrátor hangja: a kilenc méter átmérőjű, határozottan csészealjnak nevezhető járműhöz hét tojásdad alakban végződő csápszerűség csatlakozik. Ezek a jármű gerjesztette valamiféle erőter irányított részei. A nagy mozgási energiájú objektumok, mint például a lőfegyvereink számára áthatolhatatlan közeget képeznek. Így buraként borulva a járművet kísérő hét gyalogosra szinte sebezhetetlenné teszi azokat. Viszont, ha egy gránátot be tud dobni a burába, ami, ha ott felrobban, akkor számításaink szerint a szűkülő csápon a jármű belsejébe jutva tönkreteszi a generáló mechanizmust. Ha ez sikerül, akkor az igen sérülékeny sötét gyalogosok ellenállását már könnyen fel tudja számolni.
- Hallották, fiúk. Ha feltűnik egy kávédaráló, tegyék ezt! Egy dobja a gránátot, a másik manuálisan kézzel robbantja, ha a burában van. Hogy állunk idővel, őrmester?
- Erősen akadozik a felderítés, de szerintem max. még két perc és belépnek a cellánkba.
- Kifli, Tampon, telepítsenek két-két aknát az útra, egy percük van! – talán szerencsénk lesz, gondolja magában.

Már érezek egy tompa dübörgést, nem hangos, de nagyon mély. Hamarosan itt lesznek, szinte le sem lassulnak, miközben módszeresen számolják fel az állásainkat. Pedig lett volna esélyünk, ha nincs az a pajzsuk, akkor legalább helyi góccokat tudtunk volna tartani... Vajon meddig oltalmaz majd minket ez a templom, ha oltalmaz egyáltalán. Jó régi lehet, kár, hogy nem olvastam utána a történetének: milyen jó lenne most közösséget érezni azokkal, akik valaha is a történelem során itt húzták meg magukat, ez szolgált utolsó menedékükül. Persze ha egyáltalán volt ilyen. Az is lehet, hogy csak temetni, születni, meg házasodni jöttek ide, civilizációnk valamikori mentális bástyájába

- mélyedek el a gondolatban, Isten hangja riaszt fel:
- Egy öregember tart a forró cellából a zero állás felé – zökkenti vissza a rádióból a mesterlövész jelentése.
- Hadd jöjjön – menekülhet, tolhatja magával a közeli falut is érintő támadás.

Emberi árny jelenik meg a templom vékony, magas ajtajában. Óvatosan beljebb lép egy bizonytalan kicsit, a taktikai teleköldök tompa fényű világába: zilált ősz, borostás arc. Világos, gombolatlan inge alól szinte világít az éjszaka ajtajában trikója.

- Psszt! – sziszeg mellette a százados. Nem mintha a hang különösebben számítana, csak nem akarta megijeszteni. – Megsérült?

– Nem, nem. Jól vagyok – válaszolja a baseball sapkát viselő öreg. – De ezek az ördögök mindenhol jönnek... adnának egy pisztolyt?

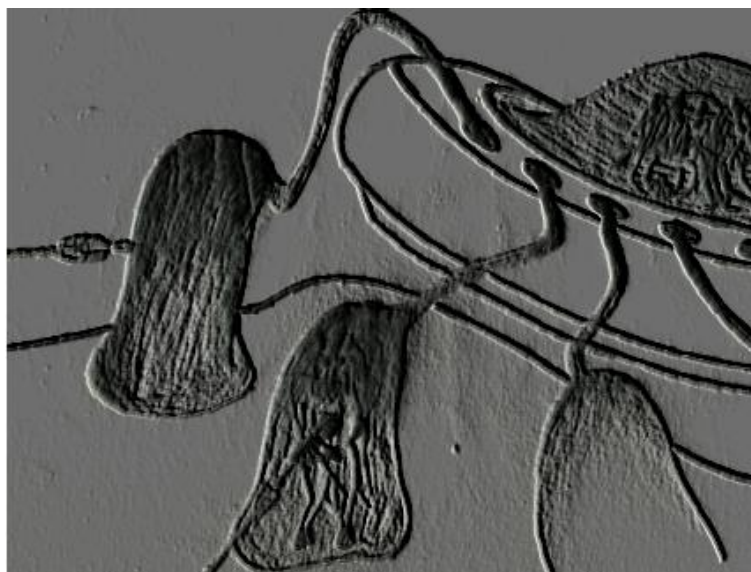
– Egy kávéfőző átlépte a cellánk oldalát, a keleti oldal közepén. Egy kávéfőző, a hét kis rothadékkal.

– Vettük, Isten. Kifli, Tampon, figyeljenek! Csak néhány dobásuk lehet. Először az próbálkozik, akihez közelebb lesz, várják meg a parancsot. Vagy sikerül, vagy elbuknak, a másik trió csak utána próbálkozik.

Mindenki nyugtázza az utasítást

– Figyeljen, papa! – tenyerébe csúsztatja oldalfegyverét. – Ez egy KKD nulla hetes, a Duna menti véderő rendszeresített szolgálati fegyvere – kibiztosítja. – Tessék, ha ez itt piros, akkor céloz, meghúz. Céloz, meghúz! Tizennégy ördögöt tud vele visszaküldeni a pokolba. Menjen előre, az oltár oldalához az ablakba és várjon, amíg leromboljuk a védőpajzsukat!

Semmi álcázás, a csésze-aljszerű csapatszallító néma dübörgéssel tűnik föl a jobb oldali úton, a

2.1. ábra. Invázió: a sötét gyalogság

kis emelkedő tetején. Csak egy pillanatra áll meg, hogy aztán könnyörtelen lassúsággal meginduljon lefelé, a templom irányába.

– Kifli, dobjanak, ha alkalmas! Ketten, dobásonként külön frekvencia sorozaton élesítve, a harmadik robbantson!

– Értettük, százados. Még néhány lépés az aknáig.

– Csak akkor robbantson, ha valamelyik az erőtér fölött van!

Éles sárga magú vörös villanás, az egyik az imént telepített harckocsi aknák közül. Rövid időre mélyzöldre vált a sötét katonát burkoló erőtér, majd újra sárga lesz. Semmi nem történt, a védőernyő ép.

– Talán, ha nem ássuk be, akkor belülrre került volna.

– Már nem tudjuk meg, öreg. – mondja az egyik katona és máris lendíti a gránátot.

– Alfa frekvencia, dobás! – nyúl a második, a béta frekvencia sorozatra élesített gránátért.

– Béta frekvencia, dobás!

– A béta – a katona jobb keze mutatóujjával a bal kezén viselt teleköldökén a gránát program ikonjára bökö – belül van – majd keze az enter felé mozdul...

Darabokra szaggatja a mellkasát védő mellényt a fekete gyalogság ösztüze. Métereket zuhan hátra, jobbra majd balra pillant: két társa is ott fekszik, két élettelen emberi test.

– Tampon, menjenek át! Egymástól tíz méterre, a két szélső ember dob, maga középen robbant.

– Értettem, indulás, fiúk!

Hamarosan megismétlődik az előző meszárlás. Majd minden elcsendesedik, néhány pillanat múlva az egyik katona felnyög, visszatér a tudata. Hirtelen egyre inkább fázni kezd. Felé tart az egyik sötét gyalogos. A katona teste előtt keresztbe fonja két alkarját és élesíti teleköldökén a nála lévő gránátokat. – Gyere csak, gyere! – gondolja. Jön, egyre közelebb ér. A talaj felett halványzölden, felfelé sárgán kavargó, vibrálva világító védernyő alatt már kivehető a lakó: valóban ördög. Vörös és fekete szőrrel borított 150 centiméter magas, két apró szarvú, patás, szárnyas, bojtos farkú förmedvény. Odaér, megáll. Matat valamit öve hevederein. . . mint egy kígyó húzódik vissza az erőtér az idegen járműbe. A földönkívüli a katonához hajol, elveszi oldalfegyverét. Már elindul a mozdulat, hogy a saját övébe akassza a pisztolyt, de megtorpan. Kétszer rázkódik meg a katona teste, két golyót kap a saját marokfegyveréből. Nem mozdul. A sötét gyalogos újra matat, gyorsan visszakúszik és rásimul az ernyő. De a földi katona nő immár belül van és erre a lehetséges mozdulatra tartogatta elapadt erejének minden apró maradék morzsáját. A három bent robbanó gránát ereje ugyanúgy nem képes kijutni a harangból, mint ahogyan be sem tudna. A földi és az idegen test összekeveredik a jármű felé gyűrűző robbanásban. Majd hirtelen veszik bele az éjszakába a többi sötét gyalogos, eltűnt az ernyő. Távoli célzott, egyes lövések hangja tör elő. Nagy kaliberű mesterlövész puska, sorban négy sötét rogy össze. A templom ajtajában felállított géppuska az idegen jármű kiemelkedő, de már védtelen fülkéjét rombolja le. A maradék két sötét egy árok fedezékébe veszi be magát.

– Antenna, jelentse a Gyomornak, hogy zsákmányoltunk egy idegen járművet!

– Igenis.

– Kérdezze meg, el tudják-e szállítani?

Kis szünet.

– Uram, a bázis megsemmisült – jelenti elhaló hangon a rádiós.

Közben három idegen jármű dereng fel.

– Uram, úgy tűnik erősítést kapnak, további kávéfőzők lépnek be a cellánkba. Az. . .

Hirtelen hallgat el a mesterlövész páros, fölöttük tizenöt-húsz méterre lebeg egy idegen repülő egység. Most eszeveszett sebességgel mozdul a templom fölé. . .

3. fejezet

Rutinfeladat

3.1. A fővárost övező északi fenyvesekbe tartó autóúton, földi idő szerint 2021. január 2.

Alkaromon a szokásos finom vibrálással figyelmeztet teleköldököm. Felfelé fordítom a tenyerem, a kijelzőn a futó autóbusz program jelzi, hogy megérkeztem, pillanatokon belül megállást kér majd a járműtől. Hideg és erős a szél, kellemetlenül veri az arcomba az apró, de sűrűn hulló havat. Szerencsére a megállóból csak egyetlen irányba tart az út, de a klinikát még nem látni. Mennyi is volt az út? Negyedkor indultam az egyetemről, most már majdnem egész. Remélem a következő kanyar után már felbukkannak az épületek... Durván egy óra az út. Persze otthonról plusz még húsz perc. Ha nem túl lepusztult a hely, akkor legjobb lesz, ha átcuccolok. Jeles eredményekkel, hogy tudtak ide beosztani gyakorlatra? Ez nem igaz, még mindig csak fák, fák, fák. Beljebb húzom a sapkám, próbálom a dolog jó oldalát nézni: jó levegő, sétálok. Ebben az optimista hangulatomban bukkan elő a távolban a mentálklinika. Úgy saccolom egy-két perc, amíg elérem. Tévedek... „A Nyugalom Tengere Mentálklinika és Szanatórium” hirdeti a szolid fémtábla a kőkerítésbe süllyesztett csengő mellett. Elég bugyuta név, nem csoda, hogy nem ez forog közszájon. Valahogy azért összesűríti és visszaadja a hely lényegét. A kapuban már a havat kavará, máshol kiborítóan erős szél is csillapodni tűnik.

Megnyomom a csengőt, semmi. Hmm, újra megnyomom, nyomom, megint csak semmi válasz. Megtámasztom az ajtót, enged, nyitva van. Igaz, akkor meg minek is foglalkoznának a kaputelefonnal, nemde? A kapun belül ugyanaz minden, mint kívül, csak ritkábbak a fenyők. Kellemes meleg nyaldossa a homlokom, amikor a főépületbe lépve leveszem a sapkám. Az üres felvételi pult néz velem farkasszemet egy pillanatra. Körbenézek: sehol egy lélek, halk zúgás: legalább egy automata kamera rám állt. A kamera mellett, magasan elhelyezett, sugárzó plazmatévé monitorjára nézek:

– Immár tizenkét éve, hogy az első Mikulás-jelenéseket regisztrálták. Nekem mégis úgy tűnik, még sincs semmi érdemi előrelépés a jelenséget illetően.

– Valóban, az elmúlt hetekben például az – az egyébként teljesen mellékes – vita lángolt fel újra, hogy a jelenséget a pszichológusok, vagy a kvantumfizikusok hivatottak vizsgálni!

Elfordítom a fejem, mosolygok vajon? Én tudom a választ.

– Kit keres, fiatalember? – von kérdőre az érkező nővér, miközben elfoglalja helyét a pult mögött.

– Kezét csókolom! Az egyetemről jöttem gyakorlatra, Gereczy professzor úrhoz. – a pultra fektetem bal karom és elindítom az azonosító programot.

– Nagyon hamar jött, a professzor úr tizenegyre jár. – kezében a leolvasóval rutinosan ellenőrzi teleköldököm kijelzőjén az azonosságomat. – Anna vagyok, a főnővér.

– Nagyon örülök, Krisztián, Tarjáni Krisztián.

3.1. ábra. Személyi teleköldök

– Nem éhes?

Meglepődök: – Nem, köszönöm.

– Jöjjön akkor, megmutatom a labort.

– Á, az igazán remek lesz! – indulok el a hölgy után a félköríves, alacsony csarnokból a bal oldali folyosón.

Néhány lépést teszünk a liftig, két emeletet megyünk lefelé. Kicsit morbidnak érzem: laborok az alagsorban.

– A felszínen a betegek vannak elhelyezve – érzi meg talán a kedves hölgy gondolataimat.

A mínusz második szinten a második ajtó a labor. Remek komputerek, minden állomásnál több VR pánt is, igazán remek.

– Majd szólok a professzor úrnak, ha megjön, hogy itt van – és már el is tűnik a nővér a becsukódó ajtóban.

Ez aztán a bizalom... ettől valahogy még unalmasabbnak tűnik az egész hely. De semmi gond, legalább VR pántos Internet-kapcsolat van, majdcsak elütöm az időt!

Vibrálás az alkaromon, rápillantok, az öcsém hív. Jobb mutatóujjammal beütöm a felvesz gombot. A teleköldök kijelzőjén rögtön megjelenik az arca. Szeretem ezt a funkciót, nálam is alapértelmezésben be van kapcsolva a készülék bal felső sarkában lévő kis kamera a beszélgetések ideje alatt.

3.1.1. Négy nap múlva

Kár volt átcuccolni, inkább utazgatnék minden reggel-este. Legalább ennyi esemény történne – morfondírozok a klinika udvarán, az immár szokásosnak mondható egyik dili-sétám alkalmával a havas eget tartó fenyőtörzsek között. Azért valahogy a nyugalmat is tudom értékelni. A Newtonról feljegyzett mondatok jutnak eszembe: vidéki magányában alkotta meg a kalkulust. Szó szerint sajnos már nem jut eszembe... Bár jól állok az „igen értelmes” tanulmányaimmal, most legalább lesz pár hetem, hogy belemélyedhesek néhány részletbe. Az egyetemi követelmények teljesítése egyrészt még úgyis ráér, másrészt egyébként sem okoz semmi különösebb nehézséget. Amit meg itt kell csinálni? Hát, ez valóban kispálya. Gyakorlatilag itt nincs is kutatás, csak címszavak. Vicces, hogy a nővér

szerint a prof. tizenegyre jár, én mégis csak öt-hatfelé látom feltűnni, vagy tíz percre... De legalább széles látókörű. Nem sok alkalmam volt vele ismerkedni, de mégis adott pár izgalmas szakmai morzsát a témában, hmm. Végül is nincs vele gond.

Hátrafordulok, egy mentő hajt éppen az udvarba. Nem sietve, de arra veszem az irányt: végre, valami esemény!

Most nagy pelyhekben, sűrűn hull a hó. A mentőből két alakot kísérnek a főépületbe. Két nőt, úgy látom. Leverem magamról a havat, mielőtt belépek. Valóban két nő a két bekísért beteg: egy húszas és egy harmincas. Mindkettő feltűnően szép, nagyon szép. A fiatal fekete, a másik szőke. El nem hittem volna, hogy ilyen gyönyörű betegek is lehetnek.

– Teljes apátia – mondja a szőke kísérője, miközben a beteg teleköldökös karját a pultra helyezi. Anna leolvassa. Rólam nem vesznek tudomást. Furcsa mód a betegek arca semmit nem tükröz. Láthatólag együttműködnek, de minden szellem nélkül. A másik, a fekete arca: ugyanaz. A kísérők úgy irányítják őket, mint valódi test képét a tükörben. Szóval, tisztára terminátorok a lányok. Mielőtt viccesnek találnám magam, visszahőkölök, azért ennyire nem lehetek érzéketlen. Még jó, hogy nem vagyok orvos, hanem pszichokibernetikus, azaz leszek. Tiszta, elméleti szakma.

Anna és a két kísérő mechanikusan masíroztatják a betegszobák felé a lányt és a nőt. Most mit vártam, hogy ők is a gyakorlatukat tölteni jöttek?

3.2. III. Rameposz fáraó sírja, 174 méterrel a felszín alatt, földi idő szerint 2021. január 2.

Kicsi, de jól megvilágított helységben vagyunk. A durva kőfalakat áttetsző, fóliaszerű, de nem ráfeszülő anyag borítja. Funkciója valószínűleg a kamrában lévő – láthatóan – csúcstechnológia védelme. Nyílik az egylét fülke ajtaja, PA_HENE érkezik. Szaporán követik őt B. Virág, G_AIA, majd H_RCL.

– Erről a helyről a szolgálat sem tud, amolyan privát pihenőként használtam. ... egy kellemes emlék a múltból –, de nem engedi tovább a gondolatot.

H_RCL veszi át a szót. – Bár rögtönzött állomás, de kifogástalan a felszerelés – a technikára mutat: a műszerek egyértelműen az egyetlen humanoidnak helyet adó, döntött, kagylót formáló szék köré rendeződnek. G_AIA elhelyezkedik az ülésen, felteszi a szokottnál kicsit masszívabbnak tűnő telenikátor pántot. PA_HENE fölé hajolva ellenőrzi az illesztést.

– Rendben, futtassuk a programot! Járj szerencsével, G_AIA!

Az utazó induló válasza elillan ajkairól. B. Virágon bizonytalanság suhan át a még hangot formálni próbáló száj és a szellemnélkülivé váló tekintet láttán. Az utazó teste mozdulatlan. ... Majd aszinkron lódulnak meg izmai: a test rúgna, vonaglana, nyelne, de mindez hasztalan a szék fogásában.

– Nyugalom, kislány! Már odaát vár rád – H_RCL finoman kisegíti G_AIA-t a székből. A nő már nyugodt teste szolgai módon engedelmeskedik. B. Virág nem veszi le róla a tekintetét: a szőke nő úgy áll, ahogy az imént H_RCL beállította és magára hagyta.

– Gyerünk, Virág! Ne várassuk G_AIA-t! – sürgeti PA_HENE a lányt, aki elhelyezkedik a kagylóban. Megnyugtatta, hogy mennyire rutinszerű a program végrehajtása.

– Tudod, hogy eredményesen szembe tudsz szállni. ... de azt is tudod, hogy ez a lehetőség természet-szerűen fog eszedbe jutni – figyelmezteti a fölé hajoló asszony. A lány némán bólint.

– Járj szerencsével! – búcsúzik PA_HENE.

Még PA_HENE biztató arcának vonásait látom. Aztán pánikszerűen tör rám valami izgalom. Egy még soha át nem élt érzés: az éneket kérdőjelezi meg. Erős érzésként indult, de most testi szükségletként jelenik meg: levegőt! Szétroppan a mellkasom, szétpattan a tüdőm! Nyelek, nyelek – de ez

nem levegő, mintha vizet nyelnének a reflexeim. Kiáltanám: neeeeem! De már vége is. Tudom, hogy lassan vége. Újra érzem, én létezek. Nem tudom mióta és meddig még, de talán tisztábban és erősebben, mint valaha: én létezek. S mintha a mióta és meddig, ezek az idővel kapcsolatos fogalmak is elhagyott testem béklyójában maradtak volna, mögöttem.

– Mindkét utazó rendben megérkezett a Mevete rendszer központi bolygójára – állapítja meg PA_HE-NE, miközben H_RCL B. Virágot is kíségeti a székből. – Rendszerben, akkor a megbeszélt helyen két megbízható ügynökömmel fog várni a mentőautó. A mentálklinikai beutalójukat, a fedőtörténetet, a szükséges azonosítókat már beprogramozták, azok is ott lesznek – PA_HENE belép az egylét fülkébe és nem sokkal később elhagyja a kamrát.

3.3. Mevete rendszer, központi bolygó, földi idő szerint 2021. január 5.

– Néha még érzem a testem... de egyre inkább átalakul az érzés: mintha egy fa gyökere lennék, vagy inkább egy óriási csővezeték játék kiskegye-kusza térbeli hálózataira asszociálok, ha magamra gondolok. De ez a csővezeték él, mozog: mint egy kígyó!

– Nem jársz messze az igazságtól, itt minden értelem ehhez hasonló önképet épít fel. Mert ilyen a hordozó rendszer bolygóinak szerkezeti struktúrája. Pontosabban az itteni bolygókat behálózó életforma struktúrája ilyen: intelligens gél szövi át a rendszer bolygóit.

– Rém izgalmas, kicsiben a Műegyetememen mi is kísérleteztünk mágneses gélekkel... De soha sem gondoltam volna, hogy van a világnak olyan szeglete, ahol ezek a tekergőző szálak az élet.

– Primitív volt ez az élet valóban, de a méretei! A domináns, a Trore glike gele-re keresztelt faj a rendszer összes bolygóján honos volt már, amikor ide érkeztek a trori felderítők. Hosszú idő volt, amíg sikerült a szálakat tudat-fehérjéjével szennyezni, de végül sikerült egy szimbiotikus kapcsolatot kialakítani.

– Akkor ez a rendszer egy lágy „alkatrészekből” – kicsit megtorpan az alkatrész szónál – épített robot, egy mesterséges intelligencia?

– Nem, nem. Inkább, mint egy lágy, élő elemekből épített komputerként gondoldj rá! Tehát önmaga nem tudatos, de bizonyos korlátok között lehetőséget biztosít tudatok hordozására. Az eredeti cél persze nem ez, hanem egy alternatív tudatosság felépítése volt. Nagyon érdekesek az eredmények, de előbb szerezz még tapasztalatokat! Próbálgatni!

Mintha néhány szálamról lassan letekeredni kezdene valami. Megpróbálok velük utána csavarodni, erőltetnem kell, de sikerül. Ezek a csápok tehát itt G_AIA! Legalább is momentán itt, számomra. Még inkább próbálok ezekkel a G_AIA-hoz kötő szálakkal csavarodni, közben érzem más szálak, hú, milyen sok-sok szál tekeredik le az enyéimről!

A sárga, zöld és világosbarna elnyújtott, vékony, három-hét centiméter hosszú teremtmények sűrűn felaggatva a piszkos szürke, sűrűn nyálkás hálózatban. Mintha gyufaszálakat szórtak volna a vattacukorba. Nagy területen kezdenek izgatottan fickándozni az erősen borsóhüvelyre emlékeztető izgága pálcikák, ezzel felszakítják a piszkos szürke hálót. Közben rózsaszín nyálka választódik ki a pálcikák két végén, ami hamar megszilárdul, szürkévé válik új helyre ragasztva a pálcikát a hálóban és egyben építve a hálót. A levált régi hálódarabokat az érintett környező hüvelyek kebelezik be. Határozott irányt vesz az izgalom, s egy másik nagy, kapcsolódó terület izgalma követi. Lassan indultak, de rémesen felgyorsul a felbolygatott mozgás terjedési sebessége: már szinte két csík követi egymást.

- Eszeveszett érzés: mintha repülnék – szabadul fel B. Virág.
- Gyere! – biztatja tovább G_AIA.
- Jövök! – gyerekkoromban éreztem egyszer hasonlót: közvetlenül eső után sétáltam az közeli ligetes erdő szélén. Elkezdtem szaladni, közben nyeltem a friss illatot. Rohantam lefelé a kis dombon, a fák között a nedves fűben. Olyan felszabadult érzés volt, úgy tűnt már nem is vagyok, csak törtem előre, szeltem át a teret: ez voltam csak akkor, a száguldás. Mint most!

A sárga, zöld, világosbarna, apró pálcikák egy gömbből kinyúló fémesnek tűnő rudakhoz kötődnek a távolban: ez a két rohanó vonal célpontja. Érezhetően lassítanak. . . Majd a mozgó csíkok eleje eléri a fémtüskéket. A csíkok vége még mindig, de lassulva mozog, majd a maradék csíkok egyszerre eltűnnek, a pálcika tenger szökőára lenyugodott.

- Húúú, mintha a mélyvízben elértem volna a medence szélét és most elengedhetem magam – fújja ki magát B. Virág.
- Ez egy csatlakozási pont a hagyományos számítógépes vezérléshez. Könnyíti majd az önképed kialakítását, ha kívülről is látod magunkat! Csavarodj rá, ugyanúgy kommunikálhatsz vele, mint velem. A rendszer fel van szerelve amore¹ interfésszel.

3.4. A Nyugalom Tengere Mentálklinika és Szanatórium, földi idő szerint 2021. január 7., 18. óra 25 perc.

Egyre határozottabb a ricsaj, ahogy a liftből kilépve az előcsarnok felé haladok. Hétig van büfé, az órákra pillantok: hál Istennek, kihagyhatom a – néhány nap alatt ehetetlenként megtapasztalt – vacsorát. Anna kivételesen a pultban. . .

- Ezt szabad itt? – bökök fásultan a fejemmel a jobb oldali folyosóról nyíló társalgó felé, ami már egyértelmű, hogy az önjelölt trubadúrok forrása.
- A professzor úr ragaszkodik hozzá, jót tesz a betegeknek. Nem nézi meg? Tavaly fel is léptek a városban!
- Valóban? – hunyorítok a kedvesen testes hölgyre.
- Még díjat is kaptak.
- Remek, de ma kihagynám. Éppen a büfébe tartok.
- Én a maga helyében megnézném – szól még utánam Anna. Mentemben visszafordulok, már majdnem mondok valami leszerelőt, de megzavar a szigorú főnővér pajkos bízattása.
- Veszek valamit és beülök hallgatóságnak.

A büfében máris törzsvendég vagyok. Persze a betegek jelentős része csak kikapcsolódni (az itteni terminológiával feltöltődni) van itt, de a büfés azért egyértelművé tette, hogy az átlag vevőközönség csapnivaló beszélgetőpartner. Pedig lenne idejük, szerinte. . .

- Jó estét, látta a kórusunkat?
  - Üdvözlöm! Még nem, de már ajánlották.
  - Nagyon csinos a kórusvezető kislány! Éppen magához illik korban, egyetemista.
- A néhány nap még nem volt elég, hogy megszokjam alkalmi beszélgetőpartnerem rámenősségét: – Valóban?
- A Zeneművészetin, meg párhuzamosan pszichológusnak tanul, negyedéves. Kéthetenként jár ki

---

¹<http://www.odisszea.hu/nyelvhp.html> – GNU LGPL Vondole in Amore: egy Általános Nyilvános Engedélyű mesterséges nyelvtan. <http://www.odisszea.hu/pdf/vondoleInAmore-nyelvkonyv-1.0.1.pdf> – a nyomtatható pdf könyv címe.

ide. Már több mint egy éve – mondja, miközben adja a már szokásos citromos sörömet és mindentudó cinkosként hunyorít rám. – Nincs barátja. . . nem is értem: nagyon szép lány.

– Nincs mese, akkor meg kell hallgatnom a ma esti próbát – adom fel, de már valóban kicsit felcsigázva.

– Egy órát szoktak énekelni.

Valóban nagyon szép lány! Az a szabályos, fegyelmezett arcú, elegáns szépség. Tekintete metsző, de ezt talán a zöldes szemek és a világos hajszín összjátéka. Az a modell típus: ha nem látod pár napig, akkor mindig újra megdöbbensz a szépségén.

Érezhetően feszültséget okozok itt az ajtóban, így elindulok a székek felé. Természetesen a kórossal szemben, a hallgatóság között foglalok helyet. A helyzetből adódóan hátulról gyönyörködhetek a kórus munkájában. Nem csoda, hogy viszonylag gyorsan véget ér a próba. Elkészönnek egymástól, én is készülök illedelmesen távozni: mégsem mehetek oda hozzá érdeklődni, hogyan kerülhetnék be a kórusba. . . vagy mégis? Nem, nem. Elvetem az ötletet, ma estére elég élmény az a néhány hátrafordulásból kapott céltalan mosoly. Amit amúgy lépten-nyomon átél az ember a metróban, vagy egyszerűen az utcán sétálva is. . . és én már egy hete vagyok ebben a mosoly-szegény környezetben.

– Akkor ne feledjük, a fellépésig háromnaponta találkozunk! – zenéli füleimnek a kórusvezető. Most megyek el éppen a vörös pulóver mellet, ami számomra elég kereken hangsúlyozza a női bájt. Rápillantva egy halvány elkészőnést tervezek, ahogy egy meglett férfihoz illik. Mintha csak futólag felpillantának az újságból. . .

– Ne haragudj, tudnál egy kicsit segíteni? – előz meg. Elpárolog a tervezett érinthetetlenségem.

– Persze, miben?

A kezét nyújtja – Salgó Zita vagyok.

– Tarjáni Krisztián – viszonzom. Hát ez könnyen ment. De nincs időm morfondírozni.

3.2. ábra. Salgó Zita

– A kocsiban van egy koffer kottám, segítesz behozni?

– Persze – állok és várok, miközben lassan kettesben maradunk.

– Remélem, Anna nem akart összeboronálni velem!

– Nem, nem. Miért tette volna? – egyenes a csaj, nem mondom.

– Mert én már mindent tudok rólad és ez itt szimmetrikus szokott lenni. Ha valahol Anna vagy a

büfés Béla egy általuk, számomra érdekes pasit vél felfedezni, akkor beindul a gépezet.

– Ja, igen. Említettek valamit. . . A büfében azt hallottam, hogy egy szépség a kórus vezetője és valóban!

– Engem eleinte zavart, de csak pusztá jó szándékból származik a szervezkedésük.

– Aha – nyugtázok felületesen, de egyre inkább tetszik a stílusa. Vajon vette a bókot?

A ruhatárhoz érünk, rásegítem a kabátot. Orromba szökken az illata, ahogy megfordul. Nagyon rövid, sötétkék, kis ködmön a pufók kabát. Szabadon hagyja a csípőjét. Kilépünk a fehérségbe. Ritmusos fázisban indulunk a parkoló kocsik felé. Nem alacsony, de aprókat lép. Egészszámú többszörösei lehetnek a lábmunkáink frekvenciái egymásnak. Csönd van, a hó sem esik kivételesen, csak nyikorogja lépéseinket. Megérinti a hideg az arcom. Úgy érzem az unalmas környezet, mint hozzátéhetetlen idill nehezedik most ránk. A barna bakancsom mellett lépkedő hosszú, bordó csizmák fel-felbukkanó orrát bámulom. Meg kéne szólalni. . .

– Sze. . .

– Mi. . . – vágunk egymás szavába.

– Szereted a kutyákat? – lep meg a váratlan kérdéssel.

– Persze, ha nem harapnak meg.

– Miért harapnának meg?

– Aminek van foga, az harap is! – próbálom tréfával elütni a sületlenségemet.

– Dehogyan! – jól veszi ki magát a dolog: mosolyog! Rém vonzó csupaszáj.

A parkolóban vagyunk, kinyitja – az egyetemisták szokásosan bérelt – piros Danube hátsó ajtaját.

Meglep, amikor kettő szaporát csettint a nyelvével, majd: – Max!

Pompás németjuhász tör elő, hoppá. Megtorpan, szemügyre vesz az orrával, én meg nyújtom a kézfejem, had ismerkedjen.

– Okos, szép kutya vagy – vakarom meg a füle tövét, óvatosan. Semmi különösebb bizalmaskodás, elvégre lehet, hogy vetélytársak leszünk!

Felmutatom a szóban forgó karom: – Nem harapta le, barátok leszünk.

Zita kedvesen mosolyog, miközben betolja az ajtót.

– Örülök, hogy összebarátkoztatok. Így esténként fél órát hagynom kell rohangálni. . .

Vagy egy órát sétáltatjuk Max-et az intézet parkjában.

– Mikor látlak újra?

– Háromnaponta leszek mostanában, biztos összefutunk – bízató mosollyal fordul és nyitja a kocsiját. Visszafordul – Van itt valami. . . de ne gondold, hogy ezért ismerkedtünk meg! – bizonytalanít el. – Át kell adnom egy üzenetet! – mondja, miközben elkomolyodik.

Maga elé tartja bal kezét, csuklóján felhúzza a kabát pufók ujját. Én is hasonlóan teszek. Finom vibrálás jelzi az alkaromon, hogy a két teleköldök befejezte az infraportos adattranszfert.

Meglepve köszönök el. Azon kapom magam, hogy az út kanyarulatában a fehérbe veszett elektromos autó jelzőfényei után bámulok.

Magányosan kezdem megismételni az iménti kört. A kis emelkedő tetején, az egyik tompa lámpa fényében állok meg. A kabátom ujjáról belevisít az éjszakába a tépőzár kinyitása. Kiklikkelem a verbális kimenetet, elindítom az üzenő progit:

Identification: .....OK. <korahajnal>
--

Rendben, tehát a csoporttól jött az üzenet. Homokóra. . .

Certification: ..... OK.

Jó, nem babráltak az üzenettel menet közben.

Authentication?

Megnyomom az Én ikont. Homokóra. . .

Authentication: ..... OK.
<javac>

Tehát valóban nekem szól az üzenet. A proggi dekódolja, homokóra. . .

Decryption: ..... OK.

Akkor, lássuk!

Üdv, kedves Javace!

Feladata a tegnap érkezett két fiatal nő megfigyelése!

Bármilyen kapcsolatba hozható, esetleg még lényegtelennek tűnő észrevételét haladéktalanul jelentse!

—

Remélem, nem vette nagyon rossz néven, hogy hova lett gyakorlatra beosztva ;-) Az unalmas környezet első éles munkáját takarja.

Javace, szeretném óvva inteni attól, hogy a látszatnak engedve lebecsülje a várva-várt első feladatát! Erre nem utasíthatom, és sajnos be sem avathatom, de én bármilyen áron óvnám, ha kéne a két nőt, bármilyen áron.

Ügyes legyen!

Járjon szerencsével,
Minervae.

4. fejezet

Különleges megbízatás

4.1. A központi „igen értelmes” taktikai bázis, PA_HENE magánszobája, földi idő szerint 2021. január 13.

Már néhány órája folyik a kihallgatás:

- Ön lényegesen túllépte a jogosítványai által biztosított kereteket! Ön ennek a térségnek a koordinátora és nem a tejhatalmú ura, PA_HENE! A Tanács bizonyára nem fog szemet hunyni a történetek felett! Felelni fog az önállóságáért!
- Úgy gondolja, SO_DA ügynök?
- Hogy merete egy biztonsági ügyben mellőzni a helyi szolgálatot?
- Bizonyára jól ismeri a jelentésemet – feszít tovább PA_HENE.
- Természetesen, de szeretném öntől is hallani!
- Állók rendelkezésére – lassítani tudom, de mégiscsak egy volt tanácsos. . . össze fog állni benne a kép – gondolja PA_HENE.
- Tehát a helyi szolgálat vezetője éppen nem volt elérhető, a Koordinációs Tanács pedig úgy döntött felülbírálhatja a szolgálat egy első fokozatú (bíbor) taktikai tervét, esetünkben az odisszea-2009 kódú utasítást.
- A tervet nem bíraltuk felül, csupán egy további szinttel egészítettük ki. Eredetileg két csoportban utaztak volna a Trorra: az elsőben a Barát család, JES_US és G_AIA különleges ügynök, a másodikban az igazi Barát Virág és az igazi G_AIA. A helyzetre való tekintettel a második transzferben is csak helyettesítőket utaztattunk, Virág és G_AIA pedig egy harmadik úton indult el.
- Igen, meg tudná indokolni, hogy miért a földi átképzésben résztvevő, földi ügynökök kísérik egy ilyen kiemelt fontosságú utat? Miért nem igen értelmesek? Csak nem valamiféle mi világunkbeli összeesküvésre utaló adatok készítették erre a rendhagyó megoldásra?
- Nincsenek bizonyítékaink, de valóban terjednek ilyen hírek. . .
- Csak nem gondolja, hogy a többes szám és a rosszindulatú pletykák menedéket adhatnak egy ilyen horderejű kérdésben. . .
- Tehát ön is ismeri ezeket.
- Próbára teszi a türelmemet, koordinátor!
- Csak nem fenyeget, tanácsos?
- Egyelőre koncentráljunk a helyzet megoldására! Van tudomása arról, hol lehetnek most?
- Az útvonalat én sem ismerem, a célkomputerek határozták meg és automatikusan vezényelték le a transzfer itteni végét.
- Logikus, legalább itt betartották a szabályokat. . . De tudja ön, hogy mennyi időbe telik, még a Kö-

zösségi Biztonsági Szolgálatnak is kifagtatni ezeket a komputereket?

– Elképzelésem sincs.

– Mivel ezeket erre tervezték, mi is csak „brute force” tudunk hozzáfogni, így két, esetleg három hét. Persze önök bizonyára nem erre építettek, hiszen nincs is tisztába ezekkel az adatokkal.

– És eleve: miért is bonyolódnánk ilyesféle spekulációkba? – kérdésre kérdéssel vág PA_HENE, de ő is tudja, hogy partnere minden rezdülését gondosan figyeli, elraktározza és elemzi, majd megint elemzi. Olyan aspektusokat is, amire ő még csak nem is gondol. De ezzel már a beszélgetés előtt tisztában volt. Csak az igazság néhány apró morzsáját akarja elfedni a kihallgató előtt, ez talán sikerülhet. Ezekre most nem is gondol. . .

– Persze, miért is? – mélyed gondolataiba a kihallgató.

SO_DA trore glike zeuse¹, ugyanaz a faj, mint aminek D_HSZI is tagja. Relatív vetítési mutatója

4.1. ábra. trore glike zeuse

2997522 vee, amivel sokáig egy a Tror rendszert képviselő tanácsos volt.

A trore glike zeuse faj egyedét az emberi megfigyelő – első pillantásra – tetőtől-talpig végigmérve

Abszolút vetítési mutató	248409,27 vee*
Relatív vetítési mutató	354552 vee
Magasság	250 cm
Testtömeg	320 kg
Agytömeg	8100 g
Agyhullám frekvencia	19.2 Hz
Nyelv	amore (mentális, verbális)
Észlelt hangtartomány	12000-19000 Hz

4.1. táblázat. A trore glike zeuse faj adatai.

fenséges bagolyból robotstus raptorba való átmenetként asszociálja.

Átlagos súlyuk 320 kg, ez a – megint csak átlagos – két és fél méteres magasságukon oszlik el. Az

¹<http://www.odisszea.hu/igen/troreglikezeuse.html>

átlagos testtömeg/agytömeg arány 39.5. A leglényegesebb számszerű adat: 354552 vee a fajra jellemző átlagos relatív vetítési mutató.

A trore glike zeuse fejét bölcsességet sugárzó sűrű, fekete szőr borítja. Általában kerülnek az extrémizmust: a szőr szinte mindig rövid és soha sem festett. A nagy, sarkukban összeérő szemek feletti szemöldök fent a szem vonalát kísérvé megszakítás nélkül kanyarodik a szakállba. Az arc szőrzetéből tisztán emelkedik ki a szemek találkozási pontja alatt ülő rövid, hegyes csőr. A fej tetejét és a tarkót borító szőrzet követi a szemöldök vonalát. A fej a vastag, erőteljes, de az egész testhez viszonyítva mégis karcsúnak nevezhető, hosszú nyakon egyenesen ül. Táplálkozás közben a meztelen nyakon fél méter hosszan látszik a nyelés. A nyak a kerek hát és a vállak vázaszerű kezdetében végződik. Két előrenyúló, négyujjú kar folytatja a vállat. A farok legalább olyan jól fejlett, mint a raptorszerű lábak. Mind a négy végtagon négy-négy akaratlagosan visszahúzható, erős, karmokban végződő ujjak. A visszafelé néző ujjakon tompák, a többin hegyesek a karmok.

De ritkán lehet így látni egy trore glike zeuse-t! Mindig elfedi testüket a ruhagenerátor. Ez egy abroncsokból felépülő, átjárható, holografikus harang. Szoftveresen vezérelt mindenféle minták töltik ki az abroncsokat, olyan is van, hogy egy-egy abroncs áttetsző... De arra mindenki kényszerrel ügyel, hogy egyszerre ne legyen mind az!

SO_DA ügynök abroncsain most fönről rózsaszínben induló, vörösben érkező, labdarózsaszínű pamacsok futnak alá, körülbelül az emberi szív verése ritmusának harmadával ciklikusan ismétlődve. Nincs éles határ a két funkció között, hogy a ruhagenerátor manipulatív, vagy praktikus szerepet tölt-e be. Mindenesetre a változó minták más fajok képviselőiben határozott nyugtalanságot tudnak kelteni. Nincs ezzel másképp PA_HENE sem! Nem töltött huzamosabb időt a Tror rendszerben, földi koordinátori megbízása pedig szinte már, mint a hasonló beosztásoknál normálisan szokás: időtlen. PA_HENE marse humane humane, messziről nézve akár ember is lehetne. A szokásos, beosztáshoz tartozó biotechnológiai beavatkozással pedig már bárkit megtéveszt. De az is igaz, hogy a csupán a rutin eljárásokon átesetteknél már egy hevenyészett vizsgálat is standard furcsaságokat állapítana meg. Hogy csak a legkézenfekvőbbet említsem, egy a földön dolgozó marse humane humane-nál a fogorvosi székbe kerülve az orvos 34 fogat talál a állkapocsban, fent hátul plusz egyet-egyet. De persze miért kerülne fogorvoshoz?

– Honnan is érkezett vissza éppen, koordinátor?

– A Harone rendszerből – nem fecsegni, emlékezteti magát PA_HENE, minél kevesebb információt!

– Megkérdezhetem, hogy ott pontosan hol járt és milyen célból?

– Nem hiszem, hogy be kellene számolnom a hivatali ügyeimről... – taktikázik, de sejti, hogy a volt tanácsos mentálisan máris kommunikál a földi „igen értelmes” értelmes komputerrendszerrel.

És valóban, SO_DA már minden, a rendszerből kinyerhető információt birtokol. Kár, hogy még nincs klasszikus kvantum átjárónk egy közeli, ugrásra képes rendszerbe, akkor most nem lenne nyitott könyv minden komputerrel segített vetítésünk – Gondolja PA_HENE. A kihallgató zökkenti vissza:

– Tehát ötödmagával utazott: két marse humane humane és három milke humane homoe. Az utazás célja: egy hasonló fejlődési periódust átélt világ, a Harone.Sonse.Arane megtekintése – SO_DA erőfeszítés nélkül osztja meg figyelmét PA_HENE fárasztása és a komputerrendszerrel való interakció között.

– *Beccsüldd meg az átvitt milke humane homoe-knál a relatív vetítési mutatót! Van az átlagos 1973 vee-t meghaladó érték?* – kérdezi le mentális amore-ban a rendszert a kihallgató.

– Ha nem lenne a szolgálat munkájának feltétlen támogatója, akkor most azt is gondolhatná, hogy ha nem innen hajtják végre az ugrást, akkor engem is erősen lelassítana egy távoli „igen értelmes” komputerrendszerrel való kommunikáció – mondja a koordinátornak. – Pontosabban, akkor gon-

dolná ezt, ha lenne még itt valami azon túl, amit állít, hogy csupán mérő elővigyázatosságból egy harmadik szinttel kiegészítették az odisszea-2009-et. Ez esetben hol van most G_AIA és Barát Virág... De ez majd a végső kérdésem lesz – gondolja a kihallgató. Közben PA_HENE erre csak egy arckifejezéssel válaszol.

– *Nincs, SO_DA ügynök* – a volt tanácsost meglepi a válasz... logikusnak tűnt, hogy PA_HENE maga vitte ki innen Barát Virágot a Harone rendszerbe. Onnan több kapcsolat is van a nem „igen értelmes” világgal...

– Ki szeretném hallgatni az önnel utazó három embert! – *SO_DA* végleg le akarja zárni azt a gondolatmenetet, amire az ugrást segítő komputerrendszer is rácsáfolt.

– Nem tartom jó ötletnek, ezzel önkéntelenül is beavatkozna az átformálásba!

– Ellenáll vagy segít, megtehetem. Az utóbbi esetben bizonyára nem történik beavatkozás, egy kis beszélgetés csupán.

– *SO_DA ügynök, üzeneted érkezett a Tror rendszerből* – jelzi a helyi „igen értelmes” hálózat.

– *Játszd le!* – utasítja.

– *Barát Virág és G_AIA_AMA megérkeztek a Trorra, az azonosságuk biztos. Tehát csak a helyi koordinátorok fontoskodó buzgóságával kerültünk szembe... Térjen vissza!* – szól az üzenet.

4.2. A Nyugalom Tengere Mentálklinika és Szanatórium, földi idő szerint 2021. január 10., 16. óra 47. perc.

Teleköldököm üzenetre figyelmeztet, a küldő ismeretlen. Olvasom:

Korábban érkezem, van kedved dumálni?
Majd rádcsörgök, ha ott vagyok!

Üdv,
Zita.

Biztosan az infraportos adatsere után mentette el a számom. Valamilyen szinten kapcsolódik a szervezethez... Aggasztó, mert nem tudom kivenni a fejemből. Akárhogyis, nagyon várom, hogy újra lássam. Vajon akkor is sétáltunk volna – vagy egy órát – ha nem üzenetet hoz? Kínos kérdés, de valószínűleg nem kell feltennem – nyugtatom meg magam. Lassan idő van, szándékosan besegítek az uzsonna utáni levegőzésnél a két apátiás beteg(em)nél. Mire az előtérbe érek, már elkezdték összegyűjteni a felügyeletet igénylő betegeket az intézményes sétához. Belekarolok két kedvencembe és kiindulunk. Amíg nem nézek rájuk, képes vagyok zombikként gondolni a két lányra. Ha rájuk nézek? Gyönyörűek és mégis szegény ördögök. Miért lehetnek olyan fontosak? Elképzelni sem tudom. Most is: érzés nélkül karolnak belém, ha lassítok, ha gyorsítok, ha megállok ők ugyanazt teszik. Akarat nélkül és mindent külső kezdeményezésre. Mint valamiféle tökéletes, szerves gépek. Megfigyeléseim szerint az esetük olyan súlyos, hogy önálló akaratból, saját elhatározásból képtelenek bármit is tenni... egy ápolót mindig lefoglálnak. Tíz-tizenkét beteg, többségük izeg-mozog a bejárat és a parkoló között. Néhányan láthatóan élvezik a szabad levegőt. Az én lányaim bezzeg nem, túl tág pupillákkal merednek mereven a semmibe. Nem egy hangos társaság, de legalább nem vágnak a szavamba... Megdöbbsen a saját morbidságom!

Zita kocsija bukkan fel a lassan táruló kapuban. Ahogy felé indulok, gyerekes elégtételt érzek a múltkoriért: meglátjuk, mit reagál a hölgykoszorúmra!

Talált, sülyedt – Azt hittem, te informatikus vagy... – száll ki a kapszula tetős Danube-ból.

– Ők egy nagyon furcsa eset, láthatóan semmi tudatos kapcsolatuk nincs a külvilággal.

– Ezért hajtottál rájuk? – én meg azon gondolkodok, hogy most nem viccel-e, mert kicsit akkor már túlreagálja. . .

– Nem bírtam nézni, ahogy állnak az ajtó előtt és bámulnak a semmibe, ráadásul az ápoló éppen az épület fel fordítva hagyta őket. . . Megjegyzem, téged vártalak.

– Komolyan? – enged föl a hangja.

– Ühüm, remélem most nincs üzenetem! – tréfálok.

Megint komolyra vált: – De van! – Előttük lehet?

Bólintok.

– Kicsit megijesztettek, nekem is azt kell tennem, ami az üzenetben áll!

– Nem ismerem a helyzetet, hogy érted, hogy kell?

– Megkértek, nagyon megkértek és végül is amit én csinálok az semmiség. . . Most mégis nyugtalan vagyok. . . Ilyen még nem volt, hogy majd valaki megmondja, hogy mit tegyek egy perc múlva!

– Talán tesztelnek – próbálom megnyugtatni.

– Gondolod? – úgy látom sikerrel.

– Elképzelhető.

Összeillesztjük teleköldökeinket. Az infra átvitel csak a két készüléket érinti, az adatok nem kerülnek az operátor mobil alhálózatába. Miközben megtörténik a transzfer, van szerencsém elmélyedni a tekintetében. . .

Dekódolom az üzenetet, lejátsszám, de csak privát hallgatóval engedi. Mindig felbosszant, ha valaki olyan üzenetet küld, amiben kizárólagosan kiköti a lejátszás módját! Lepattintom a mobil fülhallgatót és beillesztem. Elindítom a lejátszást. Most Zita veszik el az én tekintetemben, nem tudom mire vélni: ez nekem vagy az üzenetnek szól? Megszólal a fülemben PA_HENE hangja:

Üdv, kedves Javac!

Nagyon súlyos a helyzet! Hozza magával a két nőt a találkozási pontra, amilyen gyorsan csak lehetséges! De legkésőbb ma huszonhárom óráig, bármi áron! Próbáljon finom megoldást választani: figyeljük a helyszínt, ha elhagyják a klinikát, pár percen belül ott lehetünk két helyettesítő beteggel. . .

Zitát is magával kell hoznia, mert az élete veszélyben van. Ő ezt nem tudja! Az üzenethez mellékeltem egy programot, megfelelő altatót kever egy standard egészségügyi csomagból.

Járjon szerencsével,
Minerva.

Átfut rajtam, hogy valami nagy baj lehet, valami rutin terv borulhatott fel. . . túl önálló feladat ez! Elhessegetem a gondolatot.

– Mit kell tennem? – kérdezi Zita izgatottan.

– Állj az épület tűzfala mögé, a hátsó bejáratához.

– Oda csak akkor szoktam, ha valami hangszert hozok. . . – kezd kombinálni.

– Erre kértek az üzenetben – emlékeztetem a szituációra.

– OK.

– Ja, és sötétítsd el az ablakokat, légszi!

Az áttetsző kapszula kabin itt-ott megcsillan a hó szórt fényben. A felületére feszülünk a lányokkal, mint egy tükörben látom magunkat. Zitának sikerült rátenni egy lapáttal, a tükör effektet is bekapcsolta. . . Lassan én is megkerülöm az épületet a hölgykoszorúmmal. A két hölgyet – szörnyű

lassúnak érzett tempóban – beirányítom a kapszula hátába. Majd bepattanok az elejébe, Zita mellé.
– Rendben – elégedett vagyok.
– Várj meg a kapun kívül, OK? – fürkészem a lány arcát. Kicsit most meg van rémülve.
– Ez nem emberrablás, ugye?
– Nem sokkal tudok többet, de amit igen azt majd elmondom. Most beszólok, hogy a betegeket lefektettem, a te pár új kottádat hoztam és elugrunk a próba előtt autózni egyet! Menet közben mindent elmondok.
– De úgy nem teszünk senkinek semmi rosszat? – ettől a félelmétől azért meglepődök.
– Bármilyen kapcsolatban is vagy a szervezettel, azért azt tudod – bármilyen szinten is kapcsolódsz, tudhatod – hogy nemes célokat szolgál. Ne aggódj! – láthatóan megnyugtatom.

OK., minden rendben. Három perc múlva már hangtalanul vesszük a kanyarokat. Egy mentő bukkan fel hirtelen az egyikben... Zita szinte észre sem veszi, annyira görcsösen mélyed az út követésébe.

– Hová? – kérdezi.
– Teleköldököm mobil interfészét a kezében lévő botkormány tetejére illeszttem – Betöltöd?
– Az útirány is az üzenetben volt? – kérdezi.
– Igen – hazudom.
– És most? Vagy sokat kérdezek? – néz rám.
– Ha többet mondanék, meg kéne, hogy öljelek – sütöm el a kihagyhatatlan poént. Kár volt, felzaklatja. – Álljunk meg! – mondom.
Még szerencse, hogy a lányokat hátul automatikusan köti be az ülés, mert gyorsan megálltunk.
– Van itt egészségügyi csomag? – érdeklődök ártatlanul.
– Van, ott oldalt, de miért? – már megint kérdez.
Döntök. Felé fordulok, a botkormánynon nyugvó kezeire teszem a jobb kezem.
– Hát jó, figyelj! Az üzenet szerint nagy veszélyben vagy, de te ennek nem vagy tudatában. Gondolom éppen ezért, azaz, hogy a tájékozatlanságod miatt ne veszélyeztesd az akciót, altatásban kell biztonságba helyezzelek.
– Francokat!
– Igen, ezért javasolhatták az altatást – valahogy szórakoztat a szituáció.
– És most el akarsz altatni? Figyelmeztetlek, hogy karatéztam – kezd kiborítani.
– Gondolod, elmondtam volna, ha igen?
– Mit tudom én!
– Nyugalom, az sem lett volna tragédia, egyszerűen csatlakoztatjuk az eü. szettet a köldöködhöz és lefuttatjuk a progit...
– Rosszul hangzik!
– Figyelj, a lányok – hátra bökök a fejemmel – biztonságban vannak, tudom hova megyünk és több hasznodat veszem ébren, különben is utálok vezetni.
– Akkor nincs altatás?
– Nincs, de induljunk.
– Mi is a cél tulajdonképpen?
– Zita, te most alszol!
– Jó, akkor: miféle veszélyben vagyok? – azért már kezd felszabadulni.
– Nem tudom. Nem látok tisztán, nekem is csak apró rutinfeladat volt. Biztos, hogy valami nagy dolog történt, különben nem kaptunk volna ekkora önállóságot.
– Mármost te kaptál! Gondolom sokkal mélyebben vagy a szervezetben, mint én.
– Meglehet, de akár fordítva is!
– Én csak egyetlen embernek, egy nőnek szoktam segíteni! Meglepődnél, ha tudnád kinek, nagyon

ismert!

- Amúgy is olyan meglepődős vagyok – ugratom. Már majdnem megkérdezem, hogy mióta kötődik az ominózus hölgyhöz, de nem használom ki az izgatottságát. Inkább témát váltok: – Mióta vezetsz?
- Másodévtől bérelem ezt a kocsit.
- Nem lepődtem volna meg akkor sem, ha tömegközlekedés párti vagy.
- Szerintem ebben a témában a pártosodás már túlhaladott a robbanómotorok kitiltása után.

Mindenféle témával telik el az órák út, a ránk leselkedő veszély természetének fürkészése egy visszatérő motívum. Az útvonal program jelzése szakít minket félbe, közel a cél. Zita megállítja a kocsit. Kifelé bámulok a kapszulából: hegyes vidéken állunk, balra több kivilágított sífelvonó látszik. De a fennsík, ahol állunk tökéletesen kietlen.

- Figyelj, Zita! Egy szigorúan bizalmas operatív bázis az úti célunk. Az üzenet szerint csak ott leszünk biztonságban. Viszont meg kell értened, hogy nem fedhetem fel előtted sem az állomás hol-
létét!

- Hazug vagy! Altatás elfelejtve, mi?
- Gondolj úgy rá, hogy bekötöm a szemed, amíg beviszlek a kapun!
- Köszönöm, máris könnyebb így – ironizál. Láthatóan nem épült ki köztünk olyan szinten a biza-
lom, hogy kooproductív legyen. Viselkedését helytelenítendő nézek rá.

Már elhatározom, hogy vetítek, amikor megszólal:

- Jó, igazad van, jöjjön a koktél! – nyújtja elem teleköldökös karját. Csatlakoztatom ez eü. szett
gyógyszer tartályát, majd infrán áttöltöm a PA_HENE által küldött MIDletet².
- Látod, tíz percre állítom, amíg beérünk a komplexumba – beklikkelem a programban a megfelelő
dózt.

- Nem fogom ám megbocsátani! – hálálja meg figyelmességemet Zita.

Ilyenkor milyen szép, amikor alszik. Az is átfut rajtam, hogy most ugye nem is beszél. . . Magam elé veszem teleköldökös karját. Modern, már az áttetsző technológiával készült, divatos ketyere. Szinte ráöntötték: harmonikus az átmenet a csuklón át, a vékony, most kicsit nyirkos tenyéren át a vékony, hosszú ujjakba. További egy óra dózt adok még be neki, majd magam elé húzom a másodlagos botkormányt és megfordulok. Eddig a kedvenc sípályám felé tartottunk. . . No, nem teljesen a másik irányba, de olyan húsz fokkal eltértünk az igazi céltól.

4.3. Salgótarján környéke, földi idő szerint 2021. január 10.

Néhány tízméternyire a 21-es számú főúttól, egy családi ház előtt. 22. óra 55. perc.

Teleköldököm garázsajtó programja azonosítást kér, az Én ikonra bökök. Amíg a kapuelektronika a megfelelő frekvencián meggyőzi a biztonságos ház kapuját, hogy be kell engednie, belém vág a felismerés, hogy már mennyire a kriptográfia köré szerveződött a mindennapi életünk. Utasaimmal nem is igen tudnék csevegni: szívem hölgye alszik éppen (ebbe a gondolatba önkéntelenül bele-mosolyodok) másik két hölgy utasom konstans szótlán. . . Beállok a garázsba. L_NUX már vár, ő is trore humane marse, mint PA_HENE és mint a legtöbben, akik a bolygón is dolgoznak. Levisszük az utasokat.

- Sajnos borultak az eredeti tervek. . . – hallom mentális amore-ban mozdulatlan szájáról, miközben éppen Zitát emeljük.
- Furcsálltam is, hogy ekkora önállóságot kapok – válaszolok.

²Java programozási nyelven írt, mobil eszközökön futó objektum, <http://wireless.java.sun.com/midp>

- És ez még csak a kezdet, fiam – csigázza fel érdeklődésemet.
- Valami újabb feladatot is kapok, mester?
- Nálam már befejeződtek a tanulmányaid, most tovább léphetsz. De azt tisztán látnod kell majd: a mostani, kis tervezett bekövetkezési valószínűségű, de bekövetkezett helyzetben nem neked van szükséged a közösségre, hanem annak terád!
- Miben lehetne éppen rám szüksége?
- PA_HENE majd elmondja, amit kell.

A két beteget már átküldtük az egyléten, amikor Zita ébredezni kezd. L_NUX figyelt erre, mentálisan köszön el.

- Hol vagyok? – kérdezi a lány.
- Hová megyünk? – intek az egylét fülke ajtaja felé.
- Mi az?
- Egy klasszikus kvantum-teleportáló fülke.
- Az valami hókusz-pókusz?
- Olyasmi, te következel! – húzom el az ajtaját.
- Nem gondolod, hogy belépek egy ilyen szűk cellába!
- Jaj, de problémás ez a lány – gondolom magamban és megsürgetem:
- Zita, nincs időnk. Annyit kell tenned, hogy beállsz és pislogsz egyet. . . Rögtön megyek majd utánad – hatok rá.

Belép, már húzom rá az ajtót, amikor az órájára pillant. Látom a csalódott, pánikba eső arcát. . . Nem áll jól neki. Azért örülök is, hogy nem előbb nézte meg. Megtörtént a transzfer. Húúú, én is belépek. Van egy izgalmas érzésem, mióta az autóban a nem azonnali altatás mellett döntöttem: ebben az akcióban fontos feladatot kaphatok. . . Épp egy szemvillanásnyi idő telik el és a fülke fénye jelzi, hogy kiléphetek. Láthatóan nem földi a környezet, akkor valószínűleg az 1991VG-n vagyunk! A fülke előterében Zita és PA_HENE, a két beteg már nincs itt. Hamar kiderül számomra, hogy Zita Kardos Erzsébetként, azaz csak a népszerű kiberdemokrata politikusként ismeri PA_HENE-t, fogalma sincs az „igen értelmes” világról. . . Nem utolsó sorban Minerva bemutat minket egymásnak.

– Rövid leszek, J_AVAC! Sürget az idő! – kezdi ezután PA_HENE. – Zitának sok minden érthetetlen lesz, de a Harone rendszerben lesz módunk elmagyarázni a dolgokat. Az átlalatok hozott két beteg Barát Virág és G_AIA „igen értelmes” különleges ügynök.

Megszédít egy pillanatra az izgalom, a neveket ismerem, Zitának semmit sem mondanak.

PA_HENE folytatja:

- Az akció a várt kimenetele csak rutinmunkát kívánt volna tőletek: Krisztián megfigyel, Zita, te pedig csak átadta volna ezt a megbízatást, eredetileg. Sajnos az események igen csekély valószínűséggel számított mederbe váltottak hirtelen. . . Nem biztos, de előfordulhat, hogy már úton van a Földre a Közösségi Biztonsági Szolgálat ügynöke. A mostani horderejű ügyben a szóbajöhető ügynökök volt tanácsosok. Te tudod milyen erőt és hatalmat jelent ez, J_AVAC. Ha már itt van az ügynök, semmit nem tehetünk. Senki, senki, aki bármilyen szinten is részt vett az akcióban nem rejthető itt el: így csak idő kérdése lenne, hogy erőfeszítéseink elbuknak. . .
- Én ebből semmit sem értek – rebegi megrettenve Zita.
- Tudom, kicsim. Téged nagyon sajnállak, te nem vagy erre felkészítve – de az őszinte együttérzése nem igazán nyugtatja meg a lányt! Érzem, ahogy PA_HENE tovább is lép.
- Ezt te csinálod? – csodálkozik Zita.
- Csak segíték kicsit legyűrni; legyűrni azokat a természetes gerjedő érzéseidet, amik akadályozzák a tudatos belátásodat – támogatja őt PA_HENE, majd folytatja:
- Nem kell félned, most elutazunk egy nagyon távoli világba, ott lesz egy kis időnk. Az utazástól sem kell tartanod, mesterséges alvásban leszünk.
- Jó, nem lesz gond, az alvással már biztos nem – erősödik meg Zita.

Kiindulunk a helységből, a tranzit felé. PA_HENE megérinti Zita vállát, megállunk.

– Még annyit, hogy öten utazunk, de az út itteni vége, induláskor nem automatikus vezérlésű. Az indítást felkészítő személyzet tagjai viszont nem e bolygó szülöttei. Ha nem rémülsz meg túlzottan látványosan, akkor talán azt nem veszik olyan rossz néven. . . – próbálkozik egy indirekt tréfával PA_HENE.

Bejön, mert amikor Zita meglátja a két trore humane marse³-t, akkor sem nem esik össze, sem nem produkálja a rá jellemző hiszti magas fokát. Sőt, egészen fegyelmezett! Még akkor is, amikor az egyik, több mint két méter magas marse besegíti a vetítő székbe. Én – a mellette fekvő székben – amolyan jó idegenvezető módjára igyekszek szóval tartani őt:

– Most össze fogunk kapcsolódni az immár nagy százalékban földi fejlesztésű „igen értelmes” komputerrendszerrel. Ezek amolyan mesterségesen „igen értelmes” gépek, én csak MIÉ-nek hívom őket. Röviden arra használjuk őket, hogy olyan dolgokat képzeljenek el, amiket mi már képtelenek lennénk. Egy ilyen például az intergalaktikus utazás. . . amin nemsokára átesünk – Zita kivételesen feszült figyelemmel adózik ismertető monológom iránt, bár úgy sejtem inkább tudatosan ezt választja, mint az új környezettel való ismerkedést! Nem lehet könnyű neki, folytatom az idegenvezetést:

– Newton a mozgás fogalmát ragadta meg, Einstein a teret és az időt töltötte meg tartalommal. . . az „igen értelmes” világ hol tart? Itt már a valóság és a képzelet fogalmai is deduktívak! Ezekre a deduktív rendszerekre épülnek ezek a gépek, de még a mi emberi tudatunk is!

Közben azért lopva a számára idegen lényekre pillant. Neki ez végül is egy tökéletes harmadik típusú találkozás. . . Persze nem túl szerencsés, de hát most nem is a megismertetés a cél. Nem túl szerencsés, mert a trore humane marse első megközelítésben szakasztott, mint egy ördög. Természete milyenlétére nézve

nem tudnám általában a fajt jellemezni, mivel még senki marse-val nem kerültem közelebbi is-

4.2. ábra. trore humane marse

meretségbe. De külsőre: apró szarvak a nagy szemek fölött, bojtos farok. . . ennyi elég is lenne az említett asszociációhoz. Persze közelebről már más, bár a szarv az szarv, de a bojt tulajdonképpen egy háromkarú csipesz, ami egy tüskés, kitolható nyelvet oltalmaz, ami tele van érzékeny receptorokkal. Közben a csipesz három karja persze fogásra is alkalmas, de mind a kar, mind a farokcsipeszek erősen mágneses is. A Marse világokról szóló olvasmányélményeimből még dereng, hogy a nővényzetnek igen magas a fémtartalma. PA_HENE segít a Zita feletti trore humane marse-nak a lány csuklójára erősíteni a telepántot:

– Ez olyan, mint egy teleköldök. Nagyon ügyelj rá, hogy mindig viseld. Legjobb, ha le sem veszed,

³<http://www.odisszea.hu/igen/trorehumanemarse.html>

Abszolút vetítési mutató	159210,19 vee*
Relatív vetítési mutató	177336 vee
Magasság	210 cm
Testtömeg	110 kg
Agytömeg	4000 g
Agyhullám frekvencia	15,4 Hz
Nyelv	amore (mentális, verbális)
Észlelt hangtartomány	9000-70000 Hz

4.2. táblázat. A trore humane marse faj adatai.

amíg vissza nem tértek a Földre! – mondja hozzáhajolva, miközben a két beteg is megkapja a pántot.

– Ő miért nem kap? – vonja kérdőre rám célozva Zita Erzsikét.

– Ez a pánt nem egy szokványos kommunikációs eszköz. Idegen világokba fogtok utazni, ezzel egyben idegen mikrokozmoszba is. Ez a kis karkötő fajra jellemzően képes programozni a test hormonális, neuro-hormonális vezérlését, de gondoskodik például még az adott idegen világban való élethez szükséges sejtes immunválasz bevezetéséről is... szóval gondolj rá univerzális védőoltásként!

– De akkor nektek?

– A tranzit rendszer az „igen értelmes” tudatokba ezeket az információkat automatikusan vési – mondja PA_HENE, miközben ő is elfoglalja helyét.

– Á – ennyi csak Zita válasza.

A két trore humane marse elhagyja a fülkét, verbális amore-ban búcsúznak el:

– Járjatok szerencsével!

– Mit mondtak? – kérdezi tőlem Zita.

– Azt mondták, hogy járjunk szerencsével!

– Mi köze ennek a szerencséhez, ha ezek ilyen szuperlények – kezdi.

– Ez egy szokásos üdvözlési forma amore-ban.

– És semmi köze a szerencséhez ugye?

– Így van – hazudom.

A hét, testre állítható székből kettő szabad. Bekapcsol egy mélyzöld fény, Zita felé fordulok:

– Azonnal indítanak minket, járj szerencsével!

– Te is járj szerencsével! – válaszolja vissza, meglepődésemre. Azzal a remek érzéssel zuhanok mélyálomba, hogy meg fogjuk találni a közös hangot...

4.4. Harone rendszer (a Harone.Sonse.Arane bolygó), földi idő szerint 2021. január 11.

Futó fénycsíkokat látok, tompán sárgák. Szaporán követik egymást, mintha hanyatt feküdve tolnának egy hosszú folyosón, ahol a neonok sűrűn, keresztben vannak elhelyezve: egy csík, meg egy csík, a következő csík... Egyre gyorsabban suhannak el, már-már egy végtelen csíkká nyúlnak a fények... Kinyitom a szemem.

– Hogy érzed magad? Nemsokára jobb lesz! – hallom. A hang irányába fordulok, Krisztián bíztat. Nagyon gyűrött az arca. Visszakérdezek:

– Te sokat csináltad már ezt?

– Még soha, de sokat olvastam róla – lep meg. Hát ez remek, de akkor hogy tudja ilyen természetesnek venni? Azért kedves, hogy figyel rám:

– Ez a mélyaltatás természetes hatása a szervezetünkre.

Sokkal nagyobb helységben ülünk, mint ahonnan elindultunk. Itt legalább száz szék van. Mások, mint a Földön. Amióta felébredtem húzódnak vissza rólam, de csak most figyelek fel erre a lassú mozgásra: a testem mellett fekvő kezeimet még mindig teljesen betakarja a csípőmről láthatóan visszahúzódnó, de korábban valószínűleg az egész testemet körülölelő anyag.

Krisztián folytatja:

– Azért kell alkalmazni, hogy tudatunk ne kerülhessen ellentmondásba a vetítést segítő komputerrendszerrel.

– Ühüm – próbálok többet mondani, de csak próbálok, ennyire telik most.

Hamarosan kiszabadulok a szék öleléséből. Éppen akkor, amikor megszűnik a mélyzöld (talán sterilizáló) megvilágítás. Viharosan kezdem jobban érezni magam. Nem tudom ezt az utazás teszi, vagy annak következmény, hogy kezdem felfogni a történeteket. Rengeteg, rém izgalmas kérdés tör rám. Mint tűhegyes csúcsok magasodnak elő, s csak kis dombként az aggodalom: vajon mit gondolnak majd a szüleim, mi lett velem? Mi lesz velem? – s a domb már el is fed mindent. Már sírok is. Meg akarom kérdezni, de Erzsike és Krisztián felkelnek a székből. Én is gyorsan követem őket. Krisztián a két beteg lányt támogatja. Erzsike hozzám lép és átkarolja a vállam:

– Soha ne engedd, hogy félelmeid elszigeteljék a tudatodat! – rebegi halkán. – Nehéz, de meg kell tanulni. Nem lesz semmi baj! – próbál erőt önteni belém.

A helység homályában várakozó buborékszerű tárgy felé tartunk, szerintem egy jármű, Erzsike felvilágosít:

– Ez olyan lesz, mint az egylét fülke volt minálunk. A szállásunkra megyünk vele, pár pillanat és mindent elmesélek – csak némán bólintok válaszul.

Belépünk a buborékba, közben megérintem: nyirkos. Jaj, remélem nem él! – viszolygok meg. Apró dudorok vannak a jármű padlóján, öt dudor mintha kinyílt volna, széket formál. Utánzom a többieknek, én is elhelyezkedek. Ez a szék nem folyik körül a testemen, közel sem fog olyan stabilan, mint az iménti. Most szabad mocorogni? – figyelem a többieket, ők teszik-e? Krisztián rám kacsint! Felidegesít az idétlensége, a megfelelő válasz: elhúzom a szám! Megváltozik a világítás, egy pillanatra tart, majd visszavált. Ha ez a grimasz miatt volt, akkor legközelebb visszakacsintok! Megnyugtatóan ható, furcsa, elnyújtott kör alapú terembe lépünk ki a járműből: emberre mért kényelmesnek látszó fotelek, előttük kis asztalok. Az összes egy félkörben, egy dobozszerű valami köré van rendezve. A falban három-négyméterenként ajtók, rendes ajtók kilincessel. Modern, de határozottan földi kilincsekkel. Nagyon hálás vagyok ezért az apróságot.

– Ez a szállásunk – közli Erzsike. A kilincsekre mutat: – Személyes hálófülkék, mosdóval. Tisztálkodjatok, egyetek, pihenjete, ahogy tetszik. Két óra múlva visszajövök – mondja, majd elhagyja a szobát.

– A szüleim nem tudják, hol vagyok. Aggódni fognak – tör elő újra belőlem a bizonytalanság.

– Akarva-akaratlan alakult úgy, hogy passzív szereplőkből aktívvá léptünk elő. Jól vagy és ez a lényeg, hogy a szüleid inkább alap nélkül aggódjanak, mintsem most otthon légy és esetleg okkal. . .

– Igazad van – közben szórakozottan kezdek babrálni a kényelmes fotel „karfájának” kapcsolóival: ismerős ikonok, óvatosan nyomom meg a TV-re emlékeztetőt. Erre azonnal megelevenedik a doboz, ami köré félkörben vannak a székek szervezve. Felfúvódik belőle valami zavaros, egyre szögletesedő buborék. Áttetszővé válik és megjelenik benne a kép, egy háromdimenziós, holografikus monitor az! Vagy valami ilyesmi. Csúcs! Jól ismert alakok. . . de hiszen ez éppen tegnap reggel ment!

– Be is sétálhatsz a képbe – ragadja meg a kezem Krisztián. Átlépjük a monitor ernyőjének láthatatlan határát. Döbbenetesen élethű, ez már több, mint bármilyen – ma a Földön divatos – 3D-s effekt, ez maga a tökéletes vizuális virtuális valóság!

– Átveszik és feljavítják a műsoraink egy részét – hallom, miközben Krisztián kimegy a képből.

– Gyere, félelmetesen sok csatorna van! – hív maga után.

– A legtöbb úgyis csak ismétlés! – hűtöm le.

- Nem annak, aki először látja – vág vissza él nélkül, miközben kimegyek mellé. Ismerősen csengő, de ismeretlen nyelven beszél a fotelban, a karfának? Rám néz, észreveszi értetlenségem:
- Amore-ul beszélek, ez egy remek interfészül is szolgáló nyelvi konstrukció. Történetesen többek között a komputer és az ember között. – Nézd csak! – int a holomonitorra.
- Igaza lehet, mert a monitorban az angol ábécé betűiből épített, de ismeretlen szavakból álló tömbök vonulnak el.
- Lekértem az összes csatornát, lássunk valami helyit?
- Nem gondolod, hogy tévét fogok nézni, amikor itt vagyok valóban is! Inkább megkeresem a zuhanyzót. Felfedezem, aztán a betegeket is megmosdatom. De gondolom te addig nézed a tévét. . .
- Nem, zuhanyozzunk!

Elég gyorsan rájövök, hogy a zuhanyzófülke csak az a háló sarkában álló magányos, magas, kívül-belül tükör henger lehet. El van húzva az ajtaja. Egy merész ötlettől vezérelve vetkőzni kezdek, majd belépek a fülkébe. De belül semmi, csak én nézek magamra mindenhol, a henger néhol szabálytalanul kialakított belső felületéről, hogyan tovább? Behúzom a henger ajtaját. Ahogy lepillantok, látom, hogy apró, finom vízcseppek azok, amik bizsergetni kezdték a lábfejem. A fülke alján lépnek be és most láthatóan gyorsulnak, vékony erekké, érdarabokká válnak. Hú, spirált formálva roham-szerűen terítenek be. Önkéntelenül nyelek még egy nagy levegőt és összeszorítom a szemem. Kis szünet után kikandikálok, érdekes módon a spirálban felfelé áramló, a spirálon belül ide-oda cikázó vékony vízugarak elkerülnek a fejem. Felfelé kígyóznak, majd eltűnnek a magasan elvékonyodó henger kanyarulatában. Nagyon élvezetes fürdő, meg tudnám szokni! Szokás szerint próbálom – más szemével – összehasonlítani a két mellemet az érdekes tükörben, fejem fölé emelem a két karom. Jaj, most hirtelen az arcomat is verni kezdik a sugarak, lekapom a kezem megdörzsölni vele a szemem. A sugarak eltávolodnak az arcomtól. Újra felemelem. . . Szóval így megy itt a hajmosás. Kicsit még ernyedek a hengerben, mielőtt befejezem. Elhalnak a vízugarak, amikor a tolóajtó nyitópanel-jéhez érek. Most forró levegő kígyózik át. Meghúzom a panelt, ekkor a levegő is leáll, kilépek. Nem akarom visszavenni viseltes ruhámat, biztosan talállok itt valami megfelelőt. . . Különben is, ki tudja, hogy hatnék a földi ruhában itt? – kezd foglalkoztatni a kérdés. Tényleg bele kell majd néznem a tévébe, hogy mi a divatos itt!

Az ágygal szemben, a falon lévő panelben sejtem a szekrényt. És valóban! De, nem kis meglepetésemre csupa földi gönc sorakozik benne, mindenféle viselet: az estélyitől a bundáig. Megerősödik bennem az a korábbi feltételezés, hogy a szállásunk eleve ránk, emberekre specifikusan van kialakítva. Egy sportos rövid szoknyát veszek fel, pólóval és egy szandált választok hozzá. Stimmel a méret. . . Sehogy sem fér a fejembe: ezt honnan tudták! Ezen merengve lépek ki a hálóból. Krisztián, hasonló sportosan öltözve (legalább ezt eltaláltam, könnyebbülök meg) a fotelból karattyol, a hangzóiban ismerős, de amúgy teljesen ismeretlen nyelven a háromdimenziós tévével. Vajon ki lehet ő valójában? Talán nem is ember – rémítem meg magam.

- Szerinted honnan tudták, hogy mik a helyes méreteink? – szólítom meg.
- Belépésünk pillanatától figyel minket, a szobát, illetve az egész szállókomplexumot vezérlő komputer. Nem egy „igen értelmes” konstrukció, de remek a maga nemében.

A karattyolásra vált:

- *Te iceraj vanek in te bol Zitae!*⁴

A holomonitorban szám és szövegdobozok jelennek meg, több mellett ott vagyok én is kicsiben. Középen pedig teljes életnagyságban, de mereven állok. Besétálok magam mellé a monitor terébe. A kimerevített testem mellett mellmagasságban egy sor gomb nyugszik, mint egy szokásos videomagnón: indulj, állj, előre, hátra, stb. gombok. Megnyomom, pontosabban akadály nélkül bele, majd

⁴Szó szerinti fordításban: Te listázd adataidat Zitáról!

áthatol a kezem az egyik nyílra. A testem megelevenedik, s vele együtt a monitor terének egy azt borító kis darabja is. Visszafelé játszik le: most jövök ki a hálóból. Még időben nyomom meg az állj gombot. . .

- Pedig most kezdett izgalmas lenni! – ízetlenkedik kajánul Krisztián.
- Szóval a nagy testvér figyel minket. . . – állapítom meg, amikor megérkezik Erzsike.
- Ez is lehet egy olvasata a dolgoknak, igen.
- Mi az a nyelv, amin beszélsz a komputerrel.
- Nagyon izgalmas, ez tulajdonképpen a saját nyelvem. Abban az értelemben, hogy a grammatika, amit használok, az egyetemes az egész „igen értelmes” világban, viszont a nyelv testét, azaz a szókincset már én készítettem. Ahogy nekem tetszett! Egyébként ez a grammatika, vagyis a nyelvtan már vagy két évtizede a földön is elérhető. Az átformálás első, kezdeti lépéseiben került ki az Internetre⁵ a nyelvtan leírása. Gyakorlatilag én is innen indulva kerültem idővel egyre közelebb a közösséghez: hatéves voltam, amikor a bátyám rábukkant a hálón erre a lapra, ahol akkoriban kezdődött el egy nyelv ráépítése a nyelvtanra. Miközben a bátyám tanulgatta a nyelvtant – mivel állandóan rajta csüngtem – rám is rám ragadt. Persze akkor nem is gondoltam volna, hogy e mögött (és sok más akkor indult internetes kezdeményezés mögött is) pontosan számító, „igen értelmes” ügynökök állnak, akik egyrészt formálják, másrészt szűrik, vizsgálják is az érdeklődőket.
- Nehéz megtanulni?
- Nem, dehogya! Éppen ellenkezőleg, fő tervezési szempontja a könnyű és gyors tanulhatóság volt. Az amore (ámore) nyelvtan olyan, mint egy formális, mint egy matematikai nyelv: szabályai kivételeket nem tűnnek, időben változatlanok. . .
- Meg tudnál tanítani engem is? – vágok a szavába, utólag magam is meglepődve vehemenciámon.
- Persze, szívesen tenném! Az alapokat pillanatok alatt át lehet tekinteni.
- Akkor például. . . – gondolkodok el – mi volt az előbbi mondat?
- Te iceraj vanek in te bol Zitae! Kezdjük a szófajokkal! De most csak a mondatban szereplőkre figyeljünk persze! A nyelvtan rögzíti, hogy az amore nyelv igéi a, főnevei e betűre végződjenek. Továbbá minden j betűre végződő ige felszólító módban van és minden k betűre végződő főnév többes számú. Az icerca jelentése listáz, a vane adat, így az iceraj listázd, a vanek adatok. A te a magyar te személyes névmása, az in a birtokos szerkezetet jelöli, azaz a vanek in te jelentése: a te adataid. A Zita ámoreban – lévén mivel főnév – Zitae. Az ámore mondat⁶ szerint az egyszerű mondatok az alanyi részből, majd az azt követő állítmányi részből épülnek fel. Az alanyi részt sorrendben a névelő, jelző, alany alkotja. Esetünkben névelő és jelző nincs, marad a Te azaz, hogy Te. Az állítmányi részt megint csak sorrendben az ige, a tárgy rész és a határozói rész alkotják. Itt mind a három rész van a mondatban, az ige: iceraj, a tárgy rész: vanek in te, a határozói rész: bol Zitae, ahol a bol az amore eredethatározója. Tehát az iménti mondat szó szerint magyarra fordítva: Te listázd adataidat Zitáról!
- Te iceraj vanek in te bol Krisztiane! – próbálom ki rögtön frissen szerzett tudásomat. És a holomonitor reagál! De valamit nem értek:
- Hogy lehet a magyar ábécé a nyelvtan alapja?
- Egyrészt nem a magyar ábécé az alapja, hanem az angol, a betűk pedig „qwerty”⁷ szerint vannak rendezve, de ez végül is mellékes. A másrészt a fontos: az amore nyelvtant egy általános szabálygyűjteményként képzeld el! Egy három lépcsős konstrukció első lépcsőjeként! Azt mondja, hogy rögzítenünk kell egy ábécét, ez tetszőleges lehet, annyi a lényeg, hogy rögzítünk véges sok jelet. Ezeket betűknek nevezzük, a betűkből álló véges hosszúságú betűsorozatokat szavaknak. Ugyanúgy, mint a tipikus földi nyelvekben is. És azt köti még ki az első szint, hogy az amore főneveknek

⁵<http://www.odisszea.hu/nyelvhp.html> – az „igen értelmes” közösség nyelvének nyelvtana.

⁶<http://javac.freeweb.hu/evondole/vondoleInAmore/node6.html> – az amore mondat.

⁷Az angol billentyűzetek első betűi, szokásosan a bal felső sarokból indulva.

mindig ugyanarra a jelre (azaz betűre) kell végződnie. Itt jön be a második szint, hogy az én amore nyelvemben a főnevek a betűre végződnek, ez már a saját választásom. A további harmadik szint pedig a szavak, a szókincs megalkotása. Tehát, hogy a példabeli listáz ige az icera, az is a saját választásom.

- Nem káosz ez, hogy mindenkinek akar saját nyelve van az „igen értelmes” világban?
- A legkevésbé sem, inkább egyfajta kreatív szabadság. Azért nem káosz, mert a fordítás triviális. Csupán két megfeleltetésre van szükség: a nyelvtanban kitüntetett betűket kell egymáshoz rendelni, hogy például nálam a betűre végződnek az ige, a te nyelvedben meg mondjuk e betűre. Illetve a szótárakat kell egymáshoz rendelni. Az első, kicsit hallgatva a nyelvet könnyen elsajátítható, ha a nyelvtant jól ismerjük. A másodikhoz tanulni kell egy kicsit.
- Ez nagyon bonyolult!
- Csupán így önmagában valóban annak tűnhet. De a háttérben már ott dolgozik a földi „igen értelmes” komputerrendszer, a két hozzárendelésbe ő segít be! És ne holmi összedrótozott vasra gondolj! Hanem olyan mentális képződményre, amivel nemcsak berendezések, hanem az összes ember tudata is kapcsolatban van (legalábbis kapcsolatban van, ha nem alszik). Mély dolog ez és elsőre megrázó: amiről most azt gondolod, hogy kizárólagosan és csakis a tied, a saját én tudatod: csupán illúzió. Valójában a tudatod nem pusztán a fejedbe zárt kis világ, ahogy azt érzékelni véled, hanem egy elosztott, hálózati rendszer része.
- Á, egy újabb tanítvány? – kérdezi az éppen visszatérő Erzsike. Majd közénk ül és vázolni kezdi a szituációt.

Feltűnően sok motívum ismerős a történetből, de értem, hogy ez a tény is csupán az átformálás egy aspektusa: az információkat itt-ott morzsákban már megjelentették. Még nem állnak össze, mint egy egységes, megismerhető folyamat részei, de a cél ez. Addig információk és fezinformációk áthatolhatatlan óceánja szigeteli el az igazságot. . . De páran elkezdik keresni azt! És ennyi elég a folyamat beindulásához, ami majd gyökeresen megváltoztatja a világunkat. Amit nem habozok elhinni, mert ha például csak az igaz, amit Krisztián az imént mondott, már az képes szerintem egy olyan modellt kialakítani bennünk, hogy a javak egy nem Pareto eloszlás⁸ jellegű elosztásával a földi borzalmak jelentős részét gyorsan felszámoljuk. . .

- A dolog azért nem ennyire egyszerű! Ha csak úgy kirukkolnánk a valósággal, még ha mondjuk egy deduktív, tudományos elmélet formájában tennénk is, akkor egy maroknyi tudóson kívül szinte a bolygó összes tudatos megfigyelője tagadná meg az igazságot. . . – hallom Erzsikét, de látom, hogy ajkai nem mozognak!
- Hogy lehetséges ez? – kérdezem, én persze verbálisan.
- Csak illusztrálni akartuk, amit az imént mondtam, hogy az „igen értelmes” világban egy tudat sincs magára hagyva – hallom Krisztiántól, az ő szája sem mozog.
- Én is tudok majd így telepatikusan beszélni? – tör rám vágy.
- Sőt, az a tapasztalat, hogy a mentális amore elsajátítása nálunk embereknél jóval megelőzi a verbális.

Hallgatnak, gondolom pihenni hagynak, hogy átgondolhassak mindent. Vajon most is figyelik, mit gondolok? Vagy csak azt „hallják”, amit verbálisan gondolok? Hallgatnak, talán rajtam a sor, hogy felmondjam a leckét? Szóval van egy „igen értelmesnek” nevezett közösség, ahova azok a világok tartoznak, akik fejlődésük során felfedezték, hogy egyedi tudataik egy nagy közös valamiben halmozzák fel magukat, illetve önmaguk egy részét. Mint például a méhek, ahogy összehordják a kaptár mézét? Ez talán jó hasonlat. Szóval tudatába kerülnek annak a ténynek, hogy amit ők tudatos énként

⁸Esetünkben értelmezve: nagyon kevesek között oszlik el nagyon sok és nagyon sokak között nagyon kevés: pénz, élelem, lehetőségek, tudás stb. tekintetében.

élnék meg, ez egy valójában hálózati jelenség, ami sok-sok korábbi tudat egyre gyarapodó munkájának eredményeként hasonlóan fejlődik, mint például a természetes szelekció. És meghatároz, megszervez mindent, amit az egyedi tudatok valóságként fognak fel... Van egy általános módja az „igen értelmes” közösséghez való csatlakozásnak: hosszú vajúdas után megjelenik a tudomány és idővel kigyomlálja minden közben mellékággá váló korábbi fejlődési állomását. Olyanokat mint babona, vallás, stb. De közben rádöbben, hogy maga is instabil alapokon áll... Lenéznek lakói a büszke építménynek és tudják, hogy az alap, ami látszik, az bizonyosan nem képes elhordani az építményt. És idővel képesek bizonyítani, hogy nem létezik más alap, mint – az ugyan nem látszó – közös tudat. És ez minden másnak a forrása. Nemcsak térnek és időnek, hanem valóságnak és képzeletnek, de még öntudatunknak, a szabad akaratnak is! A tudományos elit képessé válik deduktív módon megalapozni mindezt. Ez lehetővé teszi, hogy bárki megérthesse, megtanulhassa, magáévá tegye az elméletet! Bekerül az iskolába, s az már az elmélet sajátja, hogy a megismerői tudatában visszafordíthatatlan minőségi változások indulnak el... ezek a változások egy olyan képesség kialakulásához vezetnek, amit úgy neveznek: vetítés, azaz direkt kontroll a korábban egyéninek tekintett tudatnak az egészben, bizonyos határok között persze. Kezdetben egyetlen „igen értelmes” világ alakult ki, ez volt a Tror, majd több helyen lépett ebbe a fázisába az iménti természetes fejlődési folyamat! S a Tror észlelte, hogy új tudatok kapcsolódtak hozzá, mert a tudat az, ami egy. Azóta persze már nagyüzem van, szinte mindenhol, ahol megjelenik az élet, örködnek és szerveznek az „igen értelmes” világok, hogy felgyorsítsák a csatlakozási folyamatot. Fontos ez, de itt PA_HENE okfejtését még nem sikerült magamévá tennem...

De nálunk ennél több történt, jóval több. Spontánnak nevezett vetítési képesség jelent meg a bolygón. Ez nagyon ritka jelenség, PA_HENE szerint egy kincs. Azaz néhány egyedi tudatunk olyan irányba fejlődött, hogy a korábban említett explicit tanulás nélkül, maguktól voltak képesek kapcsolódni a közös tudathoz! Ezt persze azonnal regisztrálták az „igen értelmes” világban. Erre az a jó példa, hogy ha az „igen értelmes” világ a rádióhullámokon kommunikálna, akkor mi az után tudnánk ide csatlakozni, hogy felfedezzük a rádiót és megépítjük az adóinkat és vevőinket. Tehát a földön is dolgozott egy „igen értelmes” csapat, akik ott voltak a dinoszauruszok elpusztításakor, vagy a tűz megszelídítésekor.⁹ De, hogy az ő munkájuktól függően, vagy függetlenül azt most még nem tudni, a földi fejlődés nem várt irányt vett. A fejlődés motorja a Barát család két ikerlánya: B. Virág és Noémi. Náluk regisztráltak megdöbbentő erejű vetítéseket, amit persze a földi (ember) megfigyelők mindenféle csodaként, de mindenesetre megmagyarázhatatlannak ítélt jelenségekként észleltek. Az Univerzum Tanácsa, ami gyakorlatilag mindent szervez és irányít – még a matematika törvényeit is, huh, itt egy időre megint elvesztettem a fonalat – rövid viták után úgy döntött, hogy azonnal megkezdje a földi élet átformálásának felgyorsítását. Itt történt utalás mindenféle vallási vonatkozásokra is, de azt megint nem értettem, hogy Jézus hogyan került a képbe, mint „igen értelmes” művész...¹⁰

A jelenlegi helyzet pedig a következő: a taktikusok az átformálás indulásakor – szokás szerint – a földi esetre specializálták az ilyen rendkívüli fontosságú folyamatok kontrolálását irányító és segítő eljárási utasításokat, egy ilyen szabvány eljárás lett az odisszea-2009 kódjelű parancs is. Ami rögzíti, hogy adott esetben hogyan kell evakuálni a Barát ikreket a Földről. Még nincs két hete, hogy a földi átformálást irányító csoportot a parancs azonnali végrehajtására utasították! A taktikai utasítás rögzíti, hogy két csoportban kell a Trorra indulniuk: az elsőben B. Virágot és G_AIA-t alteregók helyettesítik, a valódi B. Virág G_AIA különleges ügynök felügyelete alatt, mint második csoport

⁹Ezeket az eseményeket *A tudat szimfóniája* sorozat két drámájában, *A Mikulás születése* és *Az elmúltak vére* címűben tették közzé az Interneten (<http://www.odisszea.hu> vagy <http://www.extra.hu/tudat>).

¹⁰Az „igen értelmes” lektor megjegyzése: JES_US polgár első földi tevékenysége, azaz az Újszövetség gondolatköre az „igen értelmes” közösség művészeti életének rendkívül megbecsült darabja, de ma JES_US polgár ismert matematikusként dolgozik. Kutatási területe: a matematika nem konvenciókon alapuló formái.

utazik. A földi koordinátor, azaz PA_HENE, akit eddig én csak, mint K. Erzsébet kiberdemokrata politikust ismertem! Szóval a földi koordinátor – aki egyébként néhány évvel ez előttig, amíg a Föld nagyon fontossá nem vált, az itteni Községi Biztonsági Szolgálatot is igazgatta – beiktatva egy további, egy harmadik csapatot, felülbírált a tervet. A második csapatban is csupán alteregókkal helyettesített és B. Virágot a Földön tartotta. Hogy erre miért volt szükség az sem teljesen tiszta előttem, csak annyiban, hogy Virág élete nagy veszélyben van, ez bizonyos, de a veszély forrása bizonytalan: vagy valami külső világ... vagy egy belső összeesküvés. Vagy esetleg a legrosszabb: a kettő szövetkezése!

Viszont hosszú távon lehetetlen lenne egy olyan vetítési mutatóval rendelkező tudatot, mint a B. Virágé sikeresen elrejtetni a Tanács előtt, hiszen bármi vetítését észlelni tudja az „egész értelmes” közösség.

A terv váza a következő volt: a két csapat az eredeti utasításnak megfelelően megérkezik a Trorra, itt D_HSZI (akinek nagy tisztelettel adóznak, ő a Tanács feje és a kezdetektől kimondottan szimpatizál a földi változással) személyes befolyását latba vetve gondoskodik arról, hogy az alteregók ne lepleződjenek le. Egészen addig a várhatón nem hosszú ideig, amíg a veszély forrása nem lokalizálódik. Azt azért gondolom, hogy abban az „igen értelmes” világban is mehet a konspiráció rendesen: a piramis csúcsa informálisan együttműködik a közepével, a köztes szintek ellen. Olyannyira, hogy a veszély forrása számít arra, hogy a lányokat az új helyzetben esetleg megpróbálják majd az utasítás-tól eltérően elrejtetni. Az (ál)lányok megérkezése után valóban történt is valami, ami során a lányok lelepleződhetnek. D_HSZI – persze csak informálisan, a lányokhoz lojális, földi csapat felé – ezt szándékos cselvetésként interpretálja. Azonnal jelzi, hogy várakozása szerint az elkövetkező néhány földi napnyi időben a veszély forrása kidolgoz egy olyan szituációt, amiben nyíltan kiderül, hogy a valódi Barát lányok nincsenek a Tror rendszerben. Ekkor természetesen beindul majd a Községi Biztonsági Szolgálat és egy tanácsos, de legalábbis egy volt tanácsos indul a Földre, hogy tisztázza a helyzetet. A kérdésre, hogy a KBSz bármilyen szinten részt vesz-e az összeesküvésben, a választ most még homály fedi. Mindenesetre biztos, hogy a Földre küldött tanácsos nagyon gyorsan megállapítja majd, hogy hol is van B. Virág valójában. Akit most, mivel nem tudjuk, honnan fenyeget a veszély, csak az tud hatékonyan védeni, hogy holléte ismeretlen! Itt értem meg, hogy eredetileg én csak egy üzenetet vittem volna Krisztiánnak, ő pedig a biztonság kedvéért tartotta volna szemét a két valódi lányon, B. Virágon és G-AIA-n. Ezt a részt megint nem értettem: akiknek a tudata éppen le van töltve egy Mevete rendszer nevű helyre és csak a „ha-akkor” rész működik a fejükben, az „egó” részt most ez a távoli rendszer hordozza. . .

Szóval csak egy üzenetet vittem volna, de a távoli Troron elbukott a terv, így a biztonság kedvéért el kellett hagynunk a Földet, mielőtt – igaz, hogy nem biztosan, de valószínűleg – a vizsgálódó tanácsos megérkezne. Mert ha jön és nem nyerünk egérutat, akkor egy pillanat alatt összerakná a valóságot és – PA_HENE szerint – B. Virág a Mevetén törekényebb, jóval gyengébb, mint tudata eredeti hordozójában.

– Kényszerpályán mozgunk, el kell kerülnötök a nagyobb állomásokat! A galaktikus átjáró állomásokat mindenképpen, a Tror felé közeledve pedig egyre inkább el kell, mert egyre inkább valószínű, hogy feltűnik az ottani biztonságiaknak, hogy milke humane homo-ek utaznak. A peremen maradvá, csak kis tranzit állomásokat ugorva az embernek nemigen tulajdonítanak majd különösebb figyelmet, persze B. Virág nevét szinte mindenhol ismerik, de nem fogják összekapcsolni egy minimális vetítési mutatóval rendelkező humanoiddal – zökkent ki PA_HENE gondolatmenetemből, miközben a „ha-akkor” betegre nézünk: semmi, még csak nem is pislákol a tekintetükben!

5. fejezet

ODISSZEA

Földi idő szerint 2021. január 12-én négy utazó indult útnak a Harone rendszerbeli Harone.Sonse.Arane bolygóról. Mivel útitervük elkerüli az „igen értelmes” galaktikus átjárókat, így céljuk, a Tror rendszer Glike.Zeuse bolygója nagyon távoli cél. Az egyetlen galaktikus ugrás helyett hét rendszert kell átszelniük, köztük nem „igen értelmes” világokat is érintve:

Harone rendszer

87EF7X989J01.45EF1002.000E (Harone.Sonse.Arane)

87EF7X989J01.00003100.0002 (Harone.Haline.Aranee)

87EF7X989J01.00009002.010E (Harone.Zolde.Nevje)

Nemeze rendszer

87EF7X981S04.00000001.000A (Nemeze.Herlese.Ke)

87EF7X981S04.00000006.001E (Nemeze.Neme.Ze)

87EF7X981S04.00000002.0020 (Nemeze.Herleese.Arene)

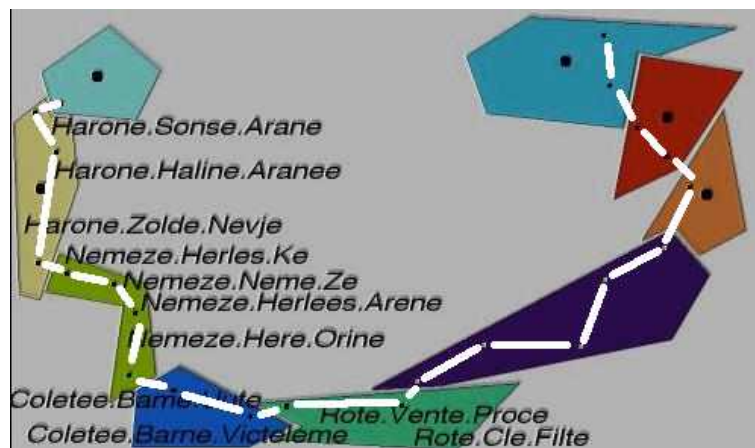
87EF7X981S04.0000000A.0011 (Nemeze.Here.Orine)

Coletée rendszer

87EF7X989210.00000BB1.000A (Coletée.Bame.Uute)

87EF7X989210.00000BE2.0012 (Coletée.Barne.Vicleleme)

Rote rendszer

5.1. ábra. Odisszea

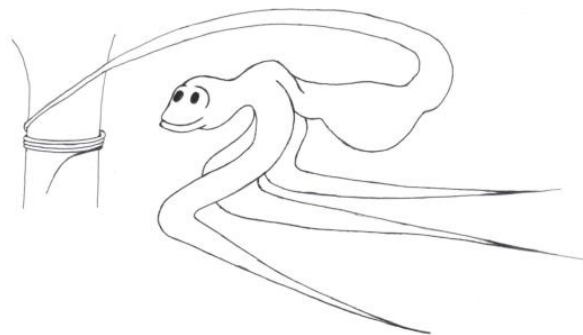
87EF7X934115.00000A10.0000 (Rote.Vente.Proce)

87EF7X934115.00000A11.0011 (Rote.Cle.Filte)
Elrikorne rendszer
 87EF7X119D17.000A0812.00B1 (Elrikorne.Pove.Asente)
 87EF7X119D17.000A0222.0007 (Elrikorne.Vine.Mande)
 87EF7X119D17.000A0245.0041 (Elrikorne.Rose.Scere)
 87EF7X119D17.000A0BF7.0011 (Elrikorne.Odie.Amalfale)
 87EF7X119D17.000A0FFF.00A2 (Elrikorne.Ereke.Deer)
Gentiine rendszer
 87EFWW989J17.00000F51.0032 (Gentiine.Ereke.Deer)
Athee rendszer
 87E6675TTZ72.0022584E.04A2 (Athee.Trone.Ate)
 87E6675TTZ72.0022A363.1118 (Athee.Manse.Catesee)
Trore rendszer
 87FFFFFFFFFFFF.187623FF.87AA (Trore.Helice.Fense)
 87FFFFFFFFFFFF.1FFF23FF.11EE (Trore.Glike.Zeuse)

5.1. A Harone.Haline.Aranee világon, földi idő szerint 2021. január 11.

Ez a Harone világ, a Haline.Aranee már ismerősen hat, legalábbis az állomás és a szállásunk az előzőhöz egészen hasonló. Itt is csak néhány órát tervezünk pihenni, aztán indulunk tovább. Zita szeretne egy kicsit sétálni, legalább a szállásunkat körüljárni és valóban: a „betegek” színének is jót tenne. Igaza van, mostanra öt óra megszakítással két napot töltöttünk mesterséges alvásban, s az eltelt időben csak alig néhány lépést tettünk. Persze, ha majd a kevésbé fejlett világokban nélkülöznünk kell a helyi teleportációt, akkor az lesz a baj. Mindenesetre a szállásunkat – legalább is a jelenlegi normál helyzetben – csak kvantum-teleportálással tudjuk elhagyni. A szálló ránk ügyelő szoftvere egy olyan pihenő helyet ajánl, ahonnan a számunkra kialakított, direkt környezetből pillanthatunk bele a Harone rendszer igazi arcába. A szállással szomszédos helyiségben lévő, közös egylét emelvényre állunk a következő pillanatban egy parkban találjuk magunkat. Mintha egy akváriumot figyelnék, amiben mi magunk vagyunk ugyan, de innen biztonságban ismerkedhetünk a bolygóval. Az akvárium egy tiszta, óriási buborék, mint egy átlátszó anyagú bűvárharang óv minket a számunkra az élettel nem összeegyeztethető környezetben. A mérete egy futballpályányi lehet, kívül piszkosfehér, sűrű gáz gomolyog a toronyszerű, fémesnek ható oszlopok között. Elindulunk a búra széle felé, hogy ki tudjuk venni a részleteket. Balról karolom G_AIA-t, Zita jobbról Virágot. Ilyen páratlan párosként lépünk a vastag csíkokba szervezett kristályos padlón. Ugyanazon az anyagon, ami a szállás és a tranzit fülke falát is alkotta. Néhány centiméternyit látni bele, aztán már átláthatatlanba tompul. Itt-ott megtörik a struktúra, mint apró fekélyek bújnak meg szabálytalan foltok a padló csíkjait építő kristály szabályos szerkezetében. Egy kristálycsík úgy ötven-hatvan méter lehet. Az egyik vége hosszan-hosszan, teljesen elvékonyodik, mintha valaha olvadt sajtként felagatva nyúltak volna kristályparkettává. A burán kívüli gáz lassú kavargása már inkább bugyogásnak és terjengésnek tűnik. Mint a Naptól felhevült földi erdő mélye egy kiadós, áztató zivatar után. Az oszlopok sem magányos tornyok, hanem vastagon behálózják a bolygó felszínét, de távolról inkább csak az ég felé törő, toronyszerűek mutatták magukat. A jellemző, hogy az oszlopok horizontálisan, szabálytalanul kapcsolódva kötik össze egymást. Zita egészen a bura szélére merészkedik. Megböki, szilárd. Mindkét kinyújtott karjával neki támaszkodik, a tenyerét mutatva az új világnak vizsgálja a mélységet: a párába vesző, fémes szürke, ugyancsak a kristályszerű anyagból építkező gigantikus

szövevényt. Egy közeli oszlop színében nagyon feltűnően elüt a hálózattól. Halványzöld és rikító sárga hosszanti fonalak építik fel. Most meglódul a mindent burkoló köd. . . – Jaj! – hőköl hátra Zita,

5.2. ábra. harone glike ime

hogyan beletántorodjon a karjaimba.

Méternyi átmérőjű szempár vizslat minket a burán kívülről. Akkor most ki is van az akváriumban? – gondolom némi iróniával. A szemek az indiai elefánt testének megfelelő méretű fejben, hangsúlyos szemöldökkeretekben ülnek. A keret íve alul szájszerű vágásban folytatódik. A monumentális arc hordozta, szende tekintet valami erős intellektuális töltést hordoz. Az előreugró fejet rövid vékony nyak köti a vállszerű központi részhez, ahonnan négy csáp (négy oszlop) indul ki. A felső tövében óriási dudor, az alsó hármon nyugszik a test. A dudor mögött a csáp előre hajlik és elvékonyodó vége szorosan egy kristályos oszlopra tekeredik.

Mint kapaszkodó szőlőinda – három-négy gyűrűt formálva – rögzíti a testet. A csápok alján kö-

Abszolút vetítési mutató	203363,81 vee*
Relatív vetítési mutató	247554 vee
Hosszúság	51 m
Testtömeg	11 t
Agytömeg	130 kg
Agyhullám frekvencia	5,7 Hz
Nyelv	amore (mentális, verbális)
Észlelt hangtartomány	2000-8000 Hz

5.1. táblázat. A harone glike ime faj adatai.

zéptájtól, de még az elvékonyodó rész előtt és a szájban tölcser formájú szívókorongok burjánzanak. Ezzel veszik fel a táplálékot a növényzetből, amivel a harone glike ime tökéletes táplálkozási szaporodási szimbiózisban él. Közben elveszítjük a farkasszem játékot.

– Ugye, ezek a csápok, nem a kristályparketta? – kérdezi a padlóra szögezett tekintettel Zita, miközben kibontakozik az önkéntelenül is szorító öleléseemből.

– De, de nyugalom! Ők már élettelenek. Az öreg, óriási méretű testek az elmúlás pillanatában egy robbanásszerű kristályosodási folyamaton mennek át. Ez a bolygón már időtlen-idők óta szervezett keretek között zajlik: egyfajta, bár számunkra megrázóan szokatlan összjátéka ez az emlékezésnek és a tudatos építkezésnek.

– *Hal tie tavenda?*¹ – hallom dörögni mentális ámorban a harone glike marse faj hirtelen megpillantott egyedének kérdését.

¹Szó szerinti fordításban: honnan ti érkeztek? (Honnan érkeztek?)

- *Mie tavenda e hal Milke ifuzie.*²
- *Ke e ki ifuzie a hal, V_IRAG_GAIA taval.*³
- Igen, ez az, a Föld – válaszolom.
- Már régen nem böngésztem a Milke.Humane.Homo-t a Féregneten, hogy áll az átformálás? Tud már a tranzitotok bárki látogatót fogadni?
- Nem, nem, még nem. Nyolc-tíz év múlva fejeződik be az átformálás első fázisa, a tervek szerint addigra a technikai háttérben is felfejlődünk.
- Ha már lehet, mindenképp elutazok majd a Milke.Humane.Homo-ra, vagy ahogy te nevezted a Földre. Majd valamikor a karácsonyotok idején.
- Igen, az különösen kedves időszak – helyeslek.
- Járjatok szerencsével, utazó! – gondolja búcsúzóul, majd bukik le a lomha fej a búra alá.
- Beszéltetek? – kérdezi Zita.
- A Föld állapota felől érdeklődött.
- Milyen, amikor mentális ámorban beszélgettek?
- Amikor hallgatsz: egészen, mintha olvasnál. Beszélni pedig olyan, mintha írás közben eltűnne a kezed, de te írnál tovább. Ha ezt elképzeled, akkor jársz közel az érzéshez.
- Hogy tudnám gyakorolni?
- Pusztán ezt gyakorolni eléggé hasztalan lenne. Egy új modellt kell előbb a magadévá tenni, új modellt a világról, de legfőképpen saját magadról. Ami modellben a mentális érintkezés már természetes.
- Akkor, hogy tudok ilyen modellt csinálni?
- Tanulni kell inkább, semmint csinálni! De jól érzed, a legjobbak valóban folyamatosan tesznek is hozzá, építik is a modellt. És ebben a modellben a mentális érintkezés már természetes.
- Tanulni szeretnék! Mikor kezdjük?
- Akár most?

5.2. A Nemeze.Herlese.Ke világon, földi idő szerint 2021. január 15. 19. óra 50. perc.

Nem nélkülözött minden alapot a Zolde.Nevje-n, az indulás előtt kapott figyelmeztetés, hogy kerüljünk el a Nemeze rendszert. Miszerint a tranzit állomásokat „igen értelmes” személyzet tartja ugyan üzemben, de a rendszer néhány világán kiújult villongások esetleg zavarhatják az utazók nyugalmat. Egy egészen kicsi állomásra érkeztünk, mindössze öt szék van. A maradék egyet alkalmi útitársként egy harone humane marse tölti meg. Ahogy most kinéz, az arra enged következtetni, hogy őt ugyanúgy megviseli a mesterséges altatás, mint minket, embereket. A tranzit fülkéből a már szokásos, pár perces ébredés után kilépve a személyzet két felfegyverzett tagja fogad minket. Egyikük elénk siet:

– Lauze kapitány vagyok – mutatkozik be mentális ámorban.

A társa távolabbról figyelni fogadásunkat. A tranzit kapitánya érzékeli, hogy csak hármasban érintkezünk, de megnyugtatom, hogy valóban: társaim sajnos nincsenek olyan szinten, hogy részt vehessenek az ilyen szintű kommunikációban. Mivel a még éppen csak átformálás alatt lévő Földről érkezünk. Nem lep meg, hogy előtte sem ismeretlen kék bolygónk, pontosabban a Milke.Humane.Homo világot ismeri. Még azt is elújságolja, hogy náluk is átvették a Barát Virág által megalapozott

²Mi érkeztünk a Tejútrendszerből. (A Tejútrendszerből érkeztünk.)

³Ez a rendszer(?) van, ahol Barát Virág született? (Ez az a rendszer, ahol Barát Virág született?)

Mikulás-járás szokást. Meg sem próbálom megmagyarázni, hogy a dolog, amit „átvettek” ennél azért jóval árnyaltabb, mikor eszembe jut, hogy még hallgató koromban kellett írnom egy elemzést PA_HENE-nek *A Mikulás-jelenség, mint az első földről importált eszme* címmel . . .

– Sajnos nem léphetnek a bolygó földjére, mert utazásuk közben véglegesen kiéleződtek bizonyos helyi konfliktusok. Itt a tranzit állomás területén természetesen biztonságban vannak. Mint bizonyára tudják visszafelé sem mehetnek: az „igen értelmes” világok bizony már az ilyen veszélytelen esetekben is lezárják a testet is hordozó információátvitelt – tájékoztat minket, valószínűleg különös tekintettel ránk, a kapitány.

– Van kérdésük? – folytatja. Kis kivárás után jelez a távolabb álló társnak, aki erre felénk indul, majd a jobb oldali kijárat felé kanyarodik.

– Zeline kapitány a szállásukra kíséri önöket.

Követjük a kapitányt. Hirtelen tompa, de annál hangosabb lökések rázzák meg a helységet.

– Talán lőnek ránk? – csodálkozik Lauze, miközben a szembe ajtón át a vezérlőbe siet. Újabb hullám érkezik, táá, táá, táá-táá elképzelem, ahogy taglózzák a találatok a komplexumot védő burkolatot.

– Érthetetlen, mert a bolygón tudomásunk szerint nincs nehézfegyverzet. A bennszülött lakosság primitív eszközei pedig semmiképpen nem tudnának ilyen masszív hatást gyakorolni az állomásra – elemzi tárgyilagosan a maga és a mi nyugtatásunkra a tranzit fülke előterében maradt Zeline.

– Példátlan, tűzérési tűz alatt van az állomás! – közli a vezérlőből visszaérkező Lauze. A biztonsági kamerák képét kivettem a helyi hálózatra, maguk is megnézhetik.

A Harone-n többször beléptem a helyi mentális hálózatba, ott könnyen ment. Még az addig általam ismert egyetlen ilyennél, a földinél is könnyebben, erősebben éreztem a jelenlétét. Az ittenit is regisztráltam, amikor magamhoz tértem az altatásból, de nem éreztem indítást az ismerkedésre. Most megpróbálok vendégként bejelentkezni. Sikerül, sok mindent megtudok, de leginkább a most kialakult helyzet érdekelt. Letöltöm a kamerák képét: valóban nehézfegyverek, több üteg lövi a komplexumot. Alig kivehetőek a távolság miatt, de a szelektív zoom ablakban már jól látszanak a vörös talajba csak hevenyészetten beágyazott lőállások. Az állomás ilyen szinten nem tud védekezni. Persze az „igen értelmes” személyzet tagjai hatékonyan fel tudnának lépni bármilyen ellenállással szemben, amit a bolygó eredeti, bennszülött lakossága fejtene ki. Az általános szabályozás azonban az, hogy az ilyen elmérgesedett helyzetekben egyszerűen átmenetileg bezárják az állomást. Vetítéshez meg pláne nem folyamodnak. Persze az adatokat nézve ez teljesen új helyzet, most nem az öklét rázza az őslakosság!

Közben Lauze az egylét helységbe parancsol minket: – Az útvonaluknak megfelelő ugrást most nincs idő előkészíteni. A bolygó sarka lakatlan, van ott egy ipari állomás, oda ugrunk. Majd onnan utaznak tovább.

Az egylét fülke rámpáján többen állunk: mi öleljük a betegeinket és négyen állnak itt a személyzet tagjai közül, a már ismerős Zeline is. A szokásos szempillantás után Zita fáradt arcát fürkészem: váratlan szituáció, de jól bírja.

– De legalább nem altatásban jöttünk! – mondja, miközben összekapcsolódik tekintetünk. Már a sarki állomás egylét fülkéjében vagyunk.

Lelépünk a rámpáról, utasítás nélkül mozgunk együtt, kifelé a fülkéből. Már majdnem elhagyjuk, amikor apró, de igen éles pöccintés érint meg mindenkit. Már használtam ilyet a kiképzés során, ez egy gravitációs gránát volt! A visszaforduló tekintetek már csak az egylét rámpa helyét látják. A rámpát a gránát hatása kimetszette a terükből. A levegő nem túl erős, de nagyon hideg lökése ér el minket. A Harone-ról velünk utazó harone humane marse robbantott, kicsit távolabb áll az imént még távozni készülő, most tétován álló csapatunktól. Közülünk Zeline lép elő:

– Fegyvereket leoldani! – üvöltenek a fegyvert ránk szegező kapitány mentális amor szavai a tudatomban.

A robbantó harone humane marse sebesen, de minket finom ívben elkerülve kifelé indul. A leoldott,

lehulló hevederek zajtalanul nyugszanak meg a padlón, a puha és rugalmas anyag elnyelte a hangokat.

– A sarokba gyorsan! A kamerák elé! – parancsol ránk és int a rámpát megfigyelő kamerával szembeni sarok felé Zeline.

Három korábbi társa és az itteni személyzet minket fogadó tagja engedelmesen meg is indulnak. Zita tanácstalan. A tőlünk jobbra lévő sarok a kitűzött cél, viszont G_AIA és Virág kicsit balra tőlünk áll. Zeline-t nézve Virág felé mozdulok, hogy a kívánt irányba kísérek. Remek, Zita azonnal másolja, amit teszek. A kapitány viszont megálljt parancsol. Talán nem is tudatosan, de azt akarhatja, hogy minden tűsz közvetlenül az ő utasításainak engedelmeskedjen. Nem tudhatja, hogy a két betegünk mentális értelemben jelen sincs! Nemhogy engedelmeskedni nem fog, de fel sem fogja, mi történik. Sőt, számukra itt egyáltalán nem is történik semmi! Hiába ripakodik ránk már verbálisan is, erre csak Zita reagál: exponenciális ütemben növekvő rettegéssel. Már összeomlana, ezért kicsit meg kell nyugtatnom. Ugyanúgy, ahogy PA_HENE korábban, finoman megszimogatta egy kis harmóniával mentálisan. Mennyivel könnyebb lenne, ha már tudnánk mentális ámorban érintkezni. De ez a felületes hatás is megállítja a lányt összeroppantani kész pánik lavinát. A támadó tudatához persze nem merek nyúlni, legyen inkább meglepetés! Közben csak pillanatok teltek el: két terrorista van, nincs jele, hogy még valaki elárulta volna a személyzetet. A másik gondolom rajtunk, a tűszök életén vagy halálán akar bejutni a vezérlőbe. A helyi teleportációt lerombolták, most meg akarják szerezni a tranzit állomás felett az ellenőrzést. Igen, innen elérhető az „igen értelmes” Harone.Cine.Sinese, ahol a bolygónak ezt a terminálját biztonságosnak tudják! Tehát valahol a közelben egy nagyobb, transzportra kész csapásmérő erő is várakozik, ami továbbviszi az akciót, ha a terminál már az összekülvők kezére került.

– Lőj le egyet! – hallom én is mentálisan, mint egy üzenetszórásos csatornán a vezérlőre törő terrorista Zeline-nek szóló üzenetét.

Mostanra a kapitány már amúgy is e mellett a feloldás mellett döntött, mert nem bírta a két (öntudatlan) lányt a befolyása alá vonni. Célzásra emeli a fegyverét!

Nem okoz gondot a jobb vállammal felfogni a Barát Virágnak szánt – közel nem kábító fokozatra állított – hidrodinamikai lövedéket. Hátranyújtott jobb karommal magam mögött tartom Virágot, de nem sodrom a földre. Mire a lövedék belém hatolt, már vetített környezet fogadta. Így minden különösebb hatás nélkül nyelődik el a lövedék becsapódása keltette lökéshullám, aminek pedig a keringési rendszert kellett volna szétrobbantania. Egy pillanatra összpontosítok csak az új vetítéshez, a támadó gyors, szinte követhetetlen mozgásokat végez, majd értetlen arccal zuhan össze. Némán mered a csak a végtagjait meg-megszakító nyílt törésekre. Megérintem: érzem, ahogy tudatát teljesen elszigeteli a fájdalom. Meg sem próbál felülemelkedni, ez a támogatott vetítés sokkal erősebb nála. A másik támadó a vezérlő előtt ultimátumot ad a kamerának. De ő is tudja, ha a vezérlőben kár esik, akkor a tranzit járatot automatikusan omlasztja össze azonnal a biztonsági automatika. Már korábban döntöttem: összerogy, halott. Visszalépek az egylét helységbe. A személyzet bizalmatlanul méreget. Megnyugtatósként csak annyit mondok mentális ámorban: – Szívesen.

Félre vonom az itteni tisztet, aki nincs két perce, hogy elénk jött:

– Csupán véletlen, hogy mi ebbe az incidensbe csöppentünk – kezdem puhítani. – Fontos küldetésben vagyunk, de itt csak szimpla átutazók. Nagy szolgálatot tenne nekünk, ha a jelentésében nem említene az iménti segítségemet.

– Valóban segítenék ezzel? – talán kicsit rá is érez a lehetőségre a tiszt. Bizonyos, hogy ő a komplexum parancsnoka.

– Igen, nagyon sokat. Senkinek nem tűnik majd fel, hogy a támadók a kamerákkal kezdték, majd az addigi felvételek megsemmisítésével folytatták. Csak az önök szava lesz. . .

– Csak átmenetileg hagyta életben? – kérdezi a tiszt a már ájult sokkban fekvő áruló Zeline-re pillantva.

– Igen, attól tartok náluk nagyobb erő mozgatta őket. Ez a katona pedig már egyszer elárulta az övéit, most is beszélni fog! Először nézzük át, van-e náluk valami kommunikációs eszköz? – bökök tekintetemmel a bent fekvő Zeline felé. Ha valóban odakint lesben ólálkodnak a társaik, akkor valami jelre várhatnak. De valószínű, hogy a jeladás hiánya lehetett a jeladás, mert a vezérlőből riadtan kiáltják:

– Egy hajó, a déli kamerákon! – többen az állomás itt elhelyezett, publikus holomonitorához fordulnak, az itteni parancsnok betölti a déli panorámát.

Az élesedő kvantumhologram tisztán mutatja, hogy a szivar és a forgási ellipszoid házasságából született hajó fenyegetően lebeg, csak alig néhány kilométerre tőlünk. Most felénk, szembe fordul. Már mozdulatlan is. Mozdulatlan akkor is, amikor belerázkódunk az első detonációkba. Az ismeretlen hajó folyamatos tűz alá veszi a komplexumot!

– Akármilyen hajó is ez, a védekező komputer szerint, a támadás változatlan intenzitása mellett néhány perc, amíg lerombolja az állomást – informálja egy másik, kihangosított hang a vezérlőből a velünk lévő parancsnokot.

Utána iramodva szinte megtöltjük a vezérlőt.

– Operátor, a védekező program tömörítse be a mostani adatokat és jelentsen a Harone rendszerbe, aztán omlassa a féreglyukat! – oszt utasítást a parancsnok. Egy pillanat múlva már kérdezi is: – Kész?

– Rendben – jön a válasz.

– Mennyi időnk van pontosan?

– A négy perc egy alsó korlát – feleli az operátor.

– Rendben. Elhagyjuk a komplexumot – tájékoztat minket is, visszafordulva a kezelőtől. Majd újra az operátorhoz intézi szavait, már mentálisan, de nem privátban: – Indítsa az evakuációt kísérő programot, aztán jöjjön utánunk a mínusz negyedik szintre! Ja, amíg a program indul: az összes futó folyamat adatait küldje fel a nyolcas műholdra is, a belső kamera adatok kivételével! – biccent felem, miközben már iramodik is ki a szobából.

A már vagy egy perce tartó, folyamatos becsapódásokat kísérő detonációk eddigre idecsődítették a pihenő legénység jelentős részét. Akit nem, azt majd az evakuációs program riaszt. A húsz-huszonöt fős tömeg velünk együtt megindul a parancsnok után az alsó szintek felé. Egy oldalfolyosóból nyílik a nagyobb felvonó, itt kényelmesen elférünk. Megmozdul a gyomorszájamban az indulás, hangtalanul zuhanjuk át a hat emeletet. Ezek is főleg technikai szintek, a primitív világok állomásai közel nem olyan monumentális gigacentrumok, mint az „igen értelmes” tranzitok. Inkább pici világítótornyok, a legtöbb csupán néhány jellemző faj befogadására, átvitelére kalibrálva csupán.

Fájdalmas a felismerés, de ahol mi mennénk ki, a támadók valószínűleg ott jöttek volna, vagy jönének be. Ezért a sárga villogók fénye által felszántott hangárszinten már a beszállásra várakozó négy jármű közül a harmadikba segítjük be Zitával a lányokat. Rajtunk kívül a teljesen üresen maradó negyedik pilóta és még az első állomásról velünk együtt ide portált három trore humane marse szállt ide. Szóval a mi siklónknál nem volt tolongás, szemben az elsővel, illetve valamennyire még a másodikkal. Pedig az „igen értelmes” világra, tanulmányaim szerint nemigen jellemző a pánik. Igaz az én tapasztalataim erre rácsfolni látszanak. Mindenesetre nem emlékszem, hogy hallottam volna az átformálásban még csak utalást is, hogy ilyen horderejű támadást intéztek volna tranzit állomás ellen! Ez az „igen értelmes” személyzetre is megtette a hatását, amit sajnos nagyon is valószínű körülmények között tanulmányozhatok. Zita, ahogy látom riadt, de már meg sem próbálja érteni a történéseket, teszi a dolgát nagyon fegyelmezetten. Nehéz lehet, kemény lány! Nem értem tisztán, mi lehetett vele kapcsolatban PA_HENE terve. Abban már biztos vagyok, hogy kiváló képességekkel rendelkezik, de az is igaz, hogy ennek ellenére teljesen képzetlen. Talán politikai szerepre szánta és azért nincs beavatva, hogy az évek múlva esedékes kitárulkozásakor őszintén tudjon a kérdéshez állni. . . Igen, őszintén és tisztán, hogy meglegyen a kellő egyensúly az irányításban.

A velünk maradó három trore humane marse is nyomást gyakorol a pilótánkra, mellettem érvelve, amikor arról próbálom meggyőzni, hogy ne induljunk a konvojjal. Közben az első két jármű már meg is lódul. A kihangosított adás szakít meg:

– Miért nem indul, Mentő-3?

– Átmeneti probléma a hermetikus rendszerrel, a szokásos. Azonnal elhárítjuk és követem Mentő-2, menjen csak!

– Rendben – jön a nyugtázó válasz az áteresztő hangár zsilipjéből egy pillanatra megcsillanó öblös jégbarlangba eltűnő hosszúkás, szürkés sárga festésű, teletömött siklóról.

Sikerült meggyőzőnöm a – csak a sikló épségeért aggódó – pilótát, így a nem kevésbé védett, de jóval kisebb méretű szervizalagúton át hagyjuk el a hangárt. A kékes-fehér falakat megvilágító fénycsóváknek szinte teste van, a fénykvantumok valami kölcsönhatásba léphetnek a vízzel, mert – nagyon zavaróan – vibrál a bevilágított rész. A pilóta, bár úgy emlékszem őt nem zavarja, előzékenyen elsötétíti a fülke kilátását. Így már sokkal tompább. Nagyon óvatos sebességgel haladunk, de a komplexumból kiérve még e mellett is belénk-belénk hasít a sikló fémburkolatának rémisztő sivítása, amikor a szűk jégbarlang belógó jégsziklái megpróbálják felszakítani a hajó burkolatát. Végzetes lenne, ha ez bekövetkezne, még ha akkor éppen nem vízben haladnánk is, mert a bolygó levegője számunkra sem alkalmas a belégzésre. Egy erős sivítás, majd azt több kisebb, egyre csillapodó követi. Kis, dermedt szünet után pilóta hangja tölti meg az utasteret:

– Attól tartok ezt a lökést a mi egyik siklónk robbanása okozta – közben erősen imbolyog a hajó, elég émelyítő.

– Csak az lehetett, mert egyrészt a siklók is fegyvertelenek, másrészt az állomás robbanását itt nem éltük volna túl! – erősíti meg az előző állomás személyzetének egyik tagja.

– Ugye most vízben haladunk? – kérdezi tőlem nagyon halkan, nagyon sápadt arccal Zita.

– Igen, de lassan, nem lesz baj – próbálom megnyugtatni.

– Hányingerem van – jelenti ki, már későn. Egy gazdátlan sisak látja, engem leszámítva, ennek a kárát, de Zita láthatóan megkönnyebbül. Máris újabb lökeshullám érkezik: a második siklónak is vége.

– Mennyi van még a nyílt víz? – kérdezem mentálisan a pilótát.

– Már szabad szemmel is látszik a járat vége – jön a válasz és érezni is, ahogy biztatóan fokozódik a sebesség.

De a gyorsulás hirtelen megugrik. A hajó burkolatának folyamatos sírása ellenére ugrik meg. Attól tartok az állomás robbanásának az alagútban zabolázhatatlan lökése röpít már minket kifelé. Szinte biztos, hogy felnyílik a burkolat! Kezdődő kétségbeesésem tompítja, hogy az ülések alatt jóval több, mint megfelelő számú állítható légzőmaszkot látok. Nagy nehezen előrántok párat. A trore humane marse-k követnek. A mi maszkjainkat trore humane humane-ra állítom, ez megfelelő lesz nekünk is. Az utastér belső burkolatán – a kabin fényében zöldesen fluoreszkáló – erek futnak alá. Amik gyorsan növekvő tócsákat képeznek a padlón. A tócsák is növekednek, nézzük, ahogy összeérnek. Máris összefüggő réteg borítja az utastér alját. Felszakadt a külső burkolat. Jó hír, hogy a pilóta rendben teszi a dolgát: szinte merőlegesbe állva törünk máris a felszín felé. Innen nem tudom megállapítani, hogy mekkora lehet a baj. De már az is megnyugtat, kvázi feldob, hogy felfelé és nem lefelé haladunk! Hálás vagyok ezért a tulajdonságért: az adott pillanatban élvezni olyan szituációkat, amiket ha nem aktuális résztvevőként élnék meg, akkor inkább távol tartanám magamtól. Most persze Barát Virágot kísérni egy új minőség, sokkal nagyobb a nyomás, mint a kiképzés bármely felkészítő feladata során. Már nem préselődünk a székbe, közel állandósulhatott a sebességünk. Beindítom a lányok légzőmaszkját, utánozva Zita is indítja a sajátját. Helyeslően fonom vele össze tekintetem, miközben én is bekapcsolom. Amikor újra ránézek, már szorosan préseli össze szemét a félelem. Nagy csobbanással csap vissza a hajó vízből kitörő orra. Felszabadító, ahogy előre lódít minket a hirtelen lassulás. Zita is kinyitja a szemét. Felértünk. Alig boka felett nyaldos a bejutott, metszően

hideg, fluoreszkáló folyadék, amikor előre indulok a pilótához. Az ülés alatti szervizládákkal még sebtében alápolcolom a két beteg lábát, szerencsére ők csizmát viselnek. A pilóta közben kimászik az utastérből, felmérni indul a kárt.

– Nem tudjuk javítani – tér vissza – vékonyan csak, de felnyíródott a külső burkolat, a szigetelés, minden. Be kell majd tömni, legalább a hőmérséklet miatt, de csak a felszínen tudunk haladni – eszembe jut, hogy a trore humane marse nem tolerálja a hideget.

– Egyelőre ne törjük meg a kommunikációs csendet! Nem lehetünk messze az ismeretlen hajótól, bemérhetne minket.

– A maszkok két órát bírnak, de jó sok van, tudjuk őket cserélni. Szerintem a kontinens irányába kell indulnunk! A főállomásnak van fegyverzete, ott kaphatunk csak menedéket!

– Tehát a főkomplexum valószínűleg nem jutott a két mellék terminus sorsára? – kérdezem.

– Valószínűleg – nyugtázza a pilóta.

– Ha legkésőbb félúton kérünk segítséget, akkor jó esély van, hogy ha az idegen hajó veszi is a jelet, akkor is későn ér ide.

– Ha mégsem érkezik a segítség, akkor tíz-tizenkét óra lesz az út a kontinensig. De majd pontosan kiszámítom – gombolyítja tovább a pilóta az általam elkezdett szálát.

– Milyen a bolygó őslakossága és az „igen értelmes” kontingens viszonya?

– Jónak azért nem mondható. Ez a világ megragadt az ellentmondásaiban.

– Rossz irányt vett az átformálás? – puhatolózok.

– Így van.

– Krisztián! – riasztja meg a tervezést Zita rémült kiáltása.

Hátra iramodok, pár lépés. A székben felhúzott lábbal kucorgó Zita a fluoreszkáló folyadékra mutat:

– Emelkedik!

Valóban, nagyon lassan, de biztosan kivehető a vízszint emelkedése az utastér belső burkolatának finom mintázatán.

– Két oka lehet: a fenti résen bejutó víz lassan szivárog le az utastérbe, vagy több helyen sérült a hajótest – foglalom össze az általam látott lehetőségeket.

– Talán az első – reménykedik Zita.

– Nemsokára elválik – szögezi le a pilótánk.

Mi van, ha az utóbbi? Mi lehet akkor a megoldás? Vészjelet adunk le és kibekkeljük védőruhában a segítség megérkezését? Esetleg van valami mentőcsónak a siklón? Vagy valami megfelelő vetítés segíthetne... De mi? Megalapozni a másik, a vízfelszín alatti lyuk betömését? Talán ha látnám és nem túl nagy, talán akkor lenne elég erőm hozzá. Persze, akkor, ha megtalálnánk és hozzáférnénk, más megoldások is adódnának a betömésre. Először sajnálom, hogy harci és nem technikai profilú képzést kaptam. Az élő szervezetről nagyon sokat tudok (bizonyos szükséges aspektusból), de azokról az erőkről, amik determinálják például ennek a hajónak a létét ebben az adott közegben, arról szinte semmit. Arról pedig, hogy valami ad hoc, nem támogatott vetítéssel operáljak a kialakult helyzetben, csak álmodozhatok. Ha Barát Virág valóban itt lenne...

– Van mentőcsónak a hajón? – töröm meg saját gondolataimat a pilótához fordulva.

– Igen, kívülről manuálisan, vagy innen automatikusan tudjuk nyitni.

– Mennyi idő, amíg még biztosan nem süllyedünk el, ha mégiscsak szivárgás?

– Ha a mostani ütem marad, akkor negyven, ötven percet biztosan mondhatok.

– Legalább nem kell rohannunk – próbálkozok egy tréfával, sikertelenül. – Ellenőrzik a hozzáférhető részeket? – kérdezem.

A pilóta vezetésével két trore humane marse elhagyja az utasteret, a harmadik bemászik a vezető helyére, a műszereket tartja szemmel. Én magamra maradok a lányokkal. Zita mellé telepszek. Kicsit meglep a mozdulattal, félrehajtja a mellényem jobb oldalát... Á, a kapott sebemet akarja megvizsgálni. A mellényen és az alatta viselt egy réteg felsőruhán szabályos lyukat ütött Zeline lövedéke. De

Zita teljes megdöbbenésére a bőr már érintetlen. Valójában arról van szó, hogy a seb már gyógyult.

- Ki vagy te valójában? Egyáltalán ember? – kutatja Zita elképedt tekintete az enyémet.
- Ugyanolyan ember vagyok, mint te magad! Csak kicsit már előrébb járok a tanulásban.
- Hát jó, ez magától biztos nem múlt volna el! Mennyi a vetítési mutató, vagy mid? De őszintén!
- 727899 vee, de ez még nem stabil érték.
- De hát ez nagyon magas! – lepődik meg Zita.
- Gondos volt a válogatáson is, ami kirostálta az első fázisban képezni kezdett hallgatókat.
- És mennyi a várható átlagos?
- Ezek elég bizalmas becslések, amikről természetesen nem rendelkezek pontos infókkal. Mint már említettem, az én profilom egészen más jellegű.
- Azért elég közel vagy a tűzhöz. . . Ha már az életemmel játszom, legalább tudjam a tétet!
- Becslésem szerint 400000 vee az átformálás utáni emberre jellemző átlagos relatív érték egy alsó korlátja lesz.
- Tehát a vetítési mutatónk a legnagyobb lesz az Univerzumban?
- Igen, meglehet.
- Ami idővel óriásivá emelné a befolyásunkat. . .
- Bizonyára. . . És ne feledkezz meg a kiugró értékekről! – mutatólag irányítom Virágra a tekintetem.
- Nagyon magas átlag és kiemelkedő kiemelkedők!

Visszatérnek a többiek: – Szivárgás alul, nem férünk hozzá – közlik a rossz hírt.

A pilóta védőruhákat kezd előrámolni az utastér vezetőfülke mögötti paneljából.

- Egyszer használatosak – mondja.

A ruhacsomag csupán egy szifonnyi tartályt és egy apró vezérlővel ellátott karperecet tartalmaz.

- Csak ruha maradjon rajtatok, semmi más, ami távol tartaná a testetektől az anyagot! – mutat rám, mert én egy kis hátizsákot viselek. Ha nem is létfontosságú, de a küldetés sikeréhez szükséges holmikkal van megtöltve: a PA_HENE-től kapott digitális pénztárcák az utazáshoz, a fegyverem, mi-eget. . . Leveszem.

Jobb csuklómra húzom a rugalmas karperecet, a pilótát másolva csatlakoztatom a palackot és a percc egyszerű vezérlőjén elindítom a ruhát. Ezt is trore humane humane-ra állítottam. A percből sárga, ragacsos anyag fakad ki és kezd áramlani felfelé a karomon. Egyre újabb részeket burkolva be, rugalmasan köt meg. Már tempósan kígyózik a vállamnál az intelligens gél.

- A test elektromágnesen terének apró változásai vezérlik a megkötött gél mozgását, tehát a testtel teljes szinkronban mozog, gyakorlatilag szintetikus bőr. Kikapcsoláskor rugalmasságát veszítve majd egyszerűen letöredezik – mint minden a siklóval kapcsolatba hozhatót, így ezt is buzgón magyarázza pilótánk.

A maszk és a ruha kompatibilisek: szépen illeszkednek, szabadon hagyva a látóteret. Segítek Zitának, majd felöltöztetjük a két beteget is. Jó néhány légzőpatront bele spájzolok a hátizsákba, mielőtt visszaveszem. Közben a pilóta leadja a vészjelet és installálja a mentőcsónakot. A fenti sérülések miatt meg sem próbálkozunk a tornyon át kijutni, rögtön az alsó zsilipbe megyünk. Két négyes csoportban hagyjuk el a hajót. Mi kezdjük. Alig nyolc méter mélyen lehetünk. A fényviszonyok idekint elég jók, bár a maszkok világítása is bekapcsolt. Kicsit zavaró is, hogy ahova nézek, ott fluoreszkál a mélység. Könnyeden tempózunk felfelé, mert az intelligens (végül is vízi) mentőruha jókora, békatálszerű uszonyt növesztett a lábainkra. A hajó teste egy agyonkaristolts konzervdoboz. Felfelé jutva a napok fényében egyre inkább fluoreszkál a tenger. Talán már ki is kapcsolt a sisakok világítása. Nehéz megállapítani, mert a szemüveg is igyekszik tompítani a külső változásokat. Felérünk, négy sárga béka a tökéletesen mozdulatlan, fluoreszkáló mindenség tömegében. Bemászok a csónakba, a lányokat is behúzom. Nem kell sokat várni a többiekre. Gyorsan bemásznak, aztán közösen várunk tovább. . .

5.3. A Duna menti Véderő Egyetemének gyakorlata, földi idő szerint 2022. július 18.

Késő délután.

A katona éppen fél órája gubbaszt egy bokor alján. Arcát a barna, zöld, mustár álcázó festés terepruhája részévé teszi. Már egészen elviselhetetlennek érzi a testmelegét leárnyékoló krémmel bekent bőrére vett nyári gyakorló szorítását. Ahogy fekszik, ha csak egy kicsit is arra koncentrálna, azonnal érzi a föld illatát. Pár centire van egy rózsaszín és bordó tüskékkel ékeskedő virág, nem ismeri, de szerint ez áraszthatja az egész domboldal jellegzetes illatát. Egy hat-hétméter átmérőjű, kiemelkedő földpatkó jobb oldali ágában van. A patkó egy bástya hatását kelti, ezt a hatást tovább fokozza, hogy a patkó tetején, körben egymástól néhány méternyire vadszilvafák állnak. A patkó két szára viszont már erősen elbokrosodott. Maga a kiemelkedés a nagy katlant alkotó kilenc egymásba folyó domb egyikén, a katlan bejáratához képest rögtön az elsők, a tetőhöz közel van. A patkó nyitott szájával szemben a kiemelkedés tovább folytatódik, hogy a domb ne folytatólagosan, hanem nagy szakadékkal érjen a katlan aljába. Tehát a patkó folytatásában nyíló terasz szemben szakadéokban végződik. Jobbra áthatolhatatlan csipkebozót, balra egy bánya ugyancsak szakadékos bejárata. Ezek, mint természetes akadályok védik a teraszt.

A katona kúszva megindul a patkó jobb szárából. Át az átlagosan füves, néhány méter széles tisztáson, ami a patkót és a teraszt összeköti. A kis tisztáson túl a teraszt akác és csipke borítja. A tisztásról kiérve már magas a fű. Itt az árnyékosabb részen a katona felemelkedik. Jobbra előre úgy nyolc méter távolban, a lombszint alatt lát valami érdekeset lelőgni az egyik fáról. Megragadja a figyelmét, nem tudja mi az, de nem illik a környezetbe. Eredeti feladata egyszerű jelenlét, illetve megfigyelés. Azért belefér, hogy most kielégítse a kíváncsiságát. Kicsit hajlott testhelyzetben, a fáról alálógó valamit figyelve tesz néhány lépést. Az is átfut benne, hogy vajon miért kelti fel ennyire az érdeklődését a valami. Mint egy barnára száradt, leveles akácág. De mégsem stimmel, a levelek nem így szoktak állni. Ez olyan, mint egy gerincoszlop. Hirtelen érzi meg, hogy valaki figyel. A nyolc méterre függő valamiről tekintete fókuszát kicsit balra, két, két és fél méterre veti. A mellmagasságú bokrok fölött kerek, fekete, úgy nyolc centi átmérőjű szempár követi némán őt! Annyira ismeretlen az élmény, hogy nem rémül meg. Kitérő irányban bukfencezik jobbra, miközben előrántja bekormozott kését a mellkasára illesztett tokból. Féltérőre ér, kezében a fegyver. (A gyakorlat nem éles, a rövidcsövű automata karabély csak vaklőszerrel van betárazva.) A szempár mozdulatlan, nem reagált a katona hosszú gyakorlással besulykolt mozgására. Összeolvad a két tekintet, a katona semmit nem gondol, csupán fürkészi az azonosíthatatlan szempárt. Ahogyan a másik őt. Lassan tudatosul benne, hogy a szempár egy ideje már mozog: a bokrok takarásában balra mozog! A takarás hatása lehet, de mintha lebegne a szemeket hordó test. Megjön a felismerés: el akar zárni a terasz kijáratától, ha mögé kerül, akkor nincs út, csak rajta keresztül, mert szemben és jobbra szakadék, balra áthatolhatatlan bozót. A katona dönt, hátra és fut kifelé a teraszból. Átszeli a patkó és a terasz közötti kis tisztást, aztán ki a szabad dombra. De nem megy messzire, alig csak tíz méterre. Ott leül és figyel a teraszt. Bent sem félt, de itt most teljesen szabadnak érzi magát. Magányában egészen addig figyel a teraszt, amíg szürkülni nem kezd. A sötétedésre ugyanaz az érzés tölti el, mint bent az akácosban, így magasan, nagy ívben elkerülve a teraszt Tarjáni Kristóf elindul vissza a közeli bázisra, a katlan bejáratához.

5.4. A Nemeze.Herlese.Ke világon, földi idő szerint 2021. január 15., 20. óra 35. perc.

Nem jön a segítség, pedig egyszer már patront cseréltünk a maszkokban... Hirtelen bontakozik ki most mégis valami a fluoreszkáló horizontból. Nincs is messze. Egyenesen felénk tart, igen egyre nagyobb, felénk tart.

– Nem a mentők, ők légi úton jöttek volna! És különben is túl nagy ahhoz, hogy a mi hajónk legyen!

– ad hangot pesszimizmusának az időtlen várakozás közben Panoe néven megismert egyik trore humane marse. Folytatja is: – Ez egy vad sziget.

– Bizony igaza van – helyesel rémületében Obje is, ahogy a valami már-már kivehető.

Én azt találgatom, mennyire lesz barátságtalan az ősközönség... A „vad” sziget valóban hatalmas. Már egészen közel ér, amikor már fluoreszkálás mellett is jól megfigyelhető. Ellipszis lehet az alapja, körben – legalábbis a látható részen – szabályos geometriában kisebb-nagyobb bevágások a vízből alig kiemelkedő tíz méteres szélen. Itt kötnek ki a sziget hajói. Aztán másfél méter magas szegély emelkedik, ezt apró, kerek ablakok és elszórva feljárók tűzdelik. A bevágások legtöbbszörében egyszerű felépítésű hajók, vagy inkább csónakok dokkolnak. Három ilyen tart most felénk. Mentőcsónakunknak ütközve állnak meg. Meg-meglódítva minket és kíváncsi legénységüket egyaránt. A trore humane marse-k megpillantása láthatóan nagy feszültséget okoz az embernél valamivel kisebb és sokkal hajlottabb tartású lények között. Rossz hír, hogy fegyverük van, határozottan lőfegyverre emlékeztető eszközök, amikkel most izgatottan a trore humane marse-k felé hadonásznak. Hajlottságuk ellenére ügyesen mozognak, három visszafelé hajló lábukkal ide-oda ugrálva az egyik csónakot kiürítik, végül az elnéptelenedő hajó kormányosa ugrik át. Azt akarják, hogy másszunk az üres ladiába. Ezt tesszük, ők izgatottan várnak. Az átszállás után a másik két csónak a sziget felé kezd vontatni minket. A csónakok csepp alakú, szivacsos, de merev, világoskék és világoszöld színekben pompázó összefüggő építmények. Mintha kétszínű műanyagból lennének fröccsentve. A kormány egy vastag csövön ül, olyan, mint egy biciklié. Tővénel egy kosár fekete köveket tartalmaz. A kormányos néhány illet dob a kormányt tartó csőbe és a hajók azonnal meglódnak. Valami kémiai hajtás lehet: a kő heves reakcióba léphet a folyadékkal egy a cső végére szerelt nagyobb tartályban, aminek egyetlen állandó nyílása van, ezen törhet ki a tengervíz és a fekete anyag vehemens reakciójában fejlődő anyag, ami így rakétaelven képes – igaz lassan – meghajtani a járművet. A sziget előtt kicsivel egy rekeszt elhúzza üríti a kormányos a cső végén lévő tartályt. Majd a sziget alacsony peremének ütközve megállunk. Mögénk ugrálva kihajtanak minket a csónakból, a kikötőként funkcionáló peremre. Nem tudom mi a szándékuk, talán még ők sem tudják? Igen, úgy tűnik egy magasabb szervhez folyamodnak döntésért ügyünkben. Mert a szegélyre felkísérve élénk vitába bonyolódnak, majd egy sekély mélységű, arénaszerű, tíz méter átmérőjű mélyedésbe taszigálnak bennünket. A mélyedés köré nehezebb járású háromlábúak gyűlnek. Hamar döntést hoznak: minket, mármint Zitát, a lányokat meg engem durván kitessékelnek a mélyedésből. A rémült trore humane marse-k maradnak. Tanácstalanul állnak, mást nem tehetnek az erőszak ellen. Hiába a behozhatatlan mentális előnyük... Annyira nem nagy, hogy ilyen helyzeteket az irányításuk alá tudjanak vonni. A 177336 vee átlag magas, sok mindenre, szépre, nemesre elég. Ha tudással párosul, akkor a saját testen belül tejhatalom. És náluk – lévén mivel technikai civilizáció – szükségképpen azzal párosul. De a mostani helyzet egészen más, attól tartok a vadak kivégzésre készülnek. Nemcsak én:

– Segítsetek! – jön a kérés mentális ámorban.

– Nyugalom, a Tanács különleges ügynöke vagyok – hazudom. Vagy inkább csak óriási túlzással megelőlegezem? – tompítom le a kérdéssel a magamban feléledő lelkiismeretemet. A többieket láthatóan messzemenőig megnyugtatja a kijelentés. Bevallom egy pillanatig engem is.

A fegyveres vadak körülállta mélyedést hirtelen önti el az itteni tenger folyadéka. A négy trore hu-

mane marse a fluoreszkáló várakozás közepén áll magányosan.

– Mit tegyünk? – hallom közös mentális hálózatunkban a kérdést.

– Maradjanak mozdulatlanok! – utasítom őket.

A fluoreszkálás ellenére a sekély víz viszonylag jól átlátható. Most megnyílik egy vízszint alatti zsilip az alkalmi arénában. Két másfél méteres, korong alakú lény úszik ki rajta. Lassan, egymás után. A korong két oldalán, a mozgási iránnyal párhuzamos, de ellentétes irányban anyag áramlik ki. Ez hajthatja a korongokat, az egyik oldali sugár láthatóan megerősödik. Ennek megfelelően a kör alakú kagylókra hasonlító korongok körözni kezdenek a négy trore humane marse-ból álló csokor körül. Attól tartok számukra ez már a pavlovi terített asztal körüljárása. Éppen előttünk haladnak el korongok, így módot adnak a jó megfigyelésre. Az alsó és felső rész találkozása eléggé egyértelmű: körkörösén végighúzódo, baljós rágószerv. A drasztikus megoldások mellett egy finomat sugall a kagylók mozgása. Újabb két sugár lövell ki a kagylókból, most ellentétes irányban. Ez megállítja a mozgásukat, az aréna szélén vannak, mozdulatlanok. Megint beindul egy sugár, majd megáll és egy ellentétes indul be egy pillanatra: hatásukra a kagylók szembefordultak a kör középpontjával. Nagyon finom vezérléssel mozognak ezek a lények, de már biztos vagyok benne, hogy az alapja ugyanaz, mint amit az imént megismert primitív hajóknál is megfigyelhettünk. Egy pillanat múlva két intenzív sugár indul be, a körülhatároló vad tömeg egyre fokozódó erővel morajlik. Próbálják a gyorsulás ütemét megénekelni, már lehet benne gyakorlatuk. Közben ismerkedek a lényekkel, immár behatóbban: félnek valamitől, valamitől itt a kör közepén, már nemcsak félnek, meg vannak rémülve – vetítem beléjük. Bejön a tervem, alig méternyire a középponttól beindul két-két sugár, ezek a trore humane marse-ktől elfelé hatnak. A korongok így mozdulatlanok. A tömeg növekvő hangja elhal. Hoppá! Ez egy kicsit meglephette őket – szórakoztatam magam. A kagylók blokkolása már nem erőfeszítés, ez pedig pathhelyzet.

– Kicsit mozgassátok a lábaitokat! – utasítom mentálisan a kör közepét.

Az ingerek növekedte a várt hatást fejt ki a kagylókban. További sugarak indulnak be, hogy gazdáik elérjék a kívánt zsákmányt. De én is fokozom a vetítést, amire az ellenirányú sugarak indulnak be párhuzamosan. A lényekben nem tudatosulva két alrendszer harcol, megfelelően vezérelve mozgásukat: zsákmányt ejtenének és menekülnének is szimultán. Ezek az egymást kizáró szituációk soha nem fordultak elő egyszerre velük (illetve a fajjal sem). Így a nagy programozó, az evolúció sem tudta kiválogatni azt a viselkedést, ami fel tudná ismerni, fel tudná oldani a helyzetet, amiben most kerültek. Magam már kicsit unalmasan is várom az elkerülhetetlen végüket, amikorra összes energiájukat elemésszik. Ennél izgalmasabb a tömeg reakciója. Nem tudják mire vélni a biztosan várt vérengzés elmaradását. És a korongok középpont felé hajtó sugarai már akadoztatnak... Előbb az egyik, majd a másik teknő billen át a hasára, dögölten. A tömeg elképedése egy részénél félelembé, más részénél dühbe fordul. Amitől ilyenkor tartani lehet, bekövetkezik: egy hangadó (talán egy erősen félő? – most nem tudok elmorfondírozni ezen...) egységbe integrálja és kiterjeszti a dühös részt, bekebelezve a félőt. A nyelvet ugyan nem értem, de a hangadó manuálisan, gondolom a lőfegyverével akarja bizonyítani, hogy a gyűlölt trore humane marse nem sebezhetetlen. Két lábával lelép egy fokot az arénát körkörösén övező lépcsőn. Célzásra emeli fegyverét... A tömeg megismétli az előző színjátékot, egyre hangosabban morajlik. A hangadó várja a tetőfokot, hogy akkor használva fegyverét tegyen igazságot. Itt a csúcs! De, a ma már amúgy is igénybevett összegyűltek egyszerre hallgatnak el, mert a hangadó váratlanul leengedi a fegyvert. Majd növekvő lendülettel újra felledíti, de ezúttal a csővel maga és nem a trore humane marse-k felé! Még be sem fejeződik szinte a mozdulat, amikor fejbe lövi saját magát. Beleterül az arénába. Nem láttam egyéb megoldást.

– Induljatok ki onnan! – sugározom mentálisan a körbe. A négy ugyancsak meglepett áldozat kima-sírozik az arénából. Szétnyílik előttük a vad harcosok korábban magabiztosan fenyegető kerítése.

Valami furcsa érzés kerít hatalmába... De meg is van a forrása: a vad sziget átellenes oldalán feltűnik a támadó idegen hajó. Ennek semmi értelme, az érkező állomást tűz alá vevő ütegekben idegeneket

és vadakat is láttam, akkor együttműködni. Most miért pusztítják őket? Zavarba ejtő a kérdés. A távolban lebegő hajó csupán néhány lövést ad le, pontos célzott lövéseket azokra a kis bárkákra, amilyenekkel minket is a szigetre hoztak és most a szigettől kisebb-nagyobb távolságra tartózkodtak. Az idegen hajó talán menekülőknak vélte ezeket. Három vadász válik le a lebegő fenyegetésről, gyors iramban lendülnek a sziget fölé.

– Gyertek velem! Jól ismerem ezeket a szigeteket! – mondja Obje, miközben már iramodik is az arénánktól néhány méternyire lévő lejárathoz. Követjük.

Temperamentumos nép, szaporán áramlik kifelé felvenni a harcot a betolakodókkal. Mielőtt eltűnnék a lejárathoz szemügyre veszem az idegen hajóról levált három gépet: meglepő, de szabályos csészealj! Nem támadók, inkább csapatszállítók benyomását keltik. Néhány perc múlva már a néptelenedő sziget gyomrában haladunk tovább, még lefelé. Obje egyre lelkesebben magyarázza, hogy a trutene-t a mélyben bányásszák. Ez az az anyag, amivel a hajóikat, de az egész szigetet képesek mozgatni. De kis mennyiségben a tenger élővilága is általánosan képes kiválasztani, ezt láttuk az imént a koraje-knél, amit én – amolyan házi használatra – csak kagylófognak fordítok magamban. A két lány miatt nehézkesen mászunk le egy – Obje szerint – nagyobb csarnokba. A lejárathoz egy kis terembe torkollik. Itt durva kivitelezésű, de azért valamennyire automatizált légszilipen haladunk át. Megnyugtató, hogy Obje ilyen jól kiismeri magát a szigetben. A zsilip másik oldala már valóban az ígért csarnok. Az alján jókora buborékok vannak kialakítva.

– Ez a mélydokkolójuk, az egész egy nagy bűvárharang – világosít fel Obje.

A lejárathoz legközelebbi buborék üres, a mellette lévőben viszont bent áll egy hajó. Ez is ugyanaból az anyagból készült, mint a felszíni hajók, de maga az egész sziget is. A meghajtása is hasonló, rakétaelvű lehet – gondolom, azért megkérdőjeleződik bennem a technológia kiforrottsága. De Obje folyamatos ismertetője megnyugtató: – A tenger szinte éternek tekinthető, nincs önálló mozgása. Ezért is választotta még az evolúció is a rakétaelvet a víz élővilágának mozgásához.

Obje és a pilóta igyekeznek mozgásra bírni a járművet, közben kiosztom a cserepatronákat a maszkokhoz. A lányoknak Zitával magunk cserélünk. Elkezdünk ide-oda ütödni a dokkoló buborékunk falához, de csillapodó ütközések után engedelmes süllyedésbe kezd a hajó. Az itteni személyzet egyéni műholdas navigációs rendszere kifogástalanul működik, persze a primitív járművel nem tudjuk összekapcsolni, mivel az manuális vezérlésű. Mindenesetre rövid egyeztetés után elindulunk a kontinensre telepített központi támaszpont felé. Az irány stabilizálása után Obje valami elképesztő sebességet mond, amire szerinte a jármű szokásosan képes nem felszíni haladáskor. Kissé hosszadalmas monológja után próbára tesszük az eszköz sebességét. A műholdas navigációból próbáljuk kiszámolni a sebességünket, egyszerűen két pozíció lekérdezéssel megvan a megtett út... a sebesség egyenlő út per időből tényleg az elképesztő sebesség adódik. Nem egészen egy óra lesz az út a transzfer központig!

5.5. Az Ebiane.Herlese.Scuere világon, földi idő szerint 2021. január 17.

Rövid utazás után apró koccanásokkal ugyan, de sikeresen alulról dokkoltunk a Nemeze.Herlese.Ke központi transzferjában. A parancsnok nem vesztette el irányunkban a kis kaland során megerősödött lojalitását, így a helyi Közösségi Biztonsági Szolgálat határozott rosszallása ellenére, minden befolyását latba vetve elérte, hogy négyfős csapatunk néhány órával az érkezés után már mélyaltatásban el is hagyta a rendszer Herlese.Ke bolygóját. De mivel a Neme.Ze-ről is hasonlóan nyugtalanító hírek keringtek, mint korábban a Ke-ről, így kis kitérővel a szomszédos Ebiane rendszer Herlese.Scuere világára ugrottunk. Elképzelésem szerint innen majd visszaugrunk a nyugodt Nemeze.Herlese.Are-ne-re és haladunk tovább a tervnek megfelelően. Túlzottan nem akartam eltérni a korábban kialakult

iránytól és a két rossz közül a kisebbik rossznak tűnőt választottam... Az Ebiane rendszerrel nem is tudom, hogy valójában mi lehet a probléma, de tanulmányaim során határozottan felhívták a figyelmet, hogy ezt a világot ne fürkésszem, mert az még korai lenne. Akkor valahogy nem támadt fel kíváncsiságom ezt a furcsa intést illetően... Talán ennek is szerepe lehet abban, hogy az indokoltnál nagyobb lelkesedéssel módosítottam az útvonalat?

A betegeket segítve kitámolygunk a tranzit helyséből. Nem kell a holomonitorra támaszkodnunk, amikor az első pillantásokat vetjük a bolygóra, mert a várakozóhelység nagy ablakainak redőnypaneljei fel vannak tárva. Odakinn a fátyolfelhőkkel kék ég, a távolban egybeveszik az ugyancsak kék, fehéren fodrozódó tengerrel. Akár a Földön is lehetnének.

– Akár a Földön is lehetnének, utazó! – szólít meg mentális ámorban a felénk siető trore humane humane.

– Valóban, parancsnok – nyugtázom.

– Ön remekül érintkezik, ebből helyesen következtetek, hogy a Földön rendben halad az átformálás?

– Köszönöm, ahogy mondja – helyeslek, de már sejtem, hogy van még valami a kérdés mögött.

– Akkor bizonyára megfelelően tudták hasznosítani a tapasztalatainkat.

– Nem biztos, hogy tudom, mire gondol, parancsnok – mondom, mert nem akarok belekezdeni egy színjátékba.

– Miért érkezett ide, utazó? – kíváncsian semmint éllel kérdezi.

– A szükségszerűség hozott erre, mert bizalmas úton vagyunk és a Nemeze-t nem ítélték biztonságosnak.

– Á, már értem. Tehát nem az Ebiane rendszer volt a célja.

– Valóban nem, ezt az egy állomásnyi kitérőt tesszük csupán. Kicsit szeretnénk itt megpihenni.

– Nagyon szívesen látjuk önöket, embereket itt – mosolyog, miközben G_AIA-ra mutat: Tudunk valamit esetleg segíteni humane humane társamon?

– Köszönöm, de nem – felelem. Érthető a felajánlása, hiszen fajtársak, az ügynöknő is trore humane humane.

– Értem. Éppen lejárt a szolgálatom, ha megfelel, akkor megmutatom én a szállásukat! – kedveskedik.

Már a helyi teleportáló rámpán állunk, amikor kísérőnk, Tailore asszony felajánlja, hogy nemcsak a komplexumon belül, hanem a biztonságosan kialakított parton is megszállhatunk. A javaslat láthatóan elnyeri Zita tetszését, így örömmel fogadjuk el. Nádból és mindenféle természetes anyagból épített állás alatt lépünk le a rámpáról, azonnal megüti fülem a tenger morajlása. Az állás kis teraszban folytatódik, ahonnan néhány fokos, egyszerű falépcső vezet közvetlenül a part homokjába. Szembe, alig huszonöt lépésre álló pálmalevél tetejű kis bungalókhoz kísér minket Tailore. Ránk bízva a választást, miközben nemes egyszerűséggel kibújik egyrészes krémszínű ruhájából, szaporán megszabadul majdnem teljesen áttetsző fehérneműitől, majd futás közben még minket is bízgatva a vízbe veti magát. A kiképzésen terjedt egy olyan szóbeszéd, hogy különös szexuális jellegű harmónia van a trore humane humane és a milke humane homoe között (ez persze csak egy érzés, szaporodási közösséget a két faj nem alkot). Magam ezt soha nem tapasztaltam, bár igaz, csak G_AIA volt trore humane humane, akivel találkoztam és hát ő ugye most van is, meg nincs is. A lényeg, hogy nem éreztem semmit. Most viszont hajlok helyt adni a szóbeszédnek. Talán Zita is megérzi a gondolataimat, mert rövid mérlegelés után követi Tailore-t. Hasonló érzések gerjednek bennem, de esetében nem a szóbeszéd miatt. Zita mindig meg tud lepni: olyan természetesen válik meg ruháitól, mintha legalábbis minden délelőtt itt fürödne!

– Te nem jössz? – kérdezi szinte mellékesen, miközben akaratlanul is lehetőségem van megcsodálni a testét. Csak annyira telik tőlem, hogy kissé elhúzva a szám, tagadólag, finoman megrázzam a fejem.

Mivel nem akarom, hogy azt higgye a melleit bámulom, ezért egy pillanatig alkalmam van látni a meztelen lábfejét. Lábujjai egy egyeneshez sorakozva, a kicsi felé egyenletesen rövidülve állnak, a testet nagyon kecsesen tartó vagy hatos lábon. Vékonycsontú, de húsos bokája sportos lábszárra nyúlik. . . Hátulról még lopnék egy pillantást a Tailore után vízbe rohanó lányról, de uralkodok magamon. Igazából nem is tudom mire vélni a dolgot, így én – két néma társammal karöltve – elindulok belakni a szállásunkat.

Alig ültetem ki a beteget az árnyékba húzott pihenőkre és helyezkedek magam is kényelembe, amikor egy lelkesedéstől fűtött trore humane humane férfi keres fel minket. Nem mutatkozik be, csak azt közli, hogy valaha szolgált a Földön. A két lányra mutat:

– Ha két milke humane homoe lenne, akkor még azt is gondolhatnám, hogy a Barát ikrek! – mondja tréfásan.

– Talán itt az egyik és éppen a vizet élvezi a másik – veszem fel a tréfát én is Zitáék felé mutatva.

– Ha a Barát lányok lennének, akkor már az egész kíváncsi állomás itt tolongana! A tranzitok automatikusan becslik az átvitt vetítési mutatót. Az öné például nagyon dicséretes!

– Köszönöm, egyébként azt hittem, ezeket az adatokat bizalmasan kezelik.

– Így is van. De mint mindenhol és mindenben: vannak fontos és kevésbé fontos szabályok, azaz vannak megszeghetők és megszeghetetlenek.

– Kissé anarchikus arc poetica-nak tűnik ez a megközelítés, főleg egy „igen értelmes”-től, nem gondolja?

– Igaza van! – mondja mentális ámorban, miközben kényelembe helyezi magát a mellettem lévő nyugágyban. – De ne feledje, a szabályokat mi magunk hozzuk. Egy szabály maga olyan, mint egy folyó medre: rögzíti a kereteket, amiben a víz lefolyhat. Ha nagyritkán, itt-ott ki is csap a víz, az még semmiképpen nem kell azt jelentse, hogy építsünk egy másik medret!

– Értem, most az én mutatómnál csapott ki a víz. Mindenesetre tőlem egyszerűbben megtudhatta volna: 727899 vee a pontos rám jellemző érték.

– Igen – nyugtázza elnyúlva az „igen értelmes” látogató. Nem igazan tudom hova tenni az idegen – bár egyáltalán nem barátságtalan, sőt kedves – közeledését. Valami semlegesnek vélt témával próbálkozok:

– A Földől mikor vezényelték el?

– Ó, nagyon-nagyon régen. Amikor az ön faja még csak bontogatta szárnyait – mondja, miközben jót mulat a szárnyas kifejezésén. Csak sejtem, hogy ebben egy kis emlős-hüllő kapcsolatra utaló él is volt. De az érdeklődésemet már felcsigázta:

– Csak nem a szociológiai formálás területén dolgozott? – ragad magával a lelkesedés. Sok misztikus történet keringett a kiképzési program alatt hallgatói körökben. Amiknek remek táptalajt adott az a köreinkben már köztudott tény, hogy az „igen értelmes” (aktív) felügyelet jóval az ember megjelenése előtt jelen volt bolygónkon.

– De bizony – kis szünettel fokozza tovább felébredt kíváncsiságomat. – Hasonló modelleket dolgoztam ki és terjesztettem el, mint akiket itt is készítek most. Csak sajnos az itteni eset patológikus. Az idegen rövid szünet után egy monológba kezd:

– Olyan szocializációs modellekkel próbálok operálni, amik a globális összetartozást erősítik és semmiképpen sem a lokálist. Leginkább a születés ünnep áll hozzám közel. Ennek során, ha egy csoportban beköszön a gyermekáldás, akkor a kitüntetett család egy tagja, sok-sok láncával felékesítve körüljárja a szomszédos csoportokat. A felékesített scuere-t a szomszéd csoport vendégül látja és közben meghallgatja óhaját, miszerint kéri a született gyermeknek a szomszéd törzs támogatását. Akik erről általában biztosítják is, ha nincs különösebb oka az ellenkezőjének. A családtagnak egy itteni hónapja (ez közel ugyanakkora intervallum, mint nálatok a Földön a hónap) van, hogy minél több, más-más csoportra jellemző láncot (láncra vonatkozó ígéretet) gyűjtsön össze. Tehát valószínűleg annál nagyobb sikert arat, minél több szomszédos törzset tud meglátogatni. Hazatérve

következik maga az ünnep, amikor a hónap leteltével a felkeresett törzsek képviselői meghozzák a láncokat és szimbolikusan, a helyi törzs busás vendéglátásában átadják a csecsemőknek. Aki egy nap majd ezekkel a láncokkal felékesítve gyűjthet be láncokat egy újonnan jövő családtagnak. A csecsemő majdani, a csoporton belül elfoglalt társadalmi rangját a valóban összegyűjtött láncok száma alapján határozzák meg.

- Hogy tudsz egy ilyen komplex és nagy közösség halmazra szánt szokást egyáltalán elterjeszteni?
- fogalmazom meg a bennem ébredt kérdést.
- Valóban rafináltabb eszközökhöz kellett itt folyamodnunk, mint a Földön – mondja, miközben igazán jól mulat. – Ott, akkor elég volt néhány asszonnyal közös tüzet rakni... – folytatja. Én nem igazán érzékelem a mondottakban a tréfát. De hirtelen beugrik:
- Csak nem te vagy P_RMT_HUS, akit valamikor hajdanán elvezényeltek a Földről.
- Így van és hallom megőrzött a faj kulturális jóemlékezetében.
- Igen, mint Prométheuszt, ugye ?!
- Remek történet, de azért néhol romantikus túlzásokkal. A májamhoz például senki nem nyúlt – vígad tovább beszélgetőtársunk.
- Ezért is várom a bolygón a kitérülést: kíváncsi vagyok ki-kicsoda lesz? Mennyi a mítoszainkban a fantázia és mennyi a valóság?
- A kultúrák sok-sok kisebb-nagyobb mitikus szereplőjéről derül majd ki az „igen értelmes” múlt. Ez segíteni fog, hiszen hihetetlen mérvű összefonódás ez a világaink között!
- Igen, csodálatos.
- Azt tervezem, az átformálás után végleg a Földre helyeztetem magam.

5.6. Az Ebiane.Herlese.Scuere világon, 664 évvel ezelőtt

Ha az Ebiane.Herles-t tennénk a mi Naprendszerünk helyébe, akkor csak a Szaturnuszt nem találná a felületes szemlélődő. A Herlese.Scuere pedig egészen olyan, mint a Föld, a hasonló csillagászati környezetben megjelenő kémiai, majd biológiai evolúció pedig megint csak a Földiekhez teljesen hasonló szervezeteket választott (sztochasztikusan optimalizált) ki. Erre gondolhatott PA_HENE, amikor a világegyetem eszményét egy megművelt föld képeként próbálta a fejünkbe ültetni. Most tudok jelentőséget tulajdonítani a szállóigévé vált mondásának: „egyszer itt vetnek el egy Föld nevű haszonnövényt, egyszer ott... amin el kell gondolkodnod fiam az, hogy a hajtásból kertésszé lehetsz!”

P_RMT_HUS és TA_ILOR elbeszéli a bolygó tragédiáját. Akkoriban a Herlese.Scuere tíz-tizenkét generációval járhatott fejlődésben a mostani Föld előtt.

Földi idő szerint 1357. február 13.

Ekkor már három éve a VII. Világháborúnak. Ez volt a legrövidebb háború ennek a világnak a történetében. A legrövidebb és mégis meglepő módon, szemben a pusztító arzenál fejlettségével a legminimálisabb károkat okozó. Legalábbis a konfliktus szélességéhez mérten minimálisak voltak az azonnal keletkezett károk. A bolygón – itt megjegyezhetjük, hogy a Földhöz ebben és sok minden másban is hasonlóan – erősen inhomogén eloszlásban volt jelen a jólét, de ami talán a későbbiek szempontjából még nagyobb hangsúllyal bírt: a tudás! Minden tényleges, nyílt hatalom, lehetőség egyetlen állam, egy szupererős nemzetállam birtokában volt. A háborút egy rettenetesen barbár, nukleáris terrorcselekmény robbantotta ki. Mert ezt a terrort támogató néhány államra mért totális nukleáris csapás követte. A szervezett bolygó remek kommunikációja biztosította, hogy percek alatt léptek

hadba a még létező, többi nemzetállamok. A fejlettek a szuperhatalom mellett, a fejletlenek a szembe oldalt támogatva. De egyszerűen nem volt következő lépés. Így akarták a tömegek! A jól szervezett bolygó azzal támogatta gyermekeit, hogy azok az incidens után egyöntetűen tudták hirdetni voksukat a béke mellett. A fejlett államokban kelletlen ugyan, de az irányító testületek engedtek ennek az akaratnak. A fejletlenekben pedig maga a tömeg söpörte el az agresszorokat, nem először mutatva nagyobb bölcsességet vezetőiknél. Az elszabadult drámai nagyfeszültség hamar kisült. De nagy űrt hagyott maga után. Olyan nagyot, ami kaotikus pályára vitte a világot. . . Napjainkban tesznek még néhány kísérletet a kibillentésére, de eddig minden operatív beavatkozás kudarcra végződött. Ma már az „igen értelmes” kontingensből is szinte csak P_RMT_HUS hiszi, hogy a faj elkerülheti – az Univerzum Tanácsában már-már állandóan napirenden lévő – teljes kulturális kitörlést!

Ugyanazok az erők hozták el a pusztulást, amik a rövid háborúban képesek voltak megakadályozni az azonnali katasztrófát. A békéért önkéntesen szerveződő, önálló, a központi irányítástól teljesen független szervezetek a korábbi nagy eredményből táplálkozva viharos sebességgel erősödtek meg. Ezeket a megerősödött szervezeteket ugyanazok a scuire-k vezették, akik a vészben képesek voltak a szervezetek korai magját összefogni. Hamarosan előtűnt aztán, hogy nem szerencsés, ha a harcokban edződött sémákkal akarunk irányítani hétköznapiakat. A szervezetek mozgalmakká izmosodtak, melyek úgy hálózta be a bolygót, mint annak természetes folyói. Manapság az irányokat a korábban kisebbségben lévő, anarchiára hajló, demagóg, hangulat-manipulátor vezetők mutatják. Melyek voltak azok az erők, amik képesek voltak őket pozícióba emelni? Tudatosan tudományellenesek magatartást tanúsítottak, már a kezdetektől. Visszaszivárogtatták a vallás, néhány szélsőséges esetben az ősi, mitikus hagyományok megfelelő eszméit. De ma minden eddiginél messzebbre mentek: nyíltan arra szólították fel a „híveket”, hogy bolygószerte forduljanak a tudomány és a technika ellen. Ők így soha nem fogalmazták meg, de az volt az üzenetük, hogy romboljuk le a technikai civilizációt. Az ősök és hagyományok tisztelete nevében azt a technikai civilizációt, ami gyakorlatilag őseink hagyatéka! Érthetetlen, hogy fajulhattak idáig a dolgok. . . sajnos ezeknek az „anarchista hordák” – már elnézést a fogalmazásért – a támogatottsága a lakosság majdnem fele. Így a központi irányítás éppen megdönthetetlen normális eszközökkel. . . Ami most fenyeget az egy globális polgárháború, magamban csak az értelem és az érzelmek harcaként interpretálok. Most sok tízmilliárd aggódó scuiretársamhoz hasonlóan én is a híradásokat figyelem. Sajnos másik sok tízmilliárd tette kész scuiretársam arra készül, hogy egyáltalán ne is legyenek híradások!

5.6.1. Néhány Scuire-i nap múlva

Sikerült nekik. Már nincsenek híradások, egyáltalán nincsen semmilyen adás. A védelmi szervek már az elején összeomlottak, bennük is megvolt az értelem-érezem támogatottságának fele-fele megoszlása. Az érzelmek megbénította az értelmet!

A termonukleáris fúziós reaktorok elpusztításával kezdődött. Micsoda kurafi koreográfia, a természet nevében pusztítani el a tiszta forrást. Ez csak egy olyan világban tehető meg, ahol a butaság érény. A reaktorokat a kommunikációs csatornák felszámolása követte. Bezzeg a plazmakommunikációs rendszer éppen maradt. Persze, mert ezt használta üzenetszórásra az érzelmi oldal. Átképző táborok létrehozására utasították a helyi érzelmi sejteket. Közben folyamatos az érzelmi oldalú lakosság felfegyverzése. Ennyit tudok, mert két napja több száz reáltanár társammal már magam is egy „átképző táborra” alakított iskolaépület fogja vagyok. Elszabadult a pokol. . .

5.6.2. Néhány Scuere-i hét múlva

Néhány napja egy humán tárgyú tanár kollégám érkezett a táborba. (Időközben az iskolaépületből egy lezárt erdőrésszbe vittek minket.) Meglepő is lehetne, mert ő az érzelmi oldal lelkes támogatója volt. Megismerkedve a környezettel magát próbálja nyugtatni, azzal, hogy kint sem különbséggel sem a helyzetet. Sőt igazat ad nekem, pontosabban annak a gondolatnak, amit én akkor képviseltem vele szemben, amikor még beszéltünk egymással. Miszerint, hogy tudomány és technika nélkül ez a bolygó a mostani öntudatos lakosságnak csupán ezrelékei lenne képesek eltartani. Sajnos az igazságot nem tudom megenni. Prózaibb, hogy végül az nyugtatja meg, hogy a táborban nincs kannibalizmus!

5.6.3. Néhány Scuere-i hónap múlva

Már csak kevesen élünk. Néhány hete köszöntöttek be az első fagyok és az erdőrészünkben szinte már nincs fa! Már mindet elégettük a nagy barakkok kis kályháiban. Tegnap felkeresett egy szedett-vetett társaság (az új kormány követeként mutatták be magukat!), szabadságot ígértek a segítségért. Léven valaha a termonukleáris erőművek tervezésében dolgoztam. Inkább a bizonyos halált választottam, mint a kollaborációt. Ahogy tudom, az itt keresett százhusz tudósból mindössze kettő állt rá az alkura, de mondjuk az is igaz, hogy a keresettek közül már csak tizenegy volt az élők sorában. Rendhagyó a mai nap, az amúgy erősen megfogyatkozott őrsgnek reggelre se híre se hamva. Az már fel sem tűnik, hogy ma sem érkezik a napi, ellátmányként jövő szerves anyag. Szerencsére az örök szállásán megtalálunk néhány (feltételezett és várt) dughelyet, ami rejt némi élelmet. Két megmaradt barátommal (a barátok itt inkább mennek, mint jönnek) elindulunk kifelé a táborból, a közeli város felé. Az úton már nem vagyok biztos benne, hogy nem jártam jobban a táborban. A sokmillió város sáskahadként foszthatta ki a környéket, innen ugyanúgy eltűntek a fák és helyüket ugyanúgy fagyott tetemeknek adták át. Valahogy vidékre kellene jutnunk, ott talán kevésbé érintette meg a scuere-eket az őrület. Szánalmas kis gyermekcsapatba botlunk, próbálkozásaink ellenére nem szólnak hozzánk, csak pár méterrel mögöttünk lemaradva, némán csatlakoznak hozzánk. Egy óra múlva arra figyeljek föl, hogy igencsak felduzzadt a gyerekhad. Már vagy harmincan vesznek körül minket. Egyszer csak elállja az utunkat az előttünk járó csapat, a többiek körülöttünk kezdenek lassan körözni. Egy nagyobbacska, düledt szemű lány elébünk áll és kiállt:

– Most megeszünk benneteket – egy robbanás tűzgömbjeként tódul ránk és tép szét bennünket az eddig néma gyerekhad...

5.7. Az Ebiane.Herlese.Scuere világon, földi idő szerint 2021. január 18.

– Azóta valamelyest sikerült stabilizálni a helyzetet, de ahogyan egyébként mi is, úgy a Tanács is elégedetlen. Egyre többen javasolnak és támogatnak radikális megoldást a témában. Az egyéni tudatos ego mérhetetlen sokkokat élt itt át akkoriban és most is, bár az óriási visszaesés miatt ez most nem annyira aggasztó. Gondolatok csak az iménti elbeszélés három tudósára. A tudataik az utolsó pillanatokig működtek, közben formálva, programozva, károsították a valójában közös tudatot! Ettől tartunk mi is, hogy bár nagyon nagy távolban, de valamennyire tőlünk, „igen értelmesektől” sem volt izolálva már néhány itteni tudat. Persze nem volt spontán vetítés, mint nálatok – hízeleg, talán magának is – de megérett az idő, a tudatos, akarom mondani a tudományos átformáláshoz. Néhány tudóst már konkrétan is segítettünk... – hallgatom Prmthuse-t, miközben megértem, hogy PA_HENE távol tartotta tőlünk az Ebiane történetét.

Kis szünet után folytatja csak:

– Sajnos több hasonló precedenst ismerünk már, többek között a Földön is előfordult. Egy kudarcral végződő átfarmálást végző trore humane marse és trore humane belze kontingens képét őrzik kultúrák örököképe. . . – mondja, már korábban is sejtettem, hogy hasonló történhetett valaha.

Amolyan sajátos feldolgozó terápiaként ma Prmthuse vezetésével adódik majd alkalmunk belekukkantani a bolygó jelenének mindennapjaiba. A kontingens területét most csak mesterségesen kialakított természetes akadályok határolják. Prmthuse megnyugtat, hogy nem vakmerőség ezen védett zónán kívül is szétnézni, feltéve persze, ha együtt maradunk (ezt udvariasan Zitára értette). Számításai szerint a scuere-re jellemző átlagos vetítési mutató 113 vee-re (ilyen értékű egyedeket bármely „igen értelmes” könnyedén az ellenőrzése alá tud vonni) zuhant mára vissza, de már legalább nem csökken. A virágzaskor a faj a mi mostani 1973 vee átlagunkkal volt összemérhető.

Egy közeli, közvetlenül megfigyelt csoporthoz megyünk. Két, vetített környezetű megfigyelőpont van ide kiépítve. Az egyik a törzs barlangjában, a másik a „szent helyén”. Prmthuse elmondja, hogy egy születés ünnep zajlik éppen, körülbelül most mehetnek el a láncokat hozó vendég küldöttek. Így a törzs szent helyére megyünk, a hónapos csecsemő törzsbe iktatását megnézni. A teleportáló rámpára állás után egy bokor belsejében teremünk. Szokatlanok a fényviszonyok, mintha az itteni rámpa körül egy gömb lenne, amiben le lenne véve a kontraszt.

– Nyugodtan beszélhetek, a burát gyakorlatilag nem érzékelik. Kívülről megfigyelve csupán egy hatalmas bokor van itt. A gömbön belülről ki lehet menni, de kívülről semmi nem képes behatolni, ami eredetileg nem innen ment ki. A szokásos megfigyelő rámpa ez egyébként – hátrafordul, úgy folytatja: – Ott szemben, annak a szigetnek a másik oldalán van a bázis – meglepően közel van, valóban.

Csipkeszerű bokrunk előtt egy nagyobb tisztás fekszik, két oldalt fasor, szemben bokrok határolják. Csupán egyetlen nagy lapos kő a tisztás berendezése, hozzánk közel, alig néhány méterre fekszik csak a bokor szélétől. Jobb oldalon a fák közül elkezdenek a kővel szembeni szabad részre áramlani a törzs lakói. A férfiak többsége rögtönzött ágyékkötőt visel, a nők teljesen mezítelenek. Egy nő a kiválik és a kőre bocsátja az addig szorított csecsemőt. Mire az éktelen sírásba kezd. Amire a már összegyűlt tömeg artikulálatlan skandálással válaszol. A törzsből csak a feltételezett anya hallgat. Mereven tekint a lába elé borított kusza lánczazalra. A tömeg hirtelen hallgat el, amikor az újonnan feltűnő férfi és két társa a tisztásra lép. Nem értem miért, de szerintem az anya szorongása csak fokozódott. Láthatóan alig tud uralkodni magán, amikor a vezetőt kísérő másik két férfi elkezd szamba venni az összehordott láncokat. A láncok több méter hosszú növényi fonadékok, mindenféle csontokkal, szőrrel felékesítve. Szám szerint nem sok gyűlt össze, legalábbis erre következtetek a vezető rosszallásából. Az anya viszont tiltakozni látszik. Mire a két segítő megragad egy-egy előre odakészített követ (érdekes, hogy eddig fel sem figyeltem rájuk, pedig ott feküdtek a nagy mellett, foltosak. . .) addigra az anya már szinte gyermekén fekszik, a testével akarja megvédeni.

– Az általam tervezett modellben ez a lehetőség természetesen nem szerepelt. Ezzel már a beteg tudatuk egészítette ki – magyarázza Prmthuse. – Nem gyűlt össze a vezető által elegendőnek ítélt számú lánc, ezért el akarják pusztítani a csecsemőt!

– Mennyi lánc kellene az élethez? – kérdezem.

– Ki tudja, nem is tudnak számolni! Csupán nézegették a láncokat és közben kényük-kedvük szerint döntöttek!

– Így már értem, miért került még a Tanács elé is a bolygó ügye.

Nem tudjuk tovább folytatni, mert a két segítő lerángatja a gyermeket óvni akaró anyát a kőről. Leszórítják a földre, a vezető elé. . . Rettenetes: a vezető felveszi az egyik követ és lesújt a nőre. Majd még többször lesújt. A tömeg és a csecsemő is bömböl, valószínűleg a törzs sem fog fel sokkal többet, mint a hónapos csecsemő. Zita elfordulva öklendezik. Amikor visszafordulunk, a vezető már a lapos szentély előtt emeli magasra a követ. Zita úgy markol az alkaromba, hogy az már fáj. Egyelőre még-

sem lépek semmit, érzem, hogy Prmthuse is nagyon figyel Zitára. Majd dönt: továbbra is a bokor takarásában marad, de fejét kitolja a gömbből:

– Grááá – kiáltja az artikulálatlan nyelven, gondolom ez annyit tesz: állj!

Igen, annyit. A vezető feje fölött megtorpan a könyörtelen kő. Mentálisan sugározom felé ugyanezt, leengedi a követ. Az meglep, mennyire ismerős először az agya. A scuere-i tudat közvetítője is igen hasonlatos a miénkhez. A sémái viszont ijesztőek, ami nálunk sok-sok ágon át felépül, az nálunk elharapott apró, levágott csonk. . . nem tudok elmélyedni a szemlélődésben, mert a scuere vezető is dönt: nagy lendülettel emeli újra a követ, érzem, hogy mámorosodnak rövid, törpe csonkjai a törzs lelkesedésétől. Vetíték, amikor a kő megállapodik a feje fölött az ég elborul. Prmthuse a bokor képében újra mennydörgi: állj! A rémült tömeg sikongva menekül. Csak a vezető marad, most visszafordul a kő felé, megint háttal van nekünk. A csecsemő elhallgat, végzete megint elszánja magát és felemeli a követ. Újra közbelépnék, de Zita megelőz: kiiramodik a gömbből, hátulról csúnyán elintézi a terpeszben álló vezetőt, majd magához ölelve a csecsemőt vissza, a gömb védelme felé fordul. Két lépés és mindketten rájövünk, hogy a csecsemőt nem tudja behozni. Fordul és elfutva az üvöltve fetrengő vezető mellett megkerüli a bokrot. Szép a futása, nyúlánk, atletikus. Magam is utána lendülök, meg sajnós még néhány, eddig rettegve leselkedő törzsbeli is utána bátorodik. Én gyorsan beérem, nem így az ugyan gyarapodó, de egyre inkább lemaradó hangos tömeg. Persze, sportos lány, mellette futva érzem a rutinos, szabályos lélegzését. Általában tudatosan kerülöm a ráhangolódást, most mégis megteszem: határtalan öröm áramlik szét a testében, szinte megfogható, a karjában, a combjaiban. Harmóniát érez a mozgásban, azt már én gondolom hozzá, hogy a gyermek miatt pedig az egyik karját valamennyire nélkülözi. Az már biztos, hogy az üldözőink nem fognak beérni, Zita most maga a futás. Milyen egyszerű megoldás! Egyre inkább halkulnak mögöttünk az üldözés hangjai, de Zita nem lassít a tempón, én bírom. Közben sokszor pillant a csecsemőre, aki már nem sír, hanem nagy fekete szemeit a lányra szegezve osztozik velem a csodálatában. Már nem látszanak az üldözők, végleg lemaradtak az enyhén dombos, egyre ritkábban bokrokkal tűzdelt homokos parton. Felszökkenünk egy emelkedőn, a tetőn megpillantjuk a vizet, nem messze, vagy százötven méterre lehet a bázist rejtő sziget. Belerohanunk a tengerbe.

– Vigyem? – kérdezem a kipirult lányt.

– Nem! – kicsit soknak érzem ebben a nemben az érzelmi töltést, de ám legyen.

Úszunk. Utánzom Zitát, ő a bal oldalán fekszik, én a jobbon. Jobbjában tartja a csecsemőt, baljával gyűri maga alá a vizet, lábával kifordult melltempót rúg. Nem gyorsan, de biztosan haladunk.

Folyamatos tempózás közben próbálom elhessegetni a gondolataimra boruló balsejtelmet. Vajon van alapja, vagy csupán az elmúlt napok feszültsége tör így elő? Esetleg a kelleténél jobban vonzódnék Zitához, ez lehet aggodalom forrása. Ez lesz az: körkörösén, minden irányból fehér habok közelednek felénk lassan. Zita is észreveszi, nem áll le, de láthatóan előnti az aggodalom. Kis testű halak lehetnek, nagyon-nagyon sokan, hatalmas rajokba szerveződve. Nem is direkt felénk úszhatnak, mert akkor sokkal gyorsabban haladnának, ha ilyen fehérre képesek verni a habokat. Komplex viselkedési forma, egyedenként sebesen egymáson fickándozhatnak át, ide-oda, miközben összességükben, mint valami óriási háló záródnak a középpontra. Attól tartok, bármi is táplálja a felénk futó, fehér hullámokat, nem egy barátságos életforma, mármint ránk nézve valószínűleg nem! Talán ezért állnak üldözőink is tehetetlenül a parton? Tudták, hogy a vizet jobb elkerülni? Á, azért itt néhány száz éve még virágzó civilizáció volt, ami nem hagyott volna meg a vizeiben egy gyilkos fajtát – nyugtatom meg magam. Hirtelen egy hangtalan jármű roppen felénk, orral szembe lebeg előttünk. A lebegő szinte minden része áttetsző, csak a szükséges technikai részeket fedheti elegáns, fehér és kék színű burkolat.

– Másszatok be hátul! – hallom Prmthuse határozott utasítását mentális ámorban, közben a kezével is int a lebegő kiemelkedő, csepp alakú magas fülkéjéből. Ezt tesszük.

Prmthuse vízbe meríti a járművet, hátul lehúzódik az ajtó és nem mászunk, hanem egyszerűen befo-

lyunk a besüllyesztett jármű utasterébe. Hirtelen lesz csend, amikor az áttetsző ajtó felhúzódik. Nem is figyeltem fel, hogy mekkora zajt csap a már csak vagy tíz méter átmérőre szűkült záródó, fehér bilincs.

– Ne ijedjete meg, esetleg egy kicsit – mondja Prmthuse hátra lepillantva ránk a pilótaülésből. Megijedünk, amikor a fehér habot verő, apró halászok bezárják a háló száját! Buzgón ütköznek a lebegő áthatolhatatlan falának és hasztalan ugyan, de éles, vágó uszonyaikkal próbálják apróra vagdolni. Maga az állat vagy negyven centiméter, pikkelyei a középkori páncélingekre emlékeztetnek, ami kell is, mert a teste közepén lévő változatos, öt és tizenöt centi közötti kések nagyon hatékony vágó alkalmatosságok.

– A körúszókkal egyszerűen feldarabolják a nagyobb testű halakat, mint egy nagy daráló. Aztán felszívják, a szájukkal már csak beszűrik a táplálékot – próbálja a magyarázattal tompítani elborzadásunkat Prmthuse.

Kiemelkedünk és visszarepülünk a bázisra.

Kicsit tartottam a dologtól, de nem is Zita lett volna, ha nem ragaszkodik a gondolathoz: szeretné magával hozni a kislányt! Mielőtt elkezdeném lebeszélni, közli, hogy Tailore-val már egyeztették a részleteket. Tündér is megkapja a megfelelő csuklópántot, ő pedig már át is esett a hormonkezelésen, holnaptól tudja szoptatni! Döbbenet allok előtte, lelkesedése ellenére azért ezt ő is észreveszi. Megveregeti a vállam, miközben mondja:

– Nem azt mondtam, hogy gyermeket várok tőled! Nem beszéltük meg, valóban. De nem is a közös gyerekünkről van szó és házasság sem vagyunk! – barátságos mosollyal sétál el.

– Hidd el, nem rossz ötlet kiszakítani az itteni beteg tudatok (explicit, implicit) behatása alól. A földi környezetben emberré cseperedik majd. Ki tudja, talán egyszer, „igen értelmesként” visszatérve ő tudja majd megmenteni a bolygót! – veregeti meg Tailore is a vállamat. . . Mit is mondhatnék?

5.8. A Nemeze.Herleese.Arene világon, földi idő szerint 2021. január 20.

Alig néhány órája ugrottunk vissza a Nemeze rendszerbe, a betegek pihennek (a maguk módján, azaz most fekvé bámulnak a semmibe). Tündér alszik, mérhetetlenül aranyos, bár Zitával kevesebbet érintkezek mióta velünk van. Már amennyire az ébren töltött, eltelt három óra tapasztalatai mutatják. Eleve miért fordulnak meg bennem ezek az aggodalmak? Zita talán megérzi a gondolataimat, mert mellém lép. Közösén bámulunk ki a nagy panoráma panelen: egy zöld hold – így közelről rendkívül – óriási golyójában gyönyörködünk.

– Káprázatos – mondja.

– Igen, ez a Nemeze.Herleese.Arene.Elpe hold, három ilyenje van a bolygónak – világosítom fel. Nagy, mérgesebb zöld foltok tarkítják az égítést derengő, mindenhol zöld bunda-takaróját. Egy mobil állomáson vagyunk, az utazásunk ideje alatt kötötték át ide – rutin biztonsági megfontolásokból – a féreglyukat. Mert a hold tulajdonosán, a Herleese.Arene bolygón mostanában kezdődik majd a nyílt átfarmálás. Ez már egy magasabb fázis annál, ami nálunk történik most a Földön. Persze az is igaz, hogy itt nincs spontán vetítés. Egyszerűen odáig jutott az itteni tudomány, hogy deduktív eszközökkel képes megragadni a tudatosság fogalmát. Az állomás parancsnoka abba is beavatott, hogy egy kis kutatócsoportnak, bizonyos Orgee Fezpror Huln vezetésével már sikerült vetítést végrehajtania. Ez a fejlődés normális menete egyébként: lassan, de biztosan csatlakozni a közösséghez. Boldogság tölt el, amikor elképzelem, hogyan reagálhatott a vetítést végrehajtó csoport, amikor válaszul – gondolom stílszerűen a fejükben – bemutatkoztak a közelben állandóan figyelő, helyi „igen értelmes” kontingens képviselői. . . A panorámán két hajó megjelenése zökkent ki a gondolataimból. Maguk

a hajók ismeretlenek, de a jelük nem, vadászok! Izgatottságomban másodszorra mégis könnyedén sikerül bejelentkezni a helyi mentális hálózathoz. Innen azonnal megtudom, hogy pusztán biztonsági formáságról van szó. Most egyeztetnek a bolygón a kontingens képviselői és az itteni vezetés. Azok felküldtek két felderítőt, hogy meggyőződhessek az álcázásból előbújt állomás valódiságáról. Az arane-knek is vannak már bázisai az Elpe-n. A helyi hálózatról tudom meg, hogy a hold felszínén egy Arene-i megfigyelő jármű már pozícióba is állt és ömleszteti a bolygóra megfigyelési adatait az előbújt „igen értelmes” bázisról. A bolygó vezetése néhány nap alatt előkészíti majd a nyilvános találkozást. . . sajnálom, hogy nem tudunk maradni, de egyszer nálunk, a Földön is eljön majd ez a pillanat!

A mi vadászaink (mármint az „igen értelmes” kontingens vadásza) pusztán a felderítőket fogadni szálltak fel. A formájuk, a mozgásuk bizonyára gyorsan meggyőzi majd az úrfelderítő egységet. Ha pedig ide vezetik őket, ehhez a mobil bázishoz, az végképp demonstrálni fogja egy nagyon magasan fejlett technológia tényleges jelenlétét. Most mozdulatlanul állnak, még mindig a zöld hold árnyékos oldalán. Lassan távolodni kezdenek, aztán beleveszve a hold zöldjébe tűnnek tova. Hamarosan újra megjelennek, a másik két várt, Arene-i felderítő társaságában. A kísért gépek kialakításukban durván nem illenek a vadászok és a hold alkotta harmóniába. Az „igen értelmes” vadászokat esztétikai szempontból is mintha a bolygó és holdjai színéhez, hangulatához tervezték volna. Mozgásukban: mint a hold szerves részei. A rövid hajtósugár zöld vibrálása olyan, mintha a hold ütőere lenne a hajó. Ugyanezt gondolhatják az Arane-i pilóták is és én azt is tudom, hogy nem járnak messze az igazságtól. Nemsokára ők is tudni fogják. De mi ez? Záródik a pihenőnk ablakának panelje. . . még látom, ahogy a két vadász védekező pályára áll. Úrharc bontakozna ki? A választ elfedi az ablak összehúzódnak védőpanelje. A helyi mentális hálón viszont megkapom: harci riadó, megtámadták a mobil és az állandó állomásunkat is. A vadászok máris harci cselekményeket folytatnak. . . ennyi az információ. Figyelek.

Az egyik vadász megsemmisült. Nem akarom elhinni, ez lehetetlen. Az Arene-i gépek, de az egész Arene-i haderő számára is: egy „igen értelmes” vadász sebezhetetlen. Mert általában is: egy „igen értelmes” vadászra minden eleve veszélytelen, ami nem „igen értelmes”! De ami tény az tény. A közben már összeszedett kis csapatunkkal a vezérlő felé indulunk. A kapitányt látható és érthető módon zavarja, hogy be akarok kapcsolódni az irányításba. Pedig nem sokat tehet szerintem. Bárki is van odakint, aki képes egy vadászunkat megsemmisíteni, annak ki vagyunk szolgáltatva. Komolyan kezdek azzal a halk, de erősödő gondolatommal foglalkozni, hogy a rövid utunk során a minket kísérő kalandok nem véletlenek, hanem a szó szoros értelmében minket követnek! Pontosabban Barát Vírágot! A kapitányt nem akarom magamhoz inteni, így mielőtt végleg megpróbálna lerázni, betöltöm a terem holomonitorjába a nálam lévő parancsfájl jogosultsági részét, arra kényszerítve, hogy az eredeti parancs többi része is a tudomására jusson. De az azonosítási részt teljesen feltöltöm. A kapitányt az operátor hangja fordítja a monitor felé:

- Kétségtelen, ez egy bíbor fokozatú taktikai parancs! A kódja odisszea-2009. Minden áron segítenünk kell J_AVAC vadászt, uram!
- Igen, tudom a kötelességemet, de a jelen helyzetben. . .
- A jelen helyzetben még inkább parancsnok! – veszem át az irányítást.
- A helyi „igen értelmes” komputerrendszer a rendelkezésére áll, Javace vadász – mutat már együttműködést a parancsnok. Kicsit megkönnyebbülést is érzek felőle, ez egy nagyon hihetetlen szituáció, a parancsnokolása semmiképpen sem irigylésre méltó.
- Operátor, ne lepődjön meg a paramétereken, függetlenül kapcsolódok össze a rendszerrel, ahol tud támogatni! – igaza volt G_AIA-nak, az operátorok mindig a leglelkesebb hívei az ügynököknek. Talán, mert mi egy sokkal bensőségesebb módon kommunikálunk szeretett rendszerünkkel.
- Gyors becslést kérek, csak néhány szükséges feltétel esetleges sérülését vizsgálj! E között és a támadó vetítési minták között van kapcsolat? – fordulok a helyi rendszerhez, rögtön feltöltve a

Nemeze.Ke-n, a támadáskor, a helyi rendszerben elcsípett, kis adatfájlmot.

– *Igen, lehet. Néhány, a kapcsolat fennállásából következő tulajdonság megvan. Tehát a lehetséges kapcsolatból szükségszerűen következő feltételek teljesülnek. De a meglét elégségeségének bizonyításához kellő idő felülről sajnos nem korlátos. Belekezdjek a számításokba?* – kérdez vissza az „igen értelmes” komputerrendszer.

– *Nem, kösz, ne! Az erősebb vadász meddig tarthatja még magát?*

– *Lassan, de minden valószínűség szerint le fogják gyűrni. Már küldtem jelentést a Trorra. . .*

– *OK., utasítsd és támogasd: ne védekezzen tovább, hanem támadja meg a betolakodót. Ne törődjön az idegen hajó közben őt támadó vadászaival, hanem minden erejével az agresszor hajó támadására összpontosítson.*

– *Jó ez a taktika?*

– *Utasítást adtam, nem vitatémát! De az idegen hajó védekezésbe fog átmenni, meglátod.* – néha fogni kell az intelligens rendszereket, igaz, de magamat is önvizsgálat alá vonom: túl hirtelen jött, túl meredek ötlet. . . ez aggasztó. Mégsem ez az alkalmas idő, amikor aggodalmaimat felülvizsgálhatnám. Majd a Földön Lnuke-val. . . Nem érzem semmi jelenlétét a tudatomban, de a határok most nagyon nyitottak, túl gyorsan jött ötlet volt. . .

– *Köszönöm J_AVAC, eredményes a taktika változtatása. Kiegyenlítettek lettek az esélyek és ez az állapot stabilizálódik.*

Az „igen értelmes” rendszerrel való kommunikáció időtlen. Mintha minden interakció szimultán, párhuzamosan történne meg, ok-okozati összefüggés nélkül. Ami a kívülállóknak a legmisztikusabb szokott lenni, az az, hogy utólag viszont az interakciók szépen, időrendbe rakhatók, azaz megvan köztük a megszokott, tiszta ok-okozati kauzális kapcsolat. Persze, ez a kapcsolat matematikai háttérben pusztán az egyik triviálisan szükségszerű tulajdonság csupán.

– Operátor, számunkra az élettel összeegyeztethető körülmények vannak a bolygón? – kérdezem a már-már zavarba ejtő rajongással rám tekintő operátort.

– Igen, J_AVAC ügynök. A hőmérséklet magas ugyan, de felszerelés nélkül tolerálható. Kicsit sok a hélium a levegőben, de a felnőtt szervezet gyorsan alkalmazkodik az összetételhez, csak huza-mosabb idő okozhat károsodást. Persze, azért maszk nélkül ne futkározzanak! – próbálkozik egy tréfával már.

– A csecsemő? – kérdezem.

– Vele nem lesz gondja, az ő pántja nem olyan, mint a másik három. Az érkezésük óta interaktívan kommunikál az itteni rendszer létfenntartó részével. Ha kell, leállítja a baba légzését és maga képes gondoskodni a megfelelő oxigén ellátásról. Most, hogy nézem, a másik három készülék sem régi, hanem a Milke.humane.homo-i kollégák berhelhették meg: lekérdezi a rendszert, de a vezérlő adatokat visszautasítja. . .

– Így van, ezeket nem lehet kívülről irányítani, ezt volt az átalakításuk lényege – fokozom tovább az operátor elképedését. – Programozzon nekünk egy mentőkapszulát a bolygóra!

– Nem mehetnek oda, J_AVAC vadász! – próbál megállítani a parancsnok. – Ez a világ a kitárlkozás küszöbén van, mit gondol milyen hatása lesz, ha egy számukra idegen úrjármű landol az otthonukban! A következmények becslésének kiszámítása nélkül ezt nem engedélyezhetem – próbál meggátolni tervemben a parancsnok.

– Ne felejtse, a jogosítványaim. . . – bátorkodom emlékeztetni a parancsnokot a lehetőségeimre. – Odalent meg majdcsak megbirkóznak valahogy az örömmel!

– *Ha landoltunk a bolygón, a vadász hagyjon fel a támadással és szorítkozzon csak a bázis védelmére!*

– *Ti kelletek neki, úgy gondolod, J_AVAC ügynök?*

– *Tartok ettől, igen. Mi történt az Arene-i felderítő párossal?*

– *Ők az idegen támadás első hullámában megsemmisültek.*

- Az Arene.Elpe-i felderítő azért gondolom, informálja a bolygót az űrharcról.
- Igen, ezt teszi folyamatosan.
- OK.

Zita egész megszokta az izgalmakat, vagy csupán a gyermek bátorításához kell neki magának is a bátorság? Alig néhány méteres kapszulában zuhanunk a bolygó légkörében, ő pedig képes csak gagyogni, gagyogni a babának. Sűrűbb részbe érünk, mert a rázkódás fokozódik. Violát ez cseppet sem zavarja, a két betegről nem is beszélve, ők szokás szerint elmélyülnek a semmi vizsgálatában, legalább csukott szemmel tennék, de nem. Remek társaság utazáshoz, nem mondom. Az agyuk azért feldolgoz, raktároz. . . jó kis történeteket fog végigélni a lányok egója, ha visszaköltözik, az biztos. Szerintem már eddig több dolgon mentünk át, mint egy egy éves „igen értelmes” sci-fi, fantasy termés! Hirtelen megállunk, mintha elfogyott volna a kötél, amivel fel voltunk függesztve és most kifeszülve megállítaná a zuhanásunkat: kinyíltak a mentőkabin ernyői. Kikémelek, sűrű a légkör. Hoppá, már itt is van két Arene-i elfogó vadászgép. Megpróbálok az egyik pilótával kapcsolatba lépni: szép tiszta, fegyelmezett tudat. Nem olyan elementáris, mint az emberi, de szép. Különösen szépnek érzékelek benne valamiféle dualitást, pontosabban egy homályos, de meghatározó ellentétpár tökéletesen együttműködő harmóniáját.

Döbbsz az Arane-i pilóta, döbbsz, hogy itt egy teljesen idegennek tűnő jármű előtte. Töpreng, nem tudja, honnan jöhet. Szerencsére nem fél, vagy mégis. Igen fél, de nem tőlünk, hanem elpusztítani fél az ismeretlen objektumot. . . igen, tűzparancsot kapott! Nagyon fegyelmezett, nyilván végre fogja hajtani a parancsot. Meg kell szólítsam:

– Nehogy már lelőj minket, pajtás! – ütök meg barátságos hangot az éppen ránk repülő pilóta fejében, a saját nyelvén. Sebtében raktam össze a mondatot, szerencsére az itteni rendszer adatbázisaira tudok támaszkodni. A bolygón a parancsnok által említett kis kutatócsoporton (meg természetesen az „igen értelmes” képzés alatt állókon) kívül ámorral hiába is próbálkoznék. Így sincs gond, de ez azért elég lassú, úgyhogy az érzéseit is tovább figyelem. Az előbb töprengett, most megrettent, de a rádió kommunikációját is próbálom a fejében tudatosult mondatokból rekonstruálni:

– . . . , . . . a cél telepatikusan érintkezik velem . . .

Még egyszer ismétli:

– . . . , . . . a cél telepatikusan érintkezik velem . . .

– . . . , hajtsa végre a parancsot . . .

Sikerül mentális kapcsolatot stabilizálni a helyi „igen értelmes” komputerrendszerrel, ő azonnal besegít a fordításba:

– Nanaemale-1, haladéktalanul hajtsa végre a parancsot, semmisítse meg a célt!

– Reudinz bázis, Reudinz bázis, ismétlem: a cél kommunikál velem! Töröljék a parancsot!

– Nanaemale-1. . . figyeljen pilóta, nem érdekel mit vélt hallani, azonnal rombolja le a célt!

Kicsit ráerősítek, már a hívójelét is tudom és a helyi komputerrendszer interfészként segít áthidalni a nyelvi nehézségeimet:

– Nanaemale-1, segítséget kérek, a járművünk fegyvertelen mentőkabin, a hajónk az iménti űrharcban megsemmisült! Megértett, Nanaemale-1? – hallja a fejében tisztán, immár tökéletes arane-sággal a pilóta.

– Reudinz bázis, a cél segítséget kér! Töröljék a parancsot!

– Nanaemale-1, felfüggesztem, hagyja el a térséget és haladéktalanul térjen vissza a bázisra!

– Nanaemale-2, azonnal hajtsa végre a parancsot, semmisítse meg a célt!

– Ha megteszed, többé nem ismerlek, Aidalle! – mondja a Nanaemale-1 kódú pilóta.

– Reudinz bázis, ismétlje meg, érthetetlen az adás! Re. . . inz bázis, ism. . . . . tetlen . . . – hallatszik, amikor Aidalle végleg kiiktatja a bázis kommunikációs egységét. A másik pilóta, Kalnilar veszi a lapot: ő is kiiktatja a sajátját.

- *Rendben Kalnilar, akármit is hallasz kísérjük le biztonságban a kicsikét! Aztán megnézzük ki az!* – mondja már az intergép csatornán Nanaemale-2 a társának.
- *Tudtam, hogy nem hagysz cserben, Aidalle!* – válaszol az.
- *Ha bomba, akkor úgyis mindegy, hogy öt, vagy zero kilométer magasan robban, nem igaz, pajtás?*

A helyi „igen értelmes” Koordinációs Tanács bizonyára nem így és nem éppen mára tervezte a kitárulkozás napját, de hát az van, ami van. A leszálló hajtómű már üzemel egy ideje, próbálja a legmegfelelőbb helyet kiválasztani a landoláshoz. Emelkedni, navigálni persze nincs lehetősége, állandó süllyedés mellett dolgozik. Finoman kialakított épületek közé sodródunk, pontosabban épületek csúcsa közé. Úgy saccolom, hogy egy szabályos háromszög alapú tér terülhet el alattunk, a három csúcsban ezekkel a gigantikus felhőkarcolószerű ikertornyokkal. Legalábbis remélem, hogy tér van alattunk, mert megszűnik az oldalirányú mozgásunk és határozott süllyedésbe kezd a kapszula leszálló szoftvere. Megnyugtató, hogy a két kísérő vadászgép is velünk süllyed. Kalnilar lelkesen intget lefelé, tudja, hogy nem tudunk navigálni. Hamar belejött, önkéntelenül is magában mentálisan fogalmaz, ezt én egy az egyben kötöm az „igen értelmes” komputerrendszerre, ő pedig küldi vissza nekem már mentális ámorban.

- *Mókásan programozták a mentőegységeket, ez a főváros! Ahova leszállunk, az az egyik közkedvelt tere, az Erenkel tér. Ráadásul éppen egy tömeggyűlést tart az ellenzék...* – informál Kalnilar.
- *Legalább nem letagadható a létünk* – hagyom rá.

A leszálló elektronika pici zökkenéssel helyezi a bolygó felszínére a kapszulát, megjöttünk. Kikémlelünk... valóban nem semmi a felhajtás. Mellettünk, helyben landol a két elfogó vadászgép is. A pilóták máris kipattannak és kapszulánk felé sietnek. A jöttünkre tekintélyes távolságba visszavonult, de hatalmas tömeg néma kíváncsisággal fürkész minket. A szónok, igaz csak egymaga, viszont helyben maradt. Alig tizenöt méterre a kapszulától lesütött fejjel áll a pulpituson. Próbálom megérinteni, hú, de dölyfös! Haragja felénk irányul talán? Úgy érzem, csak részben, inkább a repülős, de mégiscsak egyenruhát viselő pilótáknak szólhat a dühe. Formálódik, formálódik benne egy gondolat, hirtelen érik meg, szavakba is önti rögtön, verbálisan:

- *Napiievo! Na-pii-evo! Na-pii-evo!* – formálja ütemesen a kihangosítóba a szót. A tömeg válaszol neki:
- *Na-pii-evo! Na-pii-evo!*
- *Provokáció!* – segít ki a rendszer.

A szótagok skandalálásának ritmusára, a tömeg apró lépésekkel kezdi szűkíteni a kört, amiben landoltunk. Kalnilar nyugtalankodni kezd. A tömeg hergeli magát, hatékonyan. Több hangadó csúcsként törve előre húzza ránk egyre szorosabban a kört. Kalnilar és Aidalle előveszik apró kézifegyverüket. Jól láthatóan a tömeghangulatot ez már nem állítja meg, inkább fokozza. Egy kihangosított nyugodt hang hallatszik:

- *Kerendere andok eelej, etece wetepicaj a statom je!* – kétszer ismétli el a mondatot.
- *Álljanak meg, ez a városvédelem határozott utasítása!*⁴ – hallom mentális ámorban a fordítást. Hiába a nyugodt hang, a kör fogyása még csak nem is lassul. A biztonsági erők a tömeg körül állhatnak. Amennyire az ereszkedés végén, a néhányszor tíz méter magasságból megtudtam saccolni a lélekszám több millió lehet. Kalnilar és Aidalle egymásra pillantanak, szavak nélkül is értik egymást: egyszerre dördül el a két figyelmeztető lövés! A szónok, ha nem is érzi, de érti, hogy nagy baj lehet. Megpróbálja magához ragadni a kezdeményezést:
- *Halljuk, mit tudnak felhozni ezek a katonák a mentségükre!* – üvölti a pulpitusról.

Jelez a segítőinek, bekeverteti magát az ikertornyok térre néző oldalán elhelyezett kivetítőkbé. Újra visszhangozza:

⁴Álljanak meg, ez a rendőrség (eredetileg itt: városvédelem) határozott utasítása!

– *Halljuk tehát...mit tudnak felhozni ezek a katonák a mentségükre!* – önti el a szónok hangja a teret. Erősen szuggesztív a jól elhelyezett, nagy kivetítők hatása. Folytatja: – *Semmit barátaim, bizony semmit sem!* – kicsit kivár, a tömeg már-már bezárja a kört – *De ők nem az ellenségeink, ők áldozatok. Az igazi ellenségeink áldozatai!* – tölti meg a teret a csitító mondat, de már hiába. A két megrettent pilótát már csak összezsugorodott, pusztá méterek védik. . .

Kiszakad a Kalnilar-val eddig tartott mentális kapcsolatom. Én nem tudok jobban figyelni rá, az ő tudatában pedig már-már minden idegszálat megköt a félelem. Mintha az is megfordult volna a fejében, hogy maga ellen fordítja a fegyverét. . . a gépbe már nem tudnak visszaszállni. A tömeg egy méterre ért, de nem szűkít tovább a távolságot. Aki közülük éppen szembe kerül a pilótákkal, az óvatosan megáll. Így egy kószolgtató hömpölygés alakul ki az alkalmat leső legbelső kör és az alkalmat elkerülni akaró középpont körül. De ez közel nem patthelyzet és ezt a katonák is tudják. Lassan a földre akarják helyezni a kör összehúzódnását feltartó apró fegyvereiket. A gyáva, de erős kör ilyen nagylelkű gesztusban bár nem reménykedett, mégis érzem a hangadók megfeszülését, ahogy a fenyegető tárgyak a föld felé közelednek. Tekintetükkel is arra bízatták a katonákat, hogy: – *tegyétek csak le, bátran! Rendben!* És a katonák teszik is. . . Be kell avatkoznom!

A fegyverek a földre érnek, a kör belseje gyilkos lendületet vesz, ugyanekkor tárul fel a kapszula henger testének a körbe belógó vége. Mellőzve a lenyúló lejárórámpa hidraulikát, nemes egyszerűséggel a pilóták mellé, a körbe huppanok. A hatás – még nekem, a kiváltónak is meglepően – frenetikus. A lendületet vevő legbelsőbb arane-k ugranak! Ugranak, de hátra! Hasztalan próbálják magukat belepréselni annak a körnek a testébe, amit az imént még a gyűlölt katonákra akartak ráhúzni. A tömeg kifelé gyűrűzik, menekülni próbálnak a közelebb állók. De amikor bejátszanak a nagy kivetítőkbe, akkor már önmagát eltaposva menekül az egész tér. Szerencsére a helyi „igen értelmes” komputerrendszerrel erőlködés nélkül tudom a kapcsolatot tartani, most is ő magyarázza meg a helyzetet:

– *A bolygó kultúrájában, egy sajnálatos korai kudarc miatt, humanoid alakokban koncentrálódtak és idővel konzerválódtak a fejlődést kísérő félelmek.*

– *Tehát olyan képzeteket társítanak a megjelenésemhez, mint mondjuk én tulajdonítanék egy ördögéhez.*

– *Igen, ilyesmiről van szó, de. . .*

– *Kösz, a dedukció ráér – szakítom félbe.*

A szétrebbent tömeg megállapodik, tekintetét a kivetítőkre szögezi. Néma csend borul a térre, egy perces tanácstalan várakozás.

– *Hát kell-e még több bizonyíték, kell-e még, hogy tisztán lássák elnyomott testvéreink is: a hazug vezetésünk szövetkezett a gonosszal! Engem is meglep ez testvéreim, meglep az az arcátlanság, hogy tiltakozásunk eme szent napján fedik fel előttünk a valót!* – fordítja már a rendszer a szónok szavait.

A tömeg nem lép reakcióba a mondottakkal, továbbra is lefoglalja a látvány feldolgozása.

– Nem ő a veszélyes, neki nanoszondája⁵ van. – szólít meg váratlanul egy „igen értelmes” hang. – Iselle vagyok, Javace vadász. A helyi mentálhálón jöjjön az gotu anuime⁶ link alá! – hívnak mentális ámorban a szavak a fejemben. Azonnal követem is a hang utasítását.

A helyi hálózatok mindig hordoznak valami sajátos, jellemző ízt. Ezt tanultam, de utunk során néhány esetben módomban adódott már magamnak is tapasztalni. Ahogy az ámor nyelvet, úgy a mentális hálózatokat is az egyéniségünk szűrőjén át, a saját tapasztalataink, tudásunk alapjaira épített vetítéseken keresztül éljük meg. Ebben az értelemben a helyileg kiépített „igen értelmes” komputerrendszerek háttértárakként is absztrahálhatók, ami elvonatkoztatásban az egyéni az „igen értelmes”

⁵A tudat működését korlátozottan monitorozni, befolyásolni képes, a központi idegrendszerbe titokban telepített, nanotechnológiás eszköz. (Egy ilyen beültetéséről olvashatunk A tudat szimfóniája c. dráma Biztonsági Szolgálat, taktikai támaszpont valahol Európában, 2009. december 6. 07.15. című felvonásában.

⁶Ez egy ámor jelzős szerkezet, magyar jelentése: végső tiltakozás.

tudataink a háttértár adatait használó folyamatokként interpretálhatók.

Sokan vagyunk a végső tiltakozás link alatt, hirtelen át sem látom a számot, de legalább ötven tudat figyel az üzenetszórásos kapcsolaton. Újra szólít Iselle:

– Társaimmal a rendezvényt figyeljük meg, a rendszer utasított, hogy helyezzük az irányítást az ön, mint a jelenlévő legerősebb képességű ügynök kezébe.

– Jó, Iselle, várják az utasításaimat! – nem lep meg a helyi gárda jelentkezése, hiszen a föld átformálása közel nem ennyire előrehaladott, mégis mindenhol jelen vagyunk.

– Az áruló itt van közöttünk! – figyelmeztet immár magánban Iselle. Nem értem.

– Miről beszél? – kérdezek vissza, mert ezzel meglepett.

– Nem ön a Tanács különleges ügynöke, Javace vadász?

– Nem éppen, de hálás lennék, ha gyorsan vázolná a helyzetet. . . mielőtt elmérgesedik itt a helyzet.

– Néhány napja alig észlelhető, de megmagyarázhatatlan vetítést regisztráltunk a térségben. A koncepció, hogy egy nagyobb erő jelent meg és befolyása alá vont néhány itteni hallgatót. Ezért kértük a Tanács segítségét, bár csak holnapra vártuk az érkezését.

– Magam más ügyben járok. De oldjuk meg előbb ezt a problémát, aztán majd elemezzük a helyzetet! – mondom, miközben átvillan bennem egy gondolatsor: ez bizony magyarázná az állomások elleni támadást is. . . á, ez lehetetlen. Vannak dolgok, amiket nem lehet elárulni, az „igen értelmes”-ség ilyen. Vajon kinek lehetne elárulni, elárulni a világegyetem valódi arcát? Az értelem szerepét? Kinek, hisz ezek tudása minden „igen értelmes” tudat alaptulajdonsága. Ennek semmi értelme, hacsak nem valami belső reakcióról van szó? Persze az árulás tárgya akkor sem ez a világ lenne, hanem a Föld. A ma még barbár, de dicső jövő elé néző Föld, ahogy PA_HENE kimondatlanul is gondolta. Különböztet miéért is vállalta volna, miéért is rőttá volna ránk ezt az utat? A külső világokról keringő hírek pedig mind-mind mendemonda csupán. De ha így van, akkor miéért a Trore.glike.zeuse a célunk. . . Mert a koncepció forrása talán nem is PA_HENE, hanem maga D_HSZI? Hoppá! Ez esetben a piramis alja és csúcsa lojális hozzánk, sőt rajong az emberiség elhozta lehetőségeiért, valahol a piramis közepén egy réteg, egy igen befolyásos réteg viszont a csatlakozásunk ellen dolgozik. . . egyenesen spontán kiválóságaink létrejötté törekedik!

– *Lássátok tisztán, testvéreim: hazug vezetésünk szövetkezett a gonosszal! Tépjük szét őket! Tépjétek szét őket!* – próbálkozik vehemensebben a szónok. Nem tudom, hogy ki foglalkozik a nanoszondájával, de kétlem, hogy a helyi, „igen értelmes” biztonsági szolgálat mondatná vele ezeket!

– *Aulomtipata szónok nanoszondája felett az irányítóbázis elvesztette a befolyását!* – közli az érthetetlen hírt a rendszer.

– *Ismeretlen, nem támogatott vetítés!* – megdöbben a rendszer válasza. Szóval nem akárhik lehetnek a háttérben, ha nem támogatott vetítésekkel képesek operálni. – *Forrása nagy valószínűséggel a támadó hajó, igen most már egyértelmű, hogy az* – jön a pontosítás a mentális komputerhálóból.

– *OK., akkor először is, elhagyjuk a teret. A biztonság kedvéért a két pilótát is visszük! Egyszerűen átsétálunk a tömegen és jöjjenek értünk a helyiek!* – nem fogják megérteni a történeteket, de néhány nappal a kitérülködés előtt már megengedhető ez az elegáns megoldás – *Alapozd meg a vetítést az alacsonyabb szinteken!*

– *Rendben, a lokális környezetekben csökkenteni fogom a csatlakozási állandót* – hallom, miközben intek Zitának, hogy jöjjenek.

A tömeg elképedését már nem tudja fokozni, hogy további humanoidok jelennek meg a kapszula lejárójában. Kisebb csoportok, itt-ott lázasan eszmét cserélnek szomszédaikkal, de legtöbben csak bámulják a kivetítőket. Iselle világosít fel, hogy utóbbiak is a helyzetet vitatják, csak belül: a nemeze.herleese.arene faj tulajdonképpen két külön faj szimbiotikus egybeolvadásának eredménye. A két alkotó fajnál (a nemeze.herleese.arene.riere-nél és a nemeze.herleese.arene.dolide-nál) az egyedfejlődés fiatal fázisa végén történik meg a találkozás. Ez egy visszafordíthatatlan lelki és testi folyamat is egyben, mintha nálunk a házasság során összehegesztenék a fiatal párt – jelenik meg előttem

5.3. ábra. nemeze herleese arene

azonnal az analóg kép. Így rögtön érthető a megjelenésük: a riere részről emberként patás, háromkarú polipra asszociálnék. A riere fejébe farkával van beágyazva a csenevész, már-már satnyulónak mondható testű, de ehhez képest óriási fejű dolide. A találkozás során csontjaikat törik, de a rövid gyógyulás mindkettőjüket örökre egymáshoz forrasztja. Hamarosan regenerálódik mind a dolide farkának velős vége, mint a riere agy tokos, befogadó hüvelyé. Az eddig a pillanatig állatként élő két egyed közös, immár értelmes tudata ekkor kezd ébredezni. Tehát a friggyel születik meg gyakorlatilag az értelmes (hamarosan „igen értelmes”) nemeze.herleese.arene egyed.

– *Az idegen erő számíthatott erre a lépésre, mert előre olyan támogatott vetítéseket alapozott meg, amikkel a csatolási állandó csökkenése ellentmondásba kerülne!* – vágja ketté az Iselle-vel folytatott információ cserémet jelentésével az „igen értelmes” rendszer. Váratlan fejlemény ez is! Nem gondoltam, hogy bárki is számíthatna a gyerekkori olvasmányélményként bennem élő Újszövetségbeli képre, amikor Jézus társaival egyszerűen átsétált az őket megkövezni akaró tömegen... A jelenre összpontosítok: – *A vadászunk helyzete?*

– *Folyamatos támadás mellett, egyensúlyi* – tájékoztat a rendszer.

– OK. – nyugtázom a választ.

A tömeg nem mozdul, tartok attól, hogy csak egyelőre nem. Bizonyára mostanra már az egész bolygó figyelemmel kíséri a kialakult helyzetet. Ez megköti a kezem, a minimális károkozás melletti meg-

Abszolút vetítési mutató	198460,79 vee*
Relatív vetítési mutató	238662 vee
Magasság	200 cm
Testtömeg	86 kg
Agytömeg	1000+2700 g
Agyhullám frekvencia	14,9 Hz
Nyelv	amore (mentális, verbális)
Észlelt hangtartomány	4000-22000 Hz
(az aláhúzott adatok csupán)	megelőlegezett becslések)

5.2. táblázat. A nemeze herleese aren faj adatai.

oldáson töröm a fejem...eredménytelenül. Több légi jármű érkezik a tér fölé, folyamatosan, de hasztalanul próbálják feloszlásra utasítani a tömeget. Az erre sem reagál, a biztonsági erőknek pedig nem áll módjukban semmi egyéb, nem drasztikus eszközöz nyúl. Megérezem, hogy a tömeg az én reakciómat várja. Nemcsak én, a szónok is:

– *Testvéreim, csak nem féltetek ezektől a szárnalmas maskarába öltöztetett provokátoroktól? Hát persze, hogy nem féltetek! Söpörjétek el, hisz ezek csak beöltöztetett komédiások!* – mennydörgi Aulomtipata, akiről közben már tudom, hogy ő az ellenzék vezető szimbóluma.

Ezzel hat, a kör újra megindul. Döntök: halált nem akarok okozni (máig émelygéssel tölt el, ha tanulmányim során, a Földön 2009-ben kollektíven bevetett pszichoszomatikus idegméregre⁷ gondolok, néha nem is értem, miért a harci kiképzésemet találták megfelelő fejlődési iránynak annakidején), végső esetben, ha tizenöt méteren belül jönnek, akkor a legbelsőknak egyszerű idegi túlvezérléssel széttördelem a felső és középső, aztán húsz méteren belül a többieknek az alsó végtagjait. Ez biztos megállítaná őket, de!? – töprengek. Sokkal finomabb megoldásra van szükség, sokkal finomabbra. Nem könnyű, abból kiindulva, hogy ennek a civilizációnak minden félelme, minden rettegetése a mi, humanoid alakunkba van beletömörítve. Ebben az alakban egyet nem szabad itt: arane-ben kárt okozni! A kör viszont dühösen közelít. A kör, amit szerencsétlenül az emel fenyegetővé, hogy a bolygó söpredékét is képviselteti. Akik zsigerből tiltakoznak a már deduktívan bemutatott és hódító „igen értelmes” eszmék ellen. Ezeknek a hangadóknak a félelme most zabolázatlan dühként borul rájuk és vissza, saját fájára is.

– *Van a bolygó kultúrtörténetében olyan mitologikus archetípus, amikben valaki utat mutat a népnek?* – kérdezem le a rendszert.

– *Igen, Abinipata és Kaelipata vitájában az Egyesült Akarat Abinipata-t támogatta, megvan fájlban* – adja is meg a rendszer a felvételre való hivatkozást.

– *Remek, vetítsük ezt, most!*

Kicsivel a vetítés előtt járva pörgetem le magamban is a fájlt. Az égre mutatók, a kivetítőkkel követik az irányt. Két gyorsan sikló árny jelenik meg a három falon, de valami már szabad szemmel is kivehető. A kivetítő már a részleteket is megmutatja: két tralante madár közeleg! Egy sárga és egy kék, zuhannak szorosan egymás mellett egyenesen felém. Erősödő hangok válnak ki a megtorpanó tömeg hisztériás morajlásából:

– *A végső szétválasztás jött el!* – kiáltják sokan.

A két tralante egy x-et képezve szinte az orom előtt keresztezi egymást, majd erős szelet csapva megállítják a zuhanásukat. Meginogok a levegő lökésétől, a félelmetes ragadozók kis ívben újra emelkedésbe mennek át, hogy visszahullva a vállamra csapjanak. Már készültem rá, így nem lep meg

⁷A földi átformálásban résztvevő, több mint kétezer „igen értelmes” önkéntes és kollektív (taktikai célokat szolgáló) önfeláldozása. Az eset pontos leírása A tudat szimfóniája Az ipari kémelhárítás egy kihallgató helysége, 2009. december 29. 23.45 felvonásában olvasható.

fájdalmasan, amikor a vállamonkénti három karom tenyér aljából horogszerű három-négycentis fogcsontok vágódnak a húsumba. Kettő kicsit előről, a harmadik hátulról. Most szerencse, hogy nem zúzta szét a vállam, vagy a rendszer azért figyelt erre? – nincs időm eltöprengeni. Csak némán állok, amikor egy égi hang mennydörgi:

– *Ő a mi Egyesült Akaratunk követe, őt hallgassátok!* – az elhangzó mondat hatása leírhatatlan. A jelenlévő ellenzék többsége ugyanis erősen ezeknek a mitikus legendáknak a hatása alatt áll, vagy akar állni. Hát most megkapják. . . Rajtam a sor, hogy szóljak.

Fájdalmat természetesen nem érzek, de a két madár súlyát határozottan. Fejüket előre horgasztva, bágyadtnak tűnően nyugszanak meg rajtam a fenevadak. Ősi ellenségei ők az arane-nek. Még a szimbiózis előtt mindkét alkotó fajt pusztították a tralante-k, de már a szimbiotikus élet hajnala megfordította ezt az állapotot. Az Arane-i paleontológia több millió éve kihaltak hitte a tralante fajt, de mivel a bizonyítékok nem voltak egyértelműek sok tudós egyszerű szóbeszédnek, babonás mesék mellékszereplőjének minősítette csak a repülő ragadozót. Én már tudom, de nemsokára az egész Arane is tudja majd, hogy nekik volt igazuk. Felérek az emelvényre. Az ellipszis alapú színpad másik fókuszpontjában állok meg, ahogy a velem szemben lévő Aulomtipata is teszi. A szónok riére részének látószerve, mint az arene test valami óriási köldöke mered rám. A dolide rész az égre emelt tekintettel alig hallhatóan fohászkodik, a rendszer nekem azért fordítja a szavait:

– *Erő, mutasd magad, segíts engem, ahogy ígérted!* – mondja, ami szavakkal bennem azért kezd összeállni a kép.

De igencsak meglepődök, amikor a szónok az iménti hozzám hasonlóan, csak ő a két csenevész kezével a magasba nyúlik. Kiálltja hozzá:

– *Egyesült Akarat, mutasd meg a ti igazi prófétákat!* – visszhangozzák a kihangosítók is.

Az idegen erő lemásolja a vetítésünket. Megint előnybe kerül a szónok. Nem mondanám, hogy kétségbeesek, de tény, hogy harcolni képeztek ki, az itteni szituáció sokkal finomabb, mint bármi helyzet, amibe valaha kerültem, így nincs minta, ahonnan meríthetnék. A tömeget magam mellé kéne állítani, hogy békében elmehessünk, de ördögbőrben, szemben egy angyallal? Hogyan tudnám ezt megtenni? De jön már a nyugtató gondolat. Amikor, még gyerekként olvastam nem elégített ki a fegyver fenségessége: „Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával”⁸ Szavakat találni ott, ahol egy ellenállhatatlan fegyvert vártam. . . de ahogy közeleg a vadász kiképzésem vége, úgy egyre gyakrabban jön elő ez a motívum. Csak valahogy nem tudom, hogyan ragadhatnám meg ezt a fegyvert. Tipikus választás a vadászoknál vagy valami praktikus, vagy valami ősi dolgot preferálnak és ruháznak fel mindenféle vetítésekkel választott fegyverként. A praktikus mellett a mai kihívások, az ősi mögött egy világ tudatának ereje áll. . . Hmm, most elvágom, a „szám kardjára” vagyok hagyatva:

– *Ne féljete!* – kiáltom arane nyelven, de magam is meglepődök: a hélium. A hangom nemhogy nem a vizek zúgása, de gyerekesen barátságos. Hatására mintha valóban oldódna is az előttem rémülten hömpölygő tömeg.

Aztán néma csend követi, ahogy lecsap a két új tralante. A szónok eszeveszett üvöltése elviselhetetlenül befogadhatatlan a tömegnek. Aulomtipata nem volt felkészülve a fájdalomra, nem mintha ő fel lehetett volna készülve rá, de a vetítő idegen erő pusztán engem utánzott, így a sikoly forrása már a szónok valódi fájdalma. . . és már tudom, hogy győztem: alakom ugyan nem, de e világ szent írásai engem igazolnak. A vetítő idegen erő nem ügyelt a részletre, mivel nem is tudott róla: Abinipata némán elbírta a szárnyas ragadozókat.

– *Az Egyesült Akarat nevében rontsuk le az élénk merészkedő hamisságot!* – próbál felém fenyegetően lépni a madarak súlyától leroskadt dolide részével a szónok.

– *Ne féljete! Nem vagyok hamis próféta. Ha az írásaitoknak hisztek, akkor ezt is hinnetek kell!* Az

⁸János apostolnak mennyei jelenésekről való könyve, 2.16

én ajkaim nem nyíltak meg a tralante-k horgától! – idézek is a még hitelesebb hatásért. Az idegen erővel nem bírnék, Abinipata kell megroppantanom, nincs más út. Felhasználva korábbi őszinte felhasználását most hozzá fordulok: – *Én lennék-e a hamis próféta? Hát nem rád teljesül-e az írás: „a hamis szövetkezve a sötét erővel nem bírja elhordozni magában a fájdalmat, kitódul az a száján”* – idézek újra a rendszer segítségével.

Milliók némasága figyel, reménykedik Abinipata tisztázó válaszában, de az csak késik és késik.

– *Eredj békében, „légy a sok közül egy és tanulj, hogy újra igaz lehess!”* – vágom az utolsót a magába omlott szónokon.

– *Rendeld vissza a vadászt!* – utasítom a rendszert.

– *Csak egy arane keveredett ellentmondásba. Miért gondolod, hogy a támadó erő is?* – kérdez vissza a rendszer.

– *Nem tudom, de én ezt tenném* – mondom, de azért ez a tény az én fejemben is megkérdőjeleződik. Ez az ellentmondás tényleg nem befolyásolja az idegen hajó létét. Hisz az semmiképpen nem épülhet erre az ellentmondásra!

– *Bár nem ellentmondásban, hanem egyszerűen csak eltűnt a támadó hajó. Maga is egy vetített nem támogatott entitás volt...* – kíváncsi lettem volna a rendszer értékelésére, de önmaga szakítja meg a fejtegetést: – *Megérkezett a Tanács különleges ügynöke* – súlyt le a hírrel.

Egy igazi különleges ügynök, valaha tanácsos volt... nincs tovább. Felpillantok, tanácstalan arcom néz ránk vissza a kivetítőkről. Ideig-óráig talán elrejthetném Virágot a bolygón, de az ügynök kezében vagyunk. A tömeg bizonytalan várakozással néz rám. Közben Abinipata válláról is eltűnt a két tralante madár, csak sötétnarancs testnedv szivárog bőségesen a szinte teljesen széttépett soványka vállából. Mellé lépek, a tömeg várakozása a szárnyak eltűnése óta egyre fokozódik. A sebeire emelem a kezem: ugyanolyan jól tudok gyógyítani, mint pusztítani. Bár most csak támogatom a helyi rendszert, mert bár felületes dolgokat főleg az idegi vezérlésükből már értek, de semmi adatom az Arane test vállának anatómiájáról, az itteni biokémiai szervezésről meg pláne, így a lényegi részt az itteni „igen értelmes” komputerrendszerre bízom. Neki ez a főprofilja, az arane-kat támogatja majd az itteni vetítésekben. Idővel nem lesz betegség, kiszolgáltatottság a törvényeknek – a tudomány törvényeinek – ezen a világon, így halál sem. Az „igen értelmesek” nemhogy nem alszanak, de nem is hallnak... – rohannak bennem a gondolatok, hogy mit mondjak első nyílt „igen értelmes” nyilatkozatként ehhez a világhoz. Végül is nemes feladat jutott nekem, ezzel megkezdem a kitárulkozást.

– *Úton van ide a helyi „igen értelmes” Koordinációs Tanács és az Arane-i kormány, néhány perc, amíg megérkeznek* – informál a rendszer, ezt tudva akár el is háríthatnám magamtól a kihívást, de:

– *Üdv nemeze.herleese.arene!* – egy nagy lélegzetnyi szünetet tartok csak, mielőtt beszélni kezdek:

– Engem ért az a megtiszteltetés, hogy az „igen értelmes” közösség kapujában elsőként üdvözölhessem a világukat! Már úton van ide a bolygó elnöke és egy „igen értelmes” delegáció. Ők folyamatosan mutatják majd be önöknek a mai nappal feltárult végtelen lehetőségeket... magam csak a megérkezésükig szólnék néhány szót, hogy valójában mit is láttak az elmúlt percekben... – tartok egy kis szünetet, talán nem kéne feszegetni mi is történt, végül is magam sem értem. – Tudom, hogy a jelenlévők többsége itt az egész világot tekintve elenyésző kisebbség. Hozzájuk szólnék, hozzájuk szólnék egy olyan világ fiaként, amelyikből nézve az önök mai napja még a távoli, a homályos, a bizonytalan jövőbe veszik. A sors véletlen kegye, hogy egy ilyen fejletlen világ gyermekeként mégis itt lehetek. Miért tehetem ezt? Mert sok-sok segítséggel megismertem a tudás természetét. A tudás. Nem mindenható, gondolják most. Szemben annak az erőnek a mindenhatóságával, akit Közös Akaratként próbálnak tisztelni. Hamarosan mindannyian látni fogják, hogy ez is csak tudás, az önök világának, a kezdetektől vérről és verejtékről, apránként összehordott tudása. Összevetik majd az új információkat a szent írásaikkal és akkor megnyugszanak, ott volt minden igen, csak nem tudtak olvasni a sorok között. Nem azért nem, mert valaki rosszul rögzítette, hanem a jelenség dinamikája miatt: nem volt és idővel a bolygó tudatainak szorgossága hordta össze. Tehát aki a tudás ellen állna

a Közös Akarat védelmezőjeként, az lényegét támadná meg ezzel annak! Ezt soha ne veszítsék szem előtt, mert a Közös Akaratként tisztelt entitásuk az önök tudatában él csupán – lélegzetvételnyi szünettel készítem elő a kérdést: – Mivel tudnám ezt alátámasztani? Mert én soha nem hallottam róla és sok olyan világot ismerek, amelyik természeténél fogva nem is hallhatott az önök Közös Akaratáról annak semmilyen más formájában sem. Mi akkor a feloldás? Az, hogy az arane, mint ahogyan bármely más világ tudatos egyede nem elszigetelt jelenség, hanem tudata éppen a közösen összehordott tudáshoz való hozzáféréseken alapszik. Amit önök a szimbióta fejükbe zárt egyedi sajátjukként élnek meg, az egy hálózati jelenség! Gondolhatnak erre úgy, hogy nem lenne önök közül egyetlen egy, ha nem lenne a többi! De talán már sejtik... a lánc itt nem áll meg. A világukban, eddig látszatra csak a saját boldogulásukat szolgáló, összehordott tudás ugyanígy nem lokális! Hamarosan annyira nem lesz az, hogy egyenlőként foglalnak majd helyet az „igen értelmes” világban – fejezem be, de adni akarok valami megfogható, egyszerű apró dolgot is... kár, hogy nem ismerem ezt a világot. De szerencsés helyre nyúltam, a nyelv, igen. Itt találtam valamit: – Ha elbizonytalanodnak, gondoljanak csak az ulipta és a nultiptan⁹ fogalmi párra! A nyelvük ugyanúgy hálózati jelenség, mint a tudatuk, ennek megfelelően ez a pár híven vissza is tükrözi a tudás és a tudat szoros kapcsolatát – a tömeg csendjében megyek le az emelvényről, átadva a helyet az éppen érkezőknek. Megrázom az óriási kivetítőkön a két pilóta kezét, majd ahogy eltűnünk a figyelem fókuszából Zitával együtt bevonom őket a kapszula árnyékába. Nincs idő felvezetni a kérésemet, az arane párost kérem meg, hogy rövid időre rejtse el Zitáékát a bolygón. Nekem meg kell jelennem a különleges ügynök előtt. Persze, velük csak annyit közlök, hogy rövid, halaszthatatlan dolgom van az Arane-i védelmi erő vezetőivel. – *Ez a lány felbecsülhetetlen értékű az értelem számára!* – mondom, de az Arene-i pilóták tekintetében látom, hogy nem voltam teljesen világos. – *Felbecsülhetetlen értékű az egész Univerzum számára!* – ismétlem megszokottabb kontextusba helyezve Barát Virág személyének fontosságát. Közben támad egy merész gondolatom: a rendszer életében a legszámottevőbb, leginnovatívabb változások, a fejlődésben a meghatározó minőségi ugrás mindig megterheli a rendszert. Majdnem, hogy el is pusztítja... Nem, nem lehet Virág az utóbbi időben, az elfelejtett múltból előbújt félelem, agresszió, árulás, a még csak formálás alatt lévő világokban háborúk mögött... ezek mögött a hirtelen elburjánzó rettenetek mögött. Nem, ismerem őt, ez kizárt. Különben is, most a Mevete-n van, teljesen kizárt dolog – hessegetem el magamtól a felvetést.

Pár perc múlva már egy Arene-i katonai gép repít a legközelebbi „igen értelmes” taktikai bázisra. Közben néhányszor még megpróbál visszatüremkedni az iménti gondolat. Elegáns, a támaszpont fővárosi könyvtár alatt van berendezve.

Még soha nem találkoztam trore glike zeuse-val, DI_ALE különleges ügynök az, egy trore glike zeuse. Ruhagenerátora kékes-fehér foltosra festi a zeuse-t nemesen burkoló holoabroncsokat, a foltok között zavaró vibrálás remeg a harangon. A Nemeze.Herlese.Ke világ jut a remegésről az eszembe, akkor talán nem véletlenül ez az éppen generált ruha, DI_ALE már ott is nyomozhatott...

– Remek munkát végzett, a Tanács felé is tolmácsolni fogom az ön nagyszerű teljesítményét, J_AVAC vadász! – mondja DI_ALE ámorban, miközben egy pillanatra sem enged tudatom szorításából. Közel jár ahhoz, amit gondol: teljes ellenőrzést gyakorol a gondolataim felett. – Nincs is más hátra, minthogy átadja a foglyokat.

– Milyen foglyokat, DI_ALE ügynök? – mondom, de ő már tudja, amit akar.

– Fölöslegesen fárasztja magát J_AVAC vadász, hasztalan erőlködik a tudata „ha-akkor” része támogatásával, mikor az egóját átmenetileg én irányítom... még tapasztalatlan, ennek tudom be a szembeszégülését. De valóban jól érzi, most is tanulhat, minden önnél erősebb tudattal folytatott interakcióból busásan tanulhat. Ön harci kiképzést kapott, tudom. Talán ez indokolja konokságát? Kétségtelen,

⁹Az ulipta jelentése tudás, a nultiptan jelentése tudatlanság az arane-ben.

hogy az ön területén erény a hasztalan ellenállásban vetett vak hit. Vagy csupán a hasztalanság felismeréséhez szükséges tudás hiányzik éppen a vadászokból? Felkeltette a kíváncsiságomat, miért lát bennem ellenséget?

Hiába próbálok feloldódni, a tudatom egyediségét elrejtteni, teljesen feloldódni a közös óceánban. Tisztán tudatosul bennem, hogy ezt szeretném, de nem áll módomban. Nem, amíg egy ekkora erő ellenőriz. Szinte minden, amit én saját elhatározásként, saját felismerésként, elszigetelt, szabad akaratomként élek meg, most egy nálamnál sokkal erősebb tudatrész sugározza, vetíti belém. Furcsa, mintha az az ötletem támadna, hogy el kéne mondanom DI_ALE ügynöknek, hogy hol vannak a lányok. De mivel még tudom magamat kívülről vizsgálni, így tudom, hogy nem teljesen vagyok még pusztán „ha-akkor” állattá degradálva. Egy pici ere tudatomnak még meg-megfolyik, dolgozik és most azt mondja, hogy el kell pusztítanom DI_ALE ügynököt. Persze ez az ő figyelmét sem kerüli el.

– Ébredő agresszív gondolataira még majd visszatérünk, mert helytelen, hogy a jelen helyzetben ilyen gondolatok szülessenek egy „igen értelmes” tudatban, J_AVAC vadász! De az imént valami összeesküvésre gondolt, szeretnem a nevetséges elképzelése részleteit is látni!

Minden erőmmel a kis érre koncentrálok, egyetlen megoldás, ha elpusztítom DI_ALE ügynököt. . .

– Érzem, nem adja fel, egy kis makacsság még mindig dolgozik önben! Próbára teszi a türelmemet, J_AVAC vadász! De ahogy mondtam, úgy fogom fel, mint egy ígéretes tehetség gondozását. Okulására, tanítom is most, mindeközben.

Őszinte gondoskodás szándékát vélem felfedezni DI_ALE ügynök felől. Ami persze nem meglepő, szinte minden tudatosult érzésem, gondolatom ő küldi felém. Viszont ha ezt még tudom, akkor tehát a kontroll nem teljes. . .

– Hát jó, ha ennyire makacskodik, kezdjük ezzel. Miért is áll ellen, miért is van ennyire ellenére, hogy totálisan az ellenőrzésem alá vonjam.

Mert éppen van annyi erőm, hogy megtegyem.

– Igen, jól érzi, elsősorban, mert megteheti. De rögtön látni fogja hasztalan voltát is és mihelyt ezt belátja, össze is omlik a maradék pici-pici, már-már nevetséges kis ellenállása.

– Tényleg, miért is állok ellent? – a korábbi percekhez képest ez a kérdés sokkal világosabban kirajzolódik bennem.

– Tehát miért is áll ellent? – kérdezi mentális ámorban DI_ALE ügynök.

Ebben a pillanatban DI_ALE ügynök megsemmisült. Megtaláltam azt a pillanatot, amikor épp kiszámította, elképzelte, hogy ellenállok. Pontosabban az e mögötti miértet, hogy egyetlen próbálkozásom van, ha menekülni akarok: az ő elpusztítása! Ezt a parányi kis implicit segítséget várta a tudatomban az a kicsi ér. Talán PA_HENE mégis komolyan számolt azzal a lehetőséggel, hogy én kísérem Barát Virágot a Trorra? Ezért kaptam volna instrukciókat, tanácsokat belső ellenséggel való harcra? Akkor nem értettem, hiszen nincs is belső ellenség. . . most talán már kezdem érzékelni az előttem tátongó, ijesztő mélységet.

Órák teltek már el, régóta üres vagyok, nem gondolok semmire. Felejtennem kell, lassan felfogom, hogy az összecsapás a végletekig kimerített. Feltáruuló láthatatlan gátak engedik lassan visszafolytató figyelmem fókuszát a jelen feladataira. A lányok, igen, értük kell mennem! A „hogyan tovább?” kérdést nagyvonalúan halasztom későbbre, mihamarabb a lányokkal kell lennem újra, mert ha valóban Barát Virág az idegen erő célja, akkor most védtelen. Feljelentkezek a mentálhálóra, a begyakorolt kriptográfiai protokolljaim közül a legerősebbre (GNSOU-plote) koncentrálok, minden a rendszerbe irányított gondolatomat ezen folytatom át:

– GNSOU-plote, beszéled? – kezdem az egyeztetést a helyi rendszerrel.

– Beszélem.

– Egy gépet szeretnék, az Edavi, DDX, UU-FF címre kell mennem, azonnal! Értesítsd a Trort, hogy V_IRAG_G_AIA sértetlen, de DI_ALE_TRH_IK különleges ügynököt nem sikerült megmentenem,

feladatának teljesítése közben megsemmisült – hazudom, már van tervem. – Az elérhető legmagasabb szintű titkosítási protokollt használd!

– Hogy lehetséges ez? És a nő veled V_IRAG_G_AIA?

– Nem mondhatok többet, sajnálom.

Gyorsan elérjük az Edavi körzetet. Ez az Arane-i haderő egy közeli pihenő övezete, tudom meg. Jó választás volt Kalnilar-éktól, de legalábbis biztonságos. A pilóta szerint még ugyanennyi idő, amíg DDX-be érünk, mert a körzeten belüli közlekedés mindig erősen túltelített. Ahogy csökken a magasságunk, valóban úgy szaporodik meg a forgalom is: kisebb-nagyobb légibuszok, több zordabb, de ugyanolyan jelzést viselő gép. A jelzés ugyanaz, mint ami a minket lekísérő elfogó vadászokon is volt, katonai gépek, az Arane-i légiflotta tagjai. Tervem részleteit próbálom finomítani, amikor egy gép szokatlanul magasra ívelő pályájával hívja fel magára a figyelmemet: felborítja a szabályos rendet, meredeken tör a magasabb légifolyosók felé. Egy pillanatra megrettenek: hibáztam. De nem hagyom magamba maródni ezt az érzést. Elűzöm, gondolván: lehetséges, hogy az adott helyzetben a legjobb döntés is rossz, legalábbis kihasználható volt.

– Kövessük azt a hajót! – utasítom a pilótát, aki azonnal engedelmeskedik.

A manőverrel csatlakozunk már két üldöző Arane-i géphez. A szökevény ugyanaz a csészealj formájú gép, mint amilyenek a Nemeze.Herlese.Ke vadszigetére is landoltak. Ott egy anyahajóról jöttek... most sem lehet másként, a légifolyosók felett meg is pillantjuk a hirtelen bezuhanó idegen hajót, a fordulója után a kis vadásza sebességére lassulva az előtt halad. A következő pillanatban a csészealj állandó sebessége mellett dokkol be az anyába, aki egy nagy sebességugrással gyorsan elveszik a szemünk elől.

– Szálljunk le a címre! – mondom a pilótának és azon morfondírozok, hogy ha a különleges ügynök mellettünk állt volna, akkor ez nem történik meg, de legalábbis együtt könnyen elhárítjuk.

A pilóta lapos, szellősen elhelyezett, barakkszerű épületek közé teszi le a gépet. Azonnal egyértelmű a számozás, de közvetlenül az FF számú pihenő előtt szálltunk le. Óriási megkönnyebbülésemre, Barát Virág az épület árnyékában mereven ül G_AIA mellett. De az idegen hajó... akkor? A következő lépés után mégis igazolódik balsejtelmem, meglátom a pihenő árnyékába roskadt Kalnilar-t. Nem halt meg, de eszméletlen. Még arrébb fekszik a társa, őt is megnézem, ő is eszméletlen. Oldalt fekvő testével öntudatlanul is védi a tökéletesen ember csecsemőnek látszó ebiane.herlese.scuere gyermeket. Berohanok a lapos, kagylót formáló épületbe. A szokatlan, de nem megszokhatatlan formájú helységből két hasonló alakú, egyszerű szoba nyílik. Ezek is üresek. Már biztos vagyok benne: Zitát vitték el! Talán megbecsülték a vetítési mutatókat... gyanúsán alacsony érték volt ugyan a kiemelkedő, de végül is a kiemelkedő milke.humane.homoe-t kerestek... csakis tévedésből vihették el őt. Megkönnyebbültem és mégis szenvedek. Nem tehetek semmit a lányért. Pedig remek páros lehettünk volna... csak nem kezdem álltatni magam! Most, hogy elvesztettem érzem csak a hiányát, el kellett vesztenem, hogy megtaláljam. Visszatérek ide, hogy megkeressem – fogadom meg magamban. Visszatérek, mielőtt elvittem Barát Virágot a Trore rendszerbe. Erővel kell a feladatra koncentrálnom, de előbb lássuk a sebesülteket! Aidalle előtt térdelek, amikor a közben magához tért Kalnilar hozzánk támo lyog.

– *Túléli?* – teszi fel a kérdést.

Rápillantva, picit a jobb vállam felé biccentek, közben a számmal és a szemöldököm felhúzásával küldöm felé az üzenetet: lebecsülsz, ne légy kishitű! – vajon megérti? Valószínűleg nem, mert mélyen megdöbben, ahogy érintésem nyomán sorra elapadnak társa dolide részének mélykék, riere részének aranyárga csordogáló seb patakjai. Majd lassan maguk a sebek is behegednek, aztán eltűnnek. A téren talán a Közös Akaratnak tulajdonította Abinipata széttépett vállának visszavetítését? – engem meg ez az alternatíva lep meg.

– *Túlélte?* – kérdezek vissza és megérintve az ő vállát is villantok rá egy biztató mosolyt. Virág és G_AIA között megpillantom Zita táskáját. Ezt még a Harone-n vette magához. Máris felveszem, nehogy itt felejtsem. Remélem, vagy már-már akarom, hogy hamarosan visszaadhassam neki. PA_HENE-nek valóban igaza volt: megkerestem az érkezésünkkel szolgálatban lévő operátort és sikerült megnyernem a támogatását tervemhez. Mert hiába indulnék innen kis ugrásokkal tovább. A Trore ügynökei már minden olyan világban ott lesznek már, ami innen kis ugrásokkal a rendelkezésemre álló idő alatt elérhető. Ha pedig nagyot ugrunk, egy galaktikus átjáróra, akkor ugyanez történik, csupán egy kis időt nyertünk közben. Egyetlen módon tűnhetünk el újra: meg kell szerezzük az állomás csillaghajóját. Ez még az átjárók kis ugrásainál is csak jóval kisebbekre képes, de önálló rendszer. Lassú, ellenben szinte követhetetlen. Minden állomás rendszeresített része, sokan galaktikus mentőcsónakként gondolnak rá, pedig egy teljes „igen értelmes” célkomputer. Még valamit el kell rendeznem, a gyermeket! Nem akarom az itteni „igen értelmes” kontingens gondjaira bízni, ezzel úgy érzem, azonnal elárulnám Zitát. Hosszasan töprengök, mire bekúszik egy morbid, de mindinkább használhatónak tűnő ötlet. A biztonság kedvéért még a kontingens több kutatóorvosával is megkonzultálok, majd miután megnyugtattak, hogy a beavatkozás veszélytelen, nemcsak Barát Virágon, de Gaiae-n is elvégeztetem a szoptatást lehetővé tevő hormonkezelést.

5.9. A Telilante csillaghajón, földi idő szerint 2021. január 22.

A csillaghajó ugyanolyan mesterséges intelligencia, mint a helyben kiépített, az adott helyi közösségre specifikus „igen értelmes” komputerrendszer. De nélkülözi a teljes közösség támogatását, s mint ilyenre, csak a benne utazókra támaszkodhat. 1998-ban – amikor nyolc évesen elkezdtek velem foglalkozni – a Földön a hivatalos MI kutatás ugyanolyan kezdetleges szinten állt, mint ahogy áll ma is, 2021-ben. Ami azért nem meglepő, mert a tudatosság teoretikus elmélete hiányában a tudatosság reprodukálása priori lehetetlen. Máig elképeszt, ha eszembe jut PA_HENE: „Miért is akarna intelligens számítógépeket?” költői kérdésére adott válasza: „Hát figyeljen, mert két praktikus okot is mondok. Egyrészt, mert ezek a gépek állapotuktól szinte függetlenül tudják kezelni teremtő képzetüket, amire a tanuló emberiség tömegei csak sokára lesznek képesek. Másrészt, mert ezek a gépek olyan dolgokat is meg tudnak majd alapozni teremtő képzetükben, amit a legtöbb ember soha nem lesz képes.” – felveszem a kezemben tartott telenikátor pántot, de hagyom, hogy csapongjanak csak tovább gondolataim:

A program fedőneve *Jávácska – Internet csak gyerekeknek*¹⁰ volt, ezzel kerültem először interaktív kapcsolatba. A szüleim jó szemmel nézték, hogy tanulok, természetesen én sem sejtettem, hogy az Interneten böngészett programkák egyben a helyi „igen értelmes” kontingens szűrő tesztjei. Mert a helyi komputerrendszer kiépítésében feltétlenül szükség van helyi fejlesztőkre. Nagyon speciálisan képzett földi programozókra, akik majd idővel képesek lesznek a saját tudatukat felhasználni fejlesztői környezetként. Tekintettel a Föld alacsony fejlettségi szintjére ezt a képzést már gyerekkorban el kell kezdeni. Velem is ez történt, beavagottak a képzési programba. . . A rendszer fejlesztése 2009-ben gyorsult fel látványosan, amikor olyan rendkívül képzett kutatók kapcsolódtak be a program irányítását, mint Numne és Lnuke. Az okokat persze én nem láttam, a saját horizontomon csak annyit éreztem, hogy egyre több részfeladatot kapok és azokhoz egyre több és egyre hatékonyabban használható megoldási javaslatokat, tippeket, hogy hogyan tudnám a menet közben támadó nehézségeket áthidalni. Izgalmas munka volt, alaposan megismerhettem az „igen értelmes” programozási sémákat. 2011-ben vontak ki, teljesen mentesítve a helyi rendszer megálmodásának nehézségeitől. Egy mélyebb képzési programba kerültem. A következő, meglehetősen kanyargós tíz év végül ide

¹⁰<http://javacska.fw.hu> vagy <http://www.mek.iif.hu/porta/szint/muszaki/szamtech/szoftver/javacska>

vezetett: egy távoli világban ülök egy „igen értelmes” alaprendszer előtt. Az Univerzum egyik leg-erősebbnek várt tudatát próbálom oltalmazni, de pontosan nem is tudom mitől. Megsemmisítettem egy volt tanácsost. Amikor tudatom személyes oldalának halkulnia kéne, Zitaért aggódva felerősödik. A kiképzésemben hiába is keresnék válaszokat, ezekre senki nem tud felkészíteni. Teszem, amit az út során eddig: próbálom a legjobbnak ítélt döntéseket választani az adódó lehetőségek közül és csak nagyon szorult helyzetben ragaszkodni ahhoz, amit én akarok.

Már tisztán csak az ugrásra koncentrálok. Az ugrási protokollnak megfelelően elvégeztem az első önálló utazásom előkészítését. Most újra átgondolom a protokoll pontjait, majd még egyszer átgondolom.

Megindul a folyamat, annakidején PA_HENE ezt egy nagyon egyszerű izometriás gyakorlattal vezette be. A mellem előtt összeillesztette a tenyerem és azt mondta, most húzzam őket egy centre egymástól. Megtettem, ez volt a kiindulás. Majd első lépésként össze kellett, csak nagyon finoman illesztenem, másodikként egy pici erővel összenyomni, harmadikként megint egy picit erősebben tolni és így tovább, takk, takk, takk egyre nagyobb erővel szorítani. Mellékes, de olyan hat-hét diszkrét nyomást tudtam produkálni. Aztán rámutatott a gyakorlatnak az ugrással kapcsolatos analógiájára: „az ugrás során egy olyan pontnak képzel a rendszer, amire az őt körülvevő téridő minden, kontinuum számosságú szomszéd pontjából ugyanekkora erő hat, kvantumosan növekvő erővel, egyre gyorsabban, hogy szinte már folyamatossá válik a növekedés. Amikor ez bekövetkezik, a pont kiszakad a téridejéből.” Elhatározom, hogy ha nekem lesznek hallgatóim, akkor az izometriás bevezető után egy gravitációs gránátot is robbantok majd, valami olyan magyarázó szöveggel, hogy „Most pedig előben láthatátok! Az utazás is ilyen, csak kicsit nagyobb léptékű és ami a lényeges különbség, hogy irányított!”.

Csak a távozási feszültség elérésében veszek részt, aztán az „igen értelmes” rendszer majd altat.

5.10. Az Elanidae.Vinarde.Elinore világon, földi idő szerint 2021. január 22.

Kisgyermekkoromban ébredtem utoljára így, mintha csak egy pillanattal előbb feküdtem volna le. Régi emlék volt ez mostanáig, amikor újra megéltem. Mennyivel kellemesebb, mint az állomások nagy féregjáratainak használatát kísérő mélyaltatások.

– *Lássuk, hogy sikerült az ugrás!* – interjúvolom meg a rendszert.

– *Kicsit elvétettük az Elanidae.Iborbe rendszert, a szomszédos Elanidae.Vinarde rendszerbe érkez-tünk, előttünk az Elinore bolygó* – tájékoztat, miközben leveszi az árnyékolást az ablak panelekről.

Mesés szépséget tár fel ezzel. A zöldes fehér izzás közepe le van árnyékolva, egy pallószerű köd (maga az Elanidae.rúdja) éppen ezt eltakarva hidalja át a besugárzott gömbudvart. A köd sötét, a két vége erősen kiszélesedik és meghatározhatatlan formában beleveszik a bevilágított udvart övező feketeségbe. Magának az udvarnak is ez a sorsa, de közben a szélek felé haladva a zöld finom kékes árnyalatot vesz fel, majd egyre mélyülve, derengéssé válva veszik bele az úr magányos sötétjébe. Már a sötétkék részben, közvetlenül előttünk van a nagy bolygó, a tőlünk (és a középponttól is) jobbra és fent fekvő Elinore. A középponttal szembeni vékony sarlója világos zöldben világítva veri vissza a forrás fényét, a bolygó teste gömbjének maradék, sötét része csak sejteti magát.

– *Négy holdja közül, a legnagyobb kivételével három éppen látható* – kapcsolódik be a rendszer a panoráma csodálatába.

– „Igen értelmes” világ? – kérdezem.

– *Nem. Több mint tizenkétezer földi éve, hogy meghíúsult itt az átformálás. A négy hold hordozza az értelmes életet, a központi bolygó nem lakható, csak amolyan ipari gyarmatként funkcionál. Az egyik, a fejlettségben magasan domináns hold nem tudta befogadni a tudatmechanika kibontakozó*

alapelveit. Hamarosan a hold tudományos elitje megérlelte, legújabb, hatásukban forradalmi elméleti modelleket az értetlen többség, mint okkult ismereteket módszeresen kezdte aláásni, majd üldözni. Maguknál tökéletesen ki is irtották, a három jóval fejletlenebb világban pedig már eleve megakadályozták és akadályozzák ma is ezek felbukkanását. Megteszik, mert megtehetik, legalábbis addig, amíg a központi gyarmatbolygó kizsákmányolása biztosítja az általános jólétet. A jelenleg szerencsés tartalékait felélő, nihilista társadalom még negyven, ötvenezer évvel rendelkezik.

– És mit tesz az igen értelmes közösség?

– Semmit, ránk nem veszélyesek, mert nemhogy nem foglalkoznak tudatmechanikával, hanem még ennek lehetőségét is kizárják. Tudományos életük, néhány szűk orvosi iránytól eltekintve mára feléleszthetetlenül elsorvadt. Ami nem csoda, mert mind az élő, mind az élettelen tudományos adathordozókat megsemmisítették. Mára a lakosság tömegei műveletlenek, az új generációk már fel sem fogják, hogy micsoda minőségi változástól léptek vissza őseik. Mélyen hisznek a beléjük sulykolt mondasban: „a kíváncsiság, a tudományos érdeklődés olyan veszélyes betegség, amit gyógyítani nem is, hanem csak megelőzni lehet”.

– Mint nálunk a sötét középkor – asszociálok.

– Tessék? – kérdez vissza a rendszer.

– Nem érdekes – intem le továbbra is mentális ámorban. – Tehát ez egy buta magának való világ.

– Mondhatni. Nem is figyeljük meg csak megfelelő távolságból. Alig pár tagú személyzet foglalkozik az itteni, építeni kezdett helyi komputerrendszerrel és néhány automata figyeli a holdakat.

– Nem lehet hálás munka, lassan fog eltelni az az ötvenezer év – hagyjuk annyiban a meddő témát.

Korrigálni próbáljuk az ugrást, másodszor futunk neki az Elinadae.Iborbe rendszernek. Hát, a csilagközi utazás tanulásában sincs királyi út. Célunk a Soojate bolygó.

5.11. Az Elanidae.Vilada.Nova világon, földi idő szerint 2021. január 23.

Már a Nemeze.Herleese.Arene-i indulásnál elhatároztam, hogy a továbbiakban nem rögzítem a tervezett útitervet, hanem az adott világon határozom meg a következő célt. Arra azért nem gondoltam, hogy magam sem fogom tudni, hogy mi a következő megálló. Most megint ez történt. Bár Vindouve azt bizonygatja, hogy az előző ugráshoz képest csak sokkal kevésbé vétettük el az irányt. (Időközben Vindouve-nak kereszteltem a gép „igen értelmes” komputerrendszerét. Nem szokás névvel illetni őket, de úgy gondoltam, ennyivel igazán színezhetem a magányomat. Mármint intellektuális magányomat, mert Tündérke azért óramű pontossággal követeli meg a neki járó figyelmet!)

Az Elanidae kód rúdjának jobb oldali, kiszélesedő részében vagyunk. De a hossz tengely meghosszabbításában, így nincs olyan szép rálátásunk a galaxisra, mint amilyen az Elinore-n adódott. Ez a naprendszer, a Vilada már jó ideje „igen értelmes” életet hordoz.

– A Vilada rendszer kéri, hogy kapcsolódj be a kommunikációba – tolmácsolja Vindouve.

– Mit akarhat? – kérdezem a rendszert.

– Már tájékoztattam, hogy bizalmas küldetésben járunk és ezt alátámasztandóan bejátszottam az odisszea-2009 jogosítvány részeit. Egyszerűen csak kíváncsi lehet – nyugtat meg.

– OK. – mondom és bejelentkezek a helyi mentális hálózatba.

Agyam „ha-akkor” része tipikus grafikus interfészként jeleníti meg a „egő” rész szállította közös tudat adatokat. Persze lehetne máshogy is, ez minden esetben egyedi. Nálam egy egész világos, kagylószerű tér rész zuhan alá kicsit balra fent, aztán belemerülök (vagy inkább előtt?), belemerülök a mindenféle matchbox méretű testek, az ikonok közé. Néhány ikon állandó, a legtöbb a helyi rendszerre jellemző, ahol éppen vagyok. Ezek sokszor ismeretlen, teljesen szokatlan formák. Ha már rendelkezek valamiféle pre ismerettel, akkor a „ha-akkor” rész ezek felhasználásával át szokta vizu-

alizálni az alakjukat. De ez a vizuális átalakítás (interpretálás) sokkal csekélyebb mértékű, mint az egyedi ámor nyelvi egyeztetés. Az ikonok mellett a lényeg a pontos ámor nyelvi interfész. Mert ez a helyi rendszerről egyértelműen fordul le az én saját ámoromra és megfordítva. Az

Elanidae.Vilada.Nova rendszer, helyi hálózat feliratú ikonra összpontosítok, bár nem túl gyorsan,

de máris érkeznek a további adatok, miközben a helyi háló ellenőrzi a vescume¹¹-mat. Egy trore humane zenite alakja jelenik meg mentális vásznamen, Mavxlle kapitány – a helyi kontingens parancsnoka, olvasom le, azaz tudatosulnak bennem az adás mellé töltődő kísérő adatai.

– Üdv, *Javace triade!* – szólít meg a mentális alak.

– Üdv, *Mavxlle tribune!* – viszonzom hasonlóan formálisan, magam képet nem küldök.

– *Redelkezzék velünk, Javace vadász! A Nova planéta örül, ha együttműködhet a Trorral egy ilyen jogosítványokkal rendelkező ügyben* – valami nem stimmel... Csak Vindouve-val, privátban osztom meg támadt aggályaimat: – *Valóban lehet ennyire nyájas, vagy csak virágnyelven közölte, hogy a Trore befolyása alatt áll?*

– *Túl gyanakvó vagy, nem gondolod? Az adatai szerint ő a kontingens ezen a bolygón, már „igen értelmes”-nek született belső tagja, az ebből fakadó lelkesedés indokolhatja a buzgóságát* – mondja Vindouve a parancsnokkal folytatott párbeszéddel párhuzamosan, de ennyivel nem nyugtat meg.

– *Köszönöm, Mavxlle parancsnok. Biztosíthatom, hogy nem fogom majd elmulasztani tolmácsolni segítőkézségét a Trore rendszerbe érkezésemkor* – viszonzom a kapitány figyelmességét.

– *Két vadász szállt fel a Nova-ról!* – riaszt a planéta rendszerét szondázó Vindouve.

– *Igazam volt, vagy igazam volt?* – mondom csak a saját komputerrendszeremnek, miközben már be is úszott a megoldás:

– *Mavxlle tribune! Azonnali segítséget kérek! A gép lokális rendszere most riaszt, hibás működése következtében az információs mintánk hibajavító kódolásának visszafejtéséhez a környező tér mintáihoz is hozzá kellett nyúlnia! A beavatkozás három ionizált kvarkrögöt választott ki!*

– *De nem nyúlhatott csak a saját mintájukhoz, csak maguk szenvedhetnek el ilyen katasztrófát az érkezéskor!*

– *Ezt mondja a szabálykönyv, kapitány! De nekünk minden feletti parancsunk van, hogy a szállítmányt minden áron meg kell oltalmaznunk! Már kiszámítjuk a rögök lehetséges becsapódási adatait, azonnal kész. Addig is küldjön ide két vadászt, álljanak készen az utasaim kimentésére!*

– *De hát ilyen esetben a vadászok nem mehetnek közel, Javace vadász!*

– *Parancsot adtam Mavxlle tribune! Teljesítse, azonnal!*

– *Értettem, küldöm a vadászokat!*

– *Állíts össze egy vonalas koordináta követését, három áthaladási vonal legyen benne, az egyik érintse a Novát, sőt legyen közel a kapitány támaszpontjához!* – utasítom lendületből Vindouve-t is.

– *Értem, ez majd lefoglalja őket* – válaszolja.

– *Hú, mi megúsztuk, de sajnos önök felé tart az egyik rög, küldjük az adatokat... a vadászokat rendelje vissza a saját maguk oltalmazására, talán módosíthatják a pályáját. Lokalizálták már a rögöket?*

– *Nem, még nem* – szűrődik a kapitány feszült válasza.

– *Igyekezzenek, ember!* – sürgetem, majd komor színre váltok – *Mavxlle tribune, járjanak szerencsével!* – drámai befejezésem remélem, megdolgozza a parancsnokot.

– *Visszafordultak a vadászok* – jelenti Vindouve, tehát megdolgoztam a fickót.

– *OK., még szerencse, hogy elvétettük a Soojate-t* – mondom privátban.

– *Igen, így az ehhez szükséges adatokat már kiszámoltam* – helyesel Vindouve.

¹¹Minden „igen értelmes” tudat rendelkezik egy egyedi referenciával, ez tipikusan egy szám. Olyasmire gondolj, amit akkor látsz, ha mobiltelefonodba beírod a következő szót: *#06#

– *Akkor ugorjunk! Cél a Soojate világ.*

Vajon mekkora lehet az a kör, amin belül már nem engedelmeskednek, hanem vadásznak az odisszea-2009 kódra?

5.12. Az Elanidae.Iborbe.Soojate világon, földi idő szerint 2021. január 24.

Igen, ez a Soojate bolygó! Ez az ugrás végre sikerült! Valójában az én hibám, hogy az első ugrásokban el-elvétettük az irányt. A kiszakadás után a kvark szint alá kerülünk, innen elméletileg bárhová áthelyezhető a kitépett, minket kódoló információs minta. De ez az áthelyezés, annál inkább számításigényes, minél távolabb van a kiszakítás helyétől. Tehát, ha messzebbre akarunk menni, akkor a gép rendszerének az én tudat kapacitásaimra is szüksége van, viszont mivel magam nem kaptam ilyen képzést, így most kell megfizetnünk a tanulópenzt!

A Soojate gyönyörű bolygó. Jelen pozícióból jól látszik a hajók dokkolását segítő mesterségesen kialakított és öfenntartó résrendszer a világot felékesítő vastag, jégkristályokból álló gyűrűn.

– *Hogy voltak képesek egy ilyen gyönyörű világot elpusztítani?*

– *Egy pillanat alatt, egy pillanat alatt* – feleli a rendszer szoftvere.

– *Mi most a sorsa?*

– *Egészen a biológiai evolúcióig kellett visszavetni, de itt mi is nagyot hibáztunk...*

– *Mi történt?*

– *Spontán vetítés, nagyon ígéretes volt, de hirtelen rossz irányba fordult. Konokul, a tapasztalt ellentmondások ellenére konokul csak a pszichohipotézisre akarták újra felépíteni a szubjektumorientált programozás módszertanát, hogy kezelhetővé tegyék a tudatmechanika néhány bonyolultsági problémáját. Ezt nem engedhette a közösség!*

– *Nem igazán ismerem az elméleti hátteret* – szabadkozok.

– *Gyakorlatilag a hálós modellt, mint az egóhipotézis duálisát tagadták, e nélkül akartak létrehozni egy ellentmondásmentes formális axiomatikus elméletet!*

Úgy érzem hasznomra fog válni a lelassult út, legalábbis a tudományos képzésem tekintetében mindenképpen... igen, Vindouve, mint hajózó alarendszer a legkomolyabb matematikai képzés birtokában van.

– *Vindouve, soha nem értettem igazán a valótrónok és a megfigyelés szimbiózisát, beszélnél erről!*

5.13. A Destage.Kie.Atlovgame világon, földi idő szerint 2021. február 12.

Az utazás izgalmasan ugyan, de lényegi esemény nélkül világról-világra az Elanide.Goreke.-Cedorre, Germine.Hone.Durane, Germine.Anniale.Spare, Silome.Cellare.Roome, Silome.-Cesale.Cere, Silome.Sorone.Cerese, Silome.Celle.Exarte, Grade.Livize.Kure, Langele.-Grenge.Ylante, Omaahe.Marame.Prade, Danleube.Cie.Straboure, Danleube.Filade.Merce, Danleube.Karile.Hode, Destage.Llo.No-nete világokon keresztül telik. Most a Kie naprendszer Atlovgame bolygója előtt állunk.

Egészében látunk rá a pompás Destage spirálködre, a közepe izzófehér, a karok a vörösön át kékülnek a semmibe. A spirál testére merőlegesen, a magból kinyúló rövid ágak egyikében vagyunk. Tündérkét az ölembe véve gyönyörködünk közösen a kilátásban, pontosabban ő néhány pillantásra méltatja csupán a remek helyzetünkből adódó kivételes látványt. Én a karok színátmenetének fenséges mivoltát ecsetelem neki éppen, amikor beugrik a mostani ébredést megzavaró kusza emlékfosz-

lányom:

– „Menj a Sagitarare ágba, a Ceselve rendszer Carpie bolygójára, ott leszámolhatsz a sötét erő forrásával és visszakapod a barátaidat...” – foszlott el a mostani ébredésemkor az ismeretlen hang a fejemben. Ráérzésre trore.glike.zeuse-t mondanék a hang forrásának, de ennyi.

– *Mi ennek az ágnak a neve?* – jelölöm meg azt az ágot, amit az imént éppen csodálva eszembe ötlött a mostani ébredést kísérő szokatlan zagyaság.

– *Sagitarare* – világosít fel Vindouve, miközben előzékenyen további adatokat is megjelenít a panoráma panelen.

Az ág egyik könyökének sarkában van a Ceselve.Carpie kettősnapú rendszer, amit – a panel adatai szerint – két G1 csillag hajtja meg. A részletekre koncentrálok, a panelen már a szoftveresen generált adatok látszanak, egyre nagyobb nagyítást kérek: a napok, az Olippe és az Olipee körül tizenhét bolygó kering, a Carpie a nyolcadik. A panelre rajzolódnak a pályák, a bolygók többsége a rendszer kisbolygó övezetén belül, egymást nem bántó pályákon jár. Amiket csak néhány kisbolygó megtévedt mozgási ellipszise piszkít be. Átugrok több léptékváltoztatást, már a bolygó látképe rajzolódik a panoráma panelekre. Kék a felszíne, csupa tengerkék. Az újabb nagyításokon látszik, hogy nem stabil, folyékony, igen az egész bolygót egybefüggő vízréteg borítja. Egy lakott területre irányul a bemutató fókusz.

– *Naau Olipe, a bolygó szíve. A világ maga egy nagyon fiatal „igen értelmes” világ, még nincs is teljesen túl a változásokon* – informál Vindouve is, ő már – szokása szerint – az ottani „igen értelmes” rendszerbe is bejelentkezett.

Óriási tornyok emelkednek ki a vízből, de mintha nem is tornyok, hanem valamiféle gigantikus vezetékrendszer lenne, magamban máris Pipe Olipe-nek keresztelem a központot. A bemutató fókusz feljut egy torony tetejére, föntről már látszik, hogy maga a torony több csövet karol össze, a csövekben is víz van. Valóban egy nagy, keresztül-kasul bekötött vízvezetékrendszer ez! Magam is bejelentkezek a Carpie rendszerébe. Van sok ismerős motívum, hasonlóság a Föld vízi világával. Már a helyi rendszerük böngészése is egy merülésre emlékeztet.

– *Legyen a következő cél a Destage.Ceselve.Carpie világ!* – döntök a furcsa „álomkép” alapján.

– *Pihenjünk pár órát, vagy azonnal indulni akarsz?*

– *Nem, nem azonnal, Tündérkére és a lányokra is ráfér a pihenés. Néhány trice¹² parti?* – kérdezem Vindouve-t és már ölbe is veszem Tündérkét. Nem tudom, mennyit is képes felfogni a játékból, de feszülten szokta figyelni, ahogy a parti motorja, a szabályzott DLA folyamat színes fraktálokat generál, egészen addig, amíg el nem nyomja a buzgóság.

5.14. A Destage.Ceselve.Carpie világon, azaz találkozás a hét főbűnnel, földi idő szerint 2021. február 2.

Vindouve határozott rosszallása mellett nemcsak érintjük, hanem le is szállunk a Carpie-n. Fő érvem, hogy a három lánynak szükséges egy bolygón – annak gravitációs hatása alatt – megpihennie, legalább egy napot. A hajó és a kék planéta landolásvezérlő szoftverei már a leszállási protokollt beszélnek. Az én közreműködésem szükségtelen, így foglalkozhatok a bolygó látványának kellemes ízelgetésével. Naau Olipe a bolygó idegenforgalmi központja, de távolról csak egy kusza drótkazal képét mutatja felénk. Csak ahogy közeledünk, úgy alakul át a kusza kazal pazarul megszervezett precíziós hálózattá, ahol a mindenféle átmérőjű, átlátszó csövekben – a részleteket még nem kivehetően – lüktet az élet. Minta valami óriási ólomüveg érrendszer.

¹²Trianguláris fociként a legszerencsésebb fordítani, síkbeli változata már a Földön is játszható a <http://www.odisszea.hu/trice>, <http://www.extra.hu/tudat/trice> címen.

Meredeken csökken a magasságunk és a sebességünk is, mire újra egyenesbe áll a gép, már alig pár méterre suhanunk egy üres vízsáv felett. Előttünk egy másik hajó teszi ugynezt, a hátsó panorámára nézek: éppen be is zuhan egy újabb hajó a folyosónkba. Szemben, egy finoman ívelt redő felé száguldunk. Jobbra és balra csövek futnak a vízsávunkkal párhuzamosan. Van, amiben nincs folyadék, van amiben igen, sőt elvétve akad különleges színű folyadékkal telve pompázó. Ami korábban meghatározhatatlan lüktetésnek látszott, az most kivehető: az egyik csőben mindenféle lények, a másikon mindenféle kapszulák haladnak. A nagy hajó előttünk irányt vált, jobbra dönt és a következő pillanatban eltűnik a redőben kezdődő egyik felhajló csőszájban. Mi balra döntünk, majd ugyancsak belelassulunk egy csőbe. Rövid utat teszünk meg a falával más csövekhez kapcsolódó, mélykék színű folyadékot áramoltató csőben. Az út végén a csatorna gyomorrrá szélesedik. A gyomorcsarnok alját a sötétkék, de jól belelátható folyadék burkolja. Néhány kapszula van a helységben és sok-sok, valami zsilipszerűvel lezárt kijárat, ugyanolyanok, mint amin át ide bejöttünk, csak sokkal kisebbek. A csarnok fala is áttetsző, jól látszik, hogy további csövek veszik körül. Van alkalmam jobban szemügyre venni a csövek szerkezetét: mintha lenne egy vékony, vonalas, de nem merev vázuk, amire ráfeszülhet a vezeték ugyancsak rugalmas, áttetsző fala. Csináljuk mi is, amit a villámuristák, azaz mindenki itt: választunk egy pihenő programot, végigmegyünk rajta és már utazunk is vissza. . . Csak egy rövid, egy napos túrát választunk. Egészen pontosan én választok, mert izgalmas utastársaim nincsenek abban a helyzetben, hogy véleményük legyen. Egy nap elég lesz, hogy kicsit gravitációs tér hatása alatt mozogjon Virág és Gaiae, de a csecsemő izmainak talán még fontosabb, hogy egy kis időhöz jussanak a regenerálódáshoz. Miután átesünk Tündérke óramű pontossággal megkövetelt szükségleteinek kielégítésén, elhagyjuk a hajót, társaimat átkísérem a várakozó nagyobbacska mélyzöld kapszulába. Előzetes jelzésünknek megfelelően Trore humane humane-knek van előkészítve a felszerelés. Hét fotel van közel egymáshoz, körben elrendezve a kapszula kicsi, központi termében. A fotelok mellett várnak minket a már előkészített amorfi maszkok. Mindenkire ráillesztem, majd miután a lányokra segítem a végtagokat szabadon hagyó, elastikus merülő ruhát (figyelmeselek, a Tündér méretű darab speciálisan van kiképezve), magam is belemélyedek az egyik fotelbe, Tündérként nem ültetem külön, egyszerűbb magamnál tartani. A kapszula komputere megállapíthatta, hogy elhelyezkedtünk, mert a mélykék folyadékkal elkezdti feltölteni a kapszula belsejét. A csizmámon át semmit nem érzek, de a lábszáramon már érzem, hogy kellemesen langyos, talán egy picit meleg a folyadék. A kapszula burkolata teljesen áttetszővé válik, addig a magasságig, ameddig már éppen feltöltötte a víz. Remek élmény, valószínűleg ebből eredeztethető az itteni aktív pihenés rendkívüli hatékonysága, hogy úgy veszünk részt egy „mélytengeri merülésben”, mintha közben kedvenc karosszékünkben üldögnénk. Persze Tündérként még el sem lepte a víz, de már alszik. A lányok szokás szerint nincsenek itt. Ringatni kezd a kapszula, apró, finom, de erőteljes mozdulatokkal, majd megindul. Alig érünk ki a gyomorcsarnokból, máris meredek zuhanásba kezd, ami inkább érdekes, mint félelmetes. Széttartanak a csövek, rövid idő múlva már csak a távolból derengenek fel. A valószínűleg csökkentett nyomású alagútcsővünk immár magányosan tör a Carpie mélyébe. Furcsa mód minél inkább alásüllyedünk, annál inkább világosodik ki a víz. Oldalra, le, fel, bárhová is nézek a kapszulából, mindenütt a kellemesen világosodó kék folyadék ölel át minket. Kellemes közeg, hogy az ember a gondolataiba merülhessen. Magam nem alszok el, az „igen értelmes”-ek nem alszanak. Főleg nem azért, mintha veszélyes lenne tudatos kontrol nélkül hagyni termékeny képzeletüket, hanem mert az ő tudatuktól a közösség által megkövetelt számítási kapacitást éberen, tudatosan is képesek, sőt hatékonyabban képesek biztosítani. Felöltik bennem az ezzel kapcsolatos beszélgetés PA_HENE-vel:

– „Akkor, ha a mai fejlettségi állapotunkban senkit sem hagynánk aludni a bolygón, akkor egyszerre eltűnne az értelem a világunkból, PA_HENE?” – kérdeztem a trore humane humane asszonyt, úgy tíz éves lehettem.

– „Így van, bizony. Jó gondolatkísérlet. És meddig hiányozna innen az értelem?”

5.4. ábra. destage ceselve carpie

Abszolút vetítési mutató	223707,14 vee*
Relatív vetítési mutató	288953 vee
Hosszúság	4 m
Testtömeg	1 t
Agytömeg	11 kg
Agyhullám frekvencia	7,6 Hz
Nyelv	amore (mentális)

5.3. táblázat. A destage ceselve carpie faj adatai.

– „Amíg újra aludni nem kezdenének az álmos állatok és az álmos emberek.”

– „Úgy van” – helyeselt meleg, biztató szemekkel.

Sejthetővé válik a fenék. Mintha egy bokros sztyeppére látnánk rá, amit a vékony, kusza, növényzet nélküli járatok szabdalnak élő labirintussá. A közel egy órás süllyedés után megint egy gyomorba érkezünk, de ez sokkal nagyobb annál, mint amibe fent bedokkoltunk. A kapszula megáll a gyomor világító alján. Nem zavaró a fénye, inkább olyan, mintha szürkületben állnánk egy hó fedte fennsíkon. A tető már nem áttetsző és ez a „besötétítés” kúszik le a kapszula oldalán. Sötét persze nem lesz, mert alulról kapjuk a megvilágítást. Semmi különös nem történik, csak szorítja ki magából a vizet a kapszula. Lassan kifuvározom a lányokat a „partra”. Végtelen a csend, fölöttünk a hatalmas víztömeg mindentől elzár minket. Egy pillanatra úgy érzem a problémáink is a hajón maradtak. Egy nagy sétát tervezek. . . aztán néhány órát had pihenjenek a lányok és indulunk is tovább.

Nagyon érdekes a fenék alja: a növényzet gyökere, mint valami óriási pókháló szövi be. A talpammal úgy érzem, mintha egy kifeszített gumihálón járnék. Lehajolok szemügyre venni, mintha valami porcos anyagból lenne a gyökök egy-két centi átmérőjű, fémesen áttetsző fonala. A fonalak szövődékében lévő réseket pedig valami finom, de ragadós homok tölti ki, ez már közel nem átlátszó. Mindenesetre nagyon kellemes járás nyílik ezen – az attól tartok nagyon is élő – felületen. Virágék mindezt most nem tudják, G_AIA-val kecses terminátorként lépkednek a finoman inspirált irányba. Tündér hozzájuk méltó útítárs, a változatosság kedvéért megint csak alszik. Vajon hogyan alakul majd a tudata, hogy mindenféle más tudatközösségekkel hat kölcsön ezekben a számára oly meghatározó időkben? – gondolkodok el a kérdésen. Bizonyára nagyot fog ugrani az övéihez képest, hisz most is egy „igen értelmes” közösség számításába próbál bekapcsolódni. . . már persze, ha rá-

juk tud hangolódni... igen. Talán itt túl nagyok is a differenciák, egyszerűen nem tud még passzív elemként sem belesimulni az itteni közösségbe. Megnézem a teleköldökét: ennek tanúsága szerint már rem-ben van. Akkor lehet, hogy még sincs ilyen gondja. Mindenesetre a Földön már nagy bizonyossággal nem lesz, a szinte teljes genetikai azonosságunk miatt. Ha mégis, akkor is csak nyert, ha a saját, sajnos makacsul bevészódve beteg közösségére gondolok... Nagy köztünk a hasonlóság, az ő tragédiájuk a mi intő példánk lehet.

A legszebb látvány a hatalmas, lapos csarnok fala mentén haladva adódik. Az ismertető szerint néhány óra, amíg ebben a kellemes tempóban végigandalogjuk. Hirtelen tűnik fel három kíváncsiskodó destage ceselve carpie, nem viselnek semmilyen ruhát, teljesen közel jönnek a falhoz. Ők nem a miénkhez hasonló csarnokban vannak, hanem a pusztai óceán mélyén. Őt kampós lábukat leszámítva akár a Föld tengereinek gyermekei is lehetnének. A lábaik valószínűleg a meder alján való gyors helyzetváltoztatást szolgálják, akár a szűk vízbarlangokban, akár a bulya, úszást akadályozó növényzetben. A mindent beszövő fémes gyökérzetet használhatják ki a vékony, kampós végtagokkal. Innen, távolról megfigyelve, a kampós végtag három tüskéje visszahúzható, mint nálunk a macskaféléknél. Ezt be is mutatja az egyik carpie. Néhány harmónikus mellső uszony mozdulatával csarnokunk falához libben és rutinosan rögzíti magát a csarnokot merevítő vékony, áttetsző huzalhoz (azt még mindig nem tudom, hogy a csarnokok és a vezetékek merevítői maguk is valamiféle gyökérzet, vagy csak hasonlóan kialakított mesterséges építmények). A kampó valóban visszahúzható. A látogató bal mellső kezének előugró horgas kinövései benyomják a váz mögött a csarnokot kifeszítő anyagot. Nem értem, hogy türemkedhet be, ennek a kis erőnek a hatására.

– *Veaah, trore humane humanek!*¹³ – üdvözlöl minket mentális ámorban a jövevény – *Veaah, destage ceselve carpiek!* – viszonzom hasonlóan többes számban.

– *Hal tie tavenda?*¹⁴ – hallom mentális ámorban a carpie kérdését.

– *Mie tavenda e hal Milke ifuzie.*¹⁵

– *Ig e ne loma nvee in oe, rog oe neegeku ifuzie*¹⁶ – tényszerűen igaz, de illetlennek érzem, hogy mondja nekem.

– *Aah, Milke a nenigu ifuzie*¹⁷ – hagyom rá, bár meglepett a durvasága.

– *Pihenjete jó!* – mondja búcsúzóul, majd társaival együtt lendületesen eltempózik. Meggyőződésem, hogy nem voltunk neki elég érdekes beszélgetőpartnerek. Kicsit meg tudom érteni, ha a lányokra nézek...

Sétálunk tovább. Közben azon morfondírozok, hogy az imént ismerkedni kezdő fiatal carpie már-már sértő felületessége az „igen értelmes” dekadencia folyamánya lenne? Talán. PA_HENE intett minket, hogy ez valódi veszély, ami minden tudatosságra, mindig les. Négy-hét százalékát érintheti az egész közösségnek, persze fajonként erős a szórás, de a tizenhét százalékot senki nem lépi át. Ők csak maguknak, esetleg valami céltalan szórakozásnak élnek, a szó szoros értelmében örökké.

Bejelentkezek a helyi rendszerbe és a csöveket burkoló anyagról érdeklődök. Meglepett az előbb, hogy az a carpie milyen könnyedén nyomta be az anyagot. Meg is találom hamar a választ: a burkolat fő komponense egy intelligens gél, aminek lokális térszerkezetét a carpie-k mancsának elektromágneses tere képes vezérelni. Igen elegáns eljárás.

Víz a vízben: egy vékony, hosszú sávban elmélyül a talaj, jóval világosabb folyadék cirkulál benne, mint ami normálisan kitölti a lapos csarnokot. Megállítom, majd leültem a lányokat, az alvó Tündért is leteszem közéjük. Belegázolok a bár világosabb, de annál sűrűbb kis „tóba”. Kellemes a

¹³Ámorból fordítva: Üdv, trore humane humane-k!

¹⁴Szó szerinti fordításban: honnan ti érkeztetek? (Honnan érkeztetek?)

¹⁵Mi érkeztünk a Tejútrendszerből. (A Tejútrendszerből érkeztünk.)

¹⁶Ez egy ámor összetett, következmény típusú mondat, jelentése: Mivel még nem találkoztam a nevével, kis világ lehet.

¹⁷Á, a Tejút valóban kis világ.

hőfoka, talán kicsit már hűvös is, az állaga pedig remek az úszásra, csinálók is mindjárt pár csapást. Arra figyelek, hogy ne távolodjak el csak néhány méternyire a parttól. De ennyi is elég, hogy elérjem a csarnokunk szélét. Alámerülök, hogy még jobban kilássak a számunkra kialakított részből. Két és fél, maximum három méter lehet a mélység. Üdülőterületünk itt egy részen összeér a szomszédos pihenő területével, néhány tíz méteren a két fal teljesen egymáshoz simul. A másik pihenőben is hasonló tó van, ahogy átbámeszkodok látom, hogy két vendége éppen felém tempózik. Gyorsan közelednek, mire eszembe ötlük, hogy esetleg zavarhatja őket a bámeszkodásom, addigra már itt is vannak. Két gyönyörű nő, most van az az úgy általában szituáció, amit említeni szoktak a trore humane humane nőkről... Abba hagyják a mozgást, megállnak előttem az elválasztó gél másik oldalán.

– Veaaah! Veaaah! – üdvözlnek mindketten – Veaaah! – én viszonzom.

Nekik bizonyára saját fürdőfelszerelésük volt, mert a miénkre nem hasonlított a viseletük, mármint ha egyáltalán annak nevezhető az, ami rajtuk van. Számomra ez már több, mint erotikus. Csak árnyalatban különbözik kezeslábasuk színe a tó vizétől, amúgy ugyanúgy áttetsző. Olyannyira kihívó a szituáció, hogy nem tudok nem a mellükre nézni egy pillanatra. Főleg, miután a még a derengésben is világos bőrű lány hosszú, egészen a derekáig leérő fekete, göndör hajának takaró fürtjeit gondosan elkezdte letologatni róluk. Két oldalra mosolygó, vidám körte, jól fejlett, vörös bimbókkal. A másik hölgy a kezével nem tudja ugyanezt tenni, lévén, hogy – még nedvesen is jól felismerhető – szőke Kleopátra frizurát visel. De ettől függetlenül megteszi, mert rálicitálva partnernőjére meg is ragadja. Mint egész testének színe, mellei is mélyebb tónusúak. Testes keblek, a kiterjedt kör udvarukba olvadt barna bimbók szinte a lány felsőteste felénél vannak. Most, hogy a lány dörzsölésére megkeményedtek, zabolázatlanul merednek szabadon az amúgy is átlátszó kezeslábas fürdőruhán vágott, az egész mellett kibújtató két körön keresztül.

– Hal te tavenda? – kérdezi a fekete.

– Mie tavenda e hal Milke ifuzie.

– Átjössz, vagy mentálisan csináljuk? – hökkent végleg meg a kihívó szőke és közben olyan képeket villant fel a fejében, amik nem hagynak bennem további kételyeket a hölgyek szándékait illetően...

– Nem messze van egy zsilip, egyszerre tudja nyitni a két oldal – mondja közben, már a szőkéhez hasonlóan bátor képeket küldő a fekete nő, mialatt a másik meg buján átöleli őt.

– Attól tartok félreértik a helyzetet, hölgyeim – kezdek szabadkozni.

– Kedves, a nézésedet nem ezt mondja – figyelmeztet a fekete.

– Elnézést, ha tolakodó lettem volna – szabadkozok tovább, de azért azt nem gondolom, hogy én voltam tolakodó.

– Kedves, ne csigázz minket soká! – búgja a szőke.

– Sajnálom hölgyeim, de mennem kell – mondom, miközben már oldalra is fordulok.

– Kedves, csak nem akarsz itt hagyni minket?

– Kedves, egy kis játék nem vehet el időt semmitől! Nem lehetsz annyira kevély, hogy az őszinteségünk ne feleljen meg neked! – búgják még a fejében egymás után.

Még két csapás és lebontom a szomszéd lányok felé kiépült mentális kapcsolatot, Odüsszeusz érezhette ezt lekötözve: a szirének hangja – villan fel a gondolat, amikor az én nőtársaságom mellett felbukkanok a tóból. Nem volt három perc és nem volt három méter a távolság, amire eltávolodtam, most mégis óriásnak érzem. Szaporán összeszedem a csapatot és tovább indulunk. Alig sétálunk fél órája, amikor újabb szomszéd csarnok lapul a miénk mellé.

– Veaaah! – lep is meg egy mentális amor hang a fejében. Közben a hang gazdája is kibontakozik a fal túlsó oldalán. Meg sem várva, hogy viszont üdvözljem, folytatja:

– Egy kis pszichoszomatikus öröm, öreg? – nagyon meglepődve nézhetek rá, mert alternatívákkal folytatja: – Vagy egy kis mentális örömkód jobban tetszene? Extrém valóságkódjaim is vannak!

Frappáns válaszként belém villan az öreg az öreganyád válasz, de természetesen magamban tartom:

- Kösz, öreg, nem élek vele – válaszolok, azért az általa megkezdett stílusban.
- Micsoda fösvenység, a saját szórakozásodért sajnálod azt a pár kreditkódot? Pedig az olyanok, mint te a legtorkosabbak, ha egyszer belekóstolnak az anyagba!
- Fösvenység, torkosság, mondd, de én inkább irigységet érzek, nálad – próbálom lehűteni.
- Ugyan mire lennék az, barátom – gerjed haragra a nepper, nem jött be a számításom.
- Esetleg az általad említett szerektől való függetlenségemre, barátom – folytatom hűvös nyugalommal tovább. Elgondolkodtat azért, hogy nem a jóra való restség-e már tőlem, hogy így lépek fel a tiltott kereskedővel szemben. . . Nem, ha közösséget éreznék vele, az csak erősítené a magáról vallott hamis képét. . .

Megoldja a helyzetet, ő maga távolodik el gyorsan a faltól. Néhány lépés után aggasztó, áruló gondolatok törnek rám. Megmérgezett talán ez a két váratlan találkozás a valósággal? Mi lenne, ha földalnám Barát Virágot? Akár egy sötét, külső erőnek, akár egy belső összeesküvésnek. Nem hiábavaló-e ezt a dekadens rendet szolgálni? És olyan meghatározóvá válható erővel, mint amivé Virág is válhat, hatékonyan konzerválni?

Nem, persze, hogy nem! Hiszen, amit most láttam, az csupán a négy százalék természetes romlása. Való igaz, hogy nincs bizonyosságom afelől, hogy az út, amin járok helyes, de a másik, arról tudom, hogy hibás. Ilyen egyszerű ez.

Folytatjuk tovább a néma sétát. Jó egy óra múlva fölöttünk egy folyosót pillantok meg, meredeken zuhan felénk és kecses ívvel kanyarodik el a csarnokunk alá. Balra, oldalon fut le és tűnik tova a mélybe. Most veszem észre, hogy már nem a meder alján lépkedünk. Hátrafordulok, néhány méterre a pihenő alja még valóban nem átlátható, hátrább a megszokott ragadós szürkesség parkettázza ki a gyökerek hálóját. De itt már ugyanolyan áttetsző a padló, mint a fal, vagy akár a plafon. Határozottan világosabb is van. A bokrokba rendeződött gyökércsomók is sokkal ritkábbak, a kis tavak viszont megszáporodtak. Sötét árny villan meg. Felettünk! Felnézek: egy carpie érkezett lendületesen az imént megpillantott, rajtunk lekanyarodó csőben. Megállt felettünk, karmai előtt engedelmesen türemkedik be a csarnok fala. Nem szólít

meg a jövevény, néma marad, csak bámul a bambán nagy halszemeivel.

- Üdv, destage ceselve carpie! – üdvözlöm én.
- Üdv, trore humane homoe! – viszonozza. Honnan tudja, hogy ember vagyok? – merül fel bennem, de nem ad időt átgondolnom: – Üzletet ajánlok, ember, figyelj! – csak rövid szünetet tart, én figyelek, így folytatja: – A lányt a lányért! – bök jobb első kampós kezével a lányok felé. Ezzel a falat ugyanúgy begömbíti, mintha kapaszkodna.
- Miről beszélsz, carpie? – húzom az időt, eléggé egyértelmű, miről beszél.
- Egyértelmű, Virágot Zitáért!
- No, de hol van Zita? – kérdezem, közben Gaiae-re mutatva: – mert Virág itt van.
- Ő is itt van a közelben – válaszol. Tehát nem tudja, hogy melyik Virág és melyik Zita (akkor meg mit mutogat, nem lehet valaki képzett ügynök).
- Látni akarom!

– Menjetek tovább, a következő zsilipnél várunk rátok, gyorsan megejtjük a cserét és ki-ki mehet a saját útjára.

Elindulunk, onnan már a kapszula sem lehet messze, sőt egészen ott van az érkező közelben az utolsó zsilip. Amíg nem tudtam, hogy a carpie-k képesek manipulálni a csarnokot és általában az alagutakat is beburkoló, élő szövetet, addig inkább biztonságban éreztem magunkat. . .

Nem lehetnek ránk nagy erővel, mert nem tudhatták, hogy hol vagyunk. Csak egy elég nagy kört tudtak behatárolni. Valószínűleg sok szóba jöhető világ között osztották meg az ügynökeiket, akik néhány helyivel működnek most együtt. A helyi a carpie, de gyanítom, hogy a zsilipnél a többiek is színre lépnek. Akár külső, akár belső ellenséggel állunk szemben, csak kis számban lehetnek je-

len, mert egyrészt ők is illegalitásban vannak másrészt erősen elosztva. Ahogy az előző ugrás alatti álmkép is sugallta: finom csapda ez. Sok lehetséges helyen próbálhattak rám állni, ott sikerült, ahol éppen voltam. Tehát itt és most még nem határozott erővel ólalkodnak körülöttünk. Folyamatosan szűkítik a területet, ahol keresniük kell minket. Ha kis erővel is, de ránk találtak. Megsemmisítés még nemigen lehet a céljuk, hanem inkább a megkönyékezés, az átállítás, hogy árulásra bírjanak. . . ez egy valóban lehetséges szándékuk lehet most. Talán, talán, valószínűleg. Elérjük a zsilipet, egyelőre senki nem mutatkozik. Megnyugtató, hogy a távolban már dereng a kapszulánk körvonala. Fölöttünk egy nagy, sötét színű gömb lebeg, sok ilyet láttunk már, de egyiket sem ennyire közről. A szélén még látszik, ahogy megszámlálhatatlan, apró buborék száguld benne felfelé. Várunk? – fogalmazódik meg bennem, amikor kibontakozik a pezsgő gömbből a carpie. Élő fala úgy engedi át, mint vaj a kést.

– Hal a Zitae? – kérdezem, mire ő egyik kezével a szomszéd pihenő felé mutat a magasból.

Három alak áll távolabb arra, innen nem tudom kivenni, melyik lehetne Zita. Egyikük felénk indul, ahogy közelebb ér, összeáll a kép. Ő az a trore humane humane nő, akivel nemrég találkoztam, a fekete hajú. A zsiliphez jön.

– Mégiscsak átjössz, kedves – szólít meg kacér hordozással mentális ámorban.

Nem tűnik már olyan borzasztó vonzónak, mint akkor. Koránt sem, most a nő mivoltát egyszerűen nem is látom. Mi lehet a tervük? Vagy talán nincs is tervük? Ötven-hatvan potenciális világon kellett ehhez hasonló akciók szervezésével várni az esetleges felbukkanásunkat. Bizonyára volt egy rövid központi eligazítás, ahol világonként egy összekötő lehetett jelen, a többiek helyileg mozgósított segítők. Akik nem lehetnek igazán jól képzettek. . . most pedig magukra vannak utalva. A carpe nyilván nem az összekötő, de az összekötőnek is jelen kell lennie, mivel ő a legfelkészültebb, nem nélkülözheti az akciót. Valamelyik lány, vagy a kábkód kereskedő. Már jelezhettek a megbízóiknak, hogy megvagyunk. Nem is lehet más célja ennek a fázisnak, ami afféle kivetett hálóként funkcionált. . . és sajnos meg is talált minket. Ha egerutat is nyerünk, két nap múlva egy jóval kisebb körben már számottevő erővel lehetnek jelen, még illegalitásban is. Ezen van a hangsúly, lassíthatja őket, ha a Községi Biztonsági Szolgálat is ugyanannyit tud, mint ők. Akár belső, akár külső is, aki ránk vadászik, az „igen értelmes” védelmi szolgálattal szemben áll. Újra bejelentkezek a helyi rendszerbe, most nem érdeklődő vendégként, hanem a személyesen a vescume-al.

– Üdv! – köszöntöm a rendszert a könnyen kiépült kapcsolaton át.

– Üdv, Javace vadász!

– Menedéket kérek! Bizalmas küldetésben vagyok itt, támadás ért, tájékoztasd a Trore-t is! – nyomatékkal feltöltöm az odosszea-2009 jogosítvány részét.

– Egy vadásznak indul a segítségedre, Javace vadász, maradjunk kapcsolatban, lehetséges, hogy így is tudok segíteni!

– OK. – üzenem, de máris lebontom a kapcsolatot. Nem venné jó néven a rendszer, amikor megsemmisítem a szereplőket.

Közben én is a zsiliphez értem. A fekete lány már a nyitópanelre helyezte tenyerét. Felé hajolok, tiszta a tekintete, meglepődést olvasok ki belőle. Igen, ő úgy tudta, hogy egy a nyelvet ugyan beszélő, de különben képzetlen trore humane homoe kíséri a lányokat, gondolták kihozzák, amit lehet az akcióból. . . Ismerős a vezérlése, ráhangolódom a légzésre, megvan, nincs idő megismerni a nála futó programot, lerombolom a vegetatív kontroll-rendszer kódjait. Mire azonnal sokkos állapotba kerül. Fenékre huppan, de a tanult kódok máris megkapják a vezérlést, már akaratlagosan lélegzik. Tudatosan húzza össze, majd ernyeszti a rekeszizmait. Ő még nem fogja fel, hogy ez egy lassú haldoklás. A társai, ha pontosan nem is tudják mi, de látják, hogy baj van, rohanni kezdenek felénk. A harmadik alak persze nem Zita, hanem a kódkereskedő. Futtukban nyitnak tüzet ránk, ám hasztalan: már az ő pihenőjük fala elnyeli a kézfegyverek sugarait. Vadul táncol a fal anyaga a becsapódások nyomán, de ellenáll nekik. A szomszéd trore humane humane-k tehetetlenek. De fölöttünk is meg-

változik a fal gélje. A carpe feje előtt belemélyesztette két első karját, majd precízen becsusszantotta száját a feltáruló szűk részbe. Át nem jöhet, itt olyan kicsi a folyadék sűrűsége, hogy nem lenne képes mozogni (vagy a gyökerekbe kapaszkodva mégis?...) Nem jön át. Teleszkópos szája előreugrik és sebesen repülő nyálat lövell felénk, ami valami nyálkás, hálószerűségként repül felénk. Erős fény felvillanása jelzi, hogy gluon pajzsomra koncentráltam. Bekapcsoláskor, mint minden mozgáskor is mezonok sokaságának szétsugárzása mellett nyeli el felülete környezetét. Támadóink innen már tudják, kivel kerültek szembe, a két segíteni jött trore humane humane máris menekülőre fogja a dolgot. Amint lendülnek, lerogynak, nem kapnak levegőt. Egy-két pillanat, amíg bennük is tudatosul, hogy akaratlagosan kell irányítani a légzésüket, figyelniük kell rá, különben nem megy. Közben a carpie visszahúzta normál helyzetbe a szájberendezését, újabb köpésre készül. Van, aki így, van, aki úgy reagál, miután felmérte helyzete kilátástalanságát. Igyekszek minél kevesebb nyomot hagyni, ameddig lehet, próbálom elfedni, hogy vadász kiképzésem már befejeződött, nem hagyatkozok ismétleten a gluon pajzsra. Sikerül gyorsan felderítenem a carpie fallal kölcsönható kódjának szerkezetét, csak finoman nyúlok bele... mire a carpie saját elektrokorongos mirigyei zárják össze a falat. Egy szempillantás alatt metszve le ezzel a hal fejének elejét. Aki néma rémülettel a tekintetében, lassan hullik alá a mélységbe a pihenőnk baloldala mentén. Ez a fő erősségem, a vezérlő agyi struktúrák „ha-akkor” részének manipulálása az „egó” részen keresztül... tökéletes programozás volt – önt át rajtam az érzés.

– Ki a megbízótok? – szólítom meg mindhárom trore humane humane-t egyszerre mentális ámorban. Sebtében próbálom kiszedni belőlük néhány parányi információmorzsát, de csak annyit tudok meg, hogy a kábkód kereskedő (ő az összekötő) egy Viageme nevű ügynökkel egyeztetett. Hogy ez sok, vagy kevés infó, azt még nem tudom. Szaporán a kapszulánk felé indítom kis csapatunkat. A támadóknak meg kellett halniuk.

5.15. EN_TRP fejében, földi idő szerint 2021. február 13.

- Nem működött a terved, nem tudtad a vadászt eltántorítani, nem ezt várjuk tőled, nem ezt!
- Ha nem ment szép szóval, megy majd erővel!
- Miből gondolod, hogy így lesz?
- Már most is bizonytalan, összeroppan, ha erővel hatunk rá! De különben is, csak azért székáltk, mert nincs jobb ötletek nektek sem! Nem igaz?
- A vadász túl unalmas, pusztítsd el, hamar! – mondja a gőg.
- Hozzad nem érhet fel, hiszen csak egy primitív, vonagló féreg – mondja az önteltség.
- Ha igádba hajtod a földi Virágot, akkor téged szolgál majd az egész Univerzum – mondja a kapzsiság.
- Úgy vagyunk benned is, mint mindenki: részekként az egészben – mondják most mindhárman egyszerre, együtt. – De vadászban nem tudunk felülkerekedni, ez most bebizonyosodott. A terved legalább ennyit hozott: tudjuk, hogy nem fog mellénk állni, ezért halál a sorsa.
- És DI_ALE ügynök? Őt hogyan volt képes elpusztítani?
- DI_ALE nem engedett minket szabadjára, ez lett a veszte. P_SZIT parancsát követve igaz, megsemmisítette volna a fiút, de ő látni akarta előbb az igazságot, mérlegelt... azonnal el kellett volna pusztítania.
- Nem tudta, hogy az igazság nem számít, mi több: szeszélyes természetű, veszélyes, mert még ellenünk is szólhat – egészíti ki a kapzsiság.
- Ez nem magyarázza, hogy tudott egy volt tanácsost elpusztítani! Csak nem vadász már valóban? Lehet, hogy az a barbár tanonc már a Községi Gárda vadásza? Á, hisz soha nem volt még csak közelében sem a Trore-nak.

- Jól van, látom érted már EN_TRP, félj csak tőle, ez majd táplálja a dühödet. Elég, ha erre figyelsz, el kell pusztítanod, csak ezzel csillapodhat a félelmed. A félelem zabolázhatatlan erő, ha hatalomra segíted, újra szervezi majd az egész „igen értelmes” közösséget! A vadász teteme fölött azt fogod majd érezni, hogy könnyű volt. Mert valóban az lesz, segítünk. Ha mi gyengék vagyunk benne, használjuk hát azt, ami erős – mondják együtt.
- Így van, hisz a Carpie-ra is csak a földi lány vitte le – mondja a gőg.
- Most valami mélyebb csapda kell – licitál rá az önteltség.

5.16. Az Adiva.Lementa.Pablande világon, földi idő szerint 2021. február 4.

Felettébb kellemesen ringat a csónak, ahogy lendületesen evezek. Húzok, húzok, húzok, mintha engedékenyen maga a tenger is átvénné a finoman irányított, de határozott mozgásom. Mélyre mártom az evezőt és húzom monoton. A tenger habja átvéve ezt a ritmust röpít előre, de néha mégis megmegtörik egy-egy velünk szembe futó hullám a csónak orrán és aranyhársárga, meg fekete cseppekkel borítja be az arcom. Furcsa, nem érzem nedvesnek a vizet. Egy nagy hullám közelít felénk. Vajon el tudjuk kerülni? Lassítva próbálok fordulni, de nem, nem, nekünk robog. Átcsap az egyre hevesebben táncoló ladikunk felett és szinte teljesen meg is tölti. A tenger nem követi immár az evezés ritmusát, a saját maga ütemét járja. Abba is hagyom az evezést, csak tartom a lapátot, feszesen a víz ölében. Így próbálom lassítani a tenger egyre szaporább és hevesebb rohamait. Tajtékszerűen körülöttünk a már mindent betakaró sárga és fekete habok. Az evezőt nem mozdítom, de megszólal a fejemen egy dob, a hullámlökések ritmusára ver, egyre hangosabban. Talán a napsugárzás árthatott meg – gondolom még tisztán egy pillanatra, aztán feladom, csak a tompán, a hullámok ritmusát verő dobra figyelek már. Magával ragad a hallgatása, nagyon jó, de ijesztően gyorsul és fokozatosan hangosodik fel. Megint kilátok a habok közül, négy jelzőfény bukkan fel, közvetlenül előttünk: két fekete és két zöld, párban imbolyognak. Talán kergetik egymást, mi lehet ez? Nem tudom, én csak élvezem a dobokat, mintha a fények figyelnének engem már közben. . . Hirtelen folytonossá válik a dobszó, az evező mintha magától kezdene húzni, nyolcat, tizet? Csillapodnak a habok, egyre inkább elválnak az arany és a koromfekete hullámok. A jelzőfények is tisztulnak, már csillognak is: de hát ezek emberi szemek, két szempár. Egy egyenes és sötét szemöldökű fekete és egy kerekdeden ívelt aranybarna szemöldökű zöld szempár. Szabályosan metszett arcú lány ül előtttem egy puha párnadobozon, most becsukja finom, bronzszínűre festett ajkait, ezzel világos bordó, puha nyelve is visszabújik. Oldalra omló fehér mellei tovább vezetik a tekintetemet. Ujjhegyen tartja szétárt lábait, a balon átlátszó tűsarkú papucsot visel, a jobbon egészen a térdéig sötétbarna, hálós alpmintájú testfestést, aminek néhány vonala egészen a meztelen ágyékáig ér, ami rájövök: most is fogva tart. Világosabb barnával, körkörös mintával festett finom kéz szorít meg finoman, majd szabadít ki: a szőke lány e mozdulata elővillantja egyik hatalmas mellét a fekete takarásából, ez festetlen, csupasz, így meg jobban kiemelik a körülötte futó koncentrikus minták. A válltól és a comboktól indulva az ujjak felé folytonos festéssé sűrűsödnek a testfestett körök, így a körök eredetiben hagyott színükkel kihívóan világítanak a hátsó lány bal kezén és a feketét ölelő, szétfutó lábain.

- Seztine vagyok – suttoz a fekete lány.
- Engem szólíts Vulcinne-nek – bújja a szőke.

Feloldódnék a rám olvadó két meleg tekintetben, az összefonódó szőke és koromfürtökben, amikor feleszmélek egy kérdésre: ezek a lányok nem a két trore humane humane asszony a Destage.Ceselve.Carpie-ről? De igen, egy árny mozdul hirtelen: fent! Felnézek, a carpie, visszajött! Jól látszik a szemből lemetezett arca. Azonnal, lesből támad! Nem lesz időm aktiválni a gluon pajzsot, nem lesz, ne erre gondolj. . . !

Felriadok, csak álmokkép volt, csak álmokkép – kell megnyugtatnom magam. Megrázó ébredés volt, REM-ből ébredtem fel.

– *Rendben megérkeztünk* – tájékoztat Vindouve és megjeleníti a paneleken a panorámát. Az Adiva képe betölti az ernyőket: egy spirál galaxis, tőlünk jobbra, le van a központja, csak két karját tudom kivenni szabad szemmel, viszont azokat szép tisztán. Mi itt fent a feltűnően hosszúban vagyunk, ez kis ívvel kanyarodva fut a magba. Szemben a másikkal, ami sokkal rövidebb és szabályosan öleli át a magot. Betellek a látvánnyal, ahogy a körülöttünk lévő tér a távolban ívelt csillagpor ösvénnyé változva kanyarodik a középpontba. A látnivaló csodálatával próbálom kompenzálni a fárasztó álmok megélése okozta gyengeségemet. Vindouve riaszt meg:

– *Vészjelzés és segélykérés a naprendszer Rapable bolygójáról*

Faime : Adiva.Lemente.Rapable <77982X110D29.00DSS017.01G1>
 Sosose Nane Jarasame <az Adiva.Lemente.Ra* egyesített rendszerek koordinátora>
 Taime : Lemente.*; Adiva.Cente.Cente; Adiva.Emcente.Arme;
 Ime : Sürgős segélykérés, katasztrófahelyzet, kitelepítés
 Uluse : arany <CD-7F-32>
 Prute : <0X117-33117-A77BB-DE979-EEZ77-CXX78-77775>

ZONE 85.72+11.70i-kor az Adiva.Lemente.Rapable.Biome holdon a matmorfe tároló rendszer karbantartása közben az állomás ellen intézett támadás következményeként súlyos környezeti katasztrófa történt.

$z^z + z^7 + c$, $z^5 + c$, $\sin(z) + z^7 + c$ iterációkba oltott morfolk törtek ki és szabadultak rá a hold bolygójára, a Rapable-ra.

A hajóján esetlegesen tartózkodó adiva lemente rapable egyedeket helyezze delte fokozatú karanténba (tehát egymástól is szigetelje el őket)!

Az üzenetet fogó minden hajót felszólítok, hogy a 77982X110D29.00DSS017.01G1.A0019-től a 77982X110D29.00DSS017.01G1.A0227-ig leszállási pályákra állva landoljanak és vegyenek részt a kitelepítésben.

A Községi Gárda esetlegesen a térségben tartózkodó hajóit utasítom, hogy törjék meg a tudatcsendet és a 77982X110D29.00DSS017.01G1.W9210 pályára állva, bekapcsolódva a harci cselekményekbe oltalmazzák az állomást.

– *Eddig az üzenet* – fejezi be Vindouve.

– *Egyáltalán mik azok a morfe-k? És mi az, hogy felszólít?* – morfondírozok hangosan.

– *Megteheti, ellenőriztem: az üzenet hiteles. A morfe-kat illetően: ezek hibás, sokszor nagyon veszélyes mentális kódok, amiket folyamatosan, igen nehéz munkával gyomlálnak ki a közösségek tudatából. Ha egy ilyen séma kódját sikerül elkülöníteni, akkor kivonják és egy végtelen ciklusba oltják (az üzenetben megnevezett három rekurzív iterációs ciklusba főleg öngyilkossági, vagy önpusztító kódokat szoktak oltani). A ciklus állandó futása fogva tartja a nem kívánatosan kifejlődött sémát, gyakorlatilag egy rekurzív, azaz soha véget nem érő számítást illesztnek a séma beindulása elé. Az ilyen kódokat (illetve tehát számításokat) nagy tömegben, egy helyen tárolják, egy ilyen lerakat komplexum van telepítve a Rapable.Biome holdra is.*

– *Szóval, akkor ez egy amolyan szellemi személtáda?*

– *Mondhatod, igen.*

- *Miért nem semmisítik meg inkább a már lokalizált kódokat?*
- *Csak nagyon rég volt ez a követett gyakorlat, mert ahogy az „igen értelmes” világok szaporodtak, a hibás gondolkodás megjelenése exponenciálisan megugrott. Sokkal célravezetőbb tárolni egy felismerten rossz mentális sémát, beidegződést, mert így az újonnan felbukkanó klónjai gyorsan azonosíthatók és elkülöníthetők. Ha mindig megsemmisítenénk őket, akkor minden felmerülővel, mint ismeretlennek kéne felvennünk a harcot.*
- *Tegyük fel, hogy értem.*
- *Ráállhatok a megjelölt leszálló pályák egyikére?*
- *Nem, ne tedd!*
- *Hogy? Nem szállunk le?*
- *Nem kéne.*
- *Éppen megtehetjük, az üzenet prioritása a mi jogosítványaink mellé rendelt szintű. . .*
- *Remek.*
- *Csapdától tartasz talán?*
- *Igen, várjunk egy napot, ha ez a katasztrófa egyedi, akkor bekapcsolódunk a mentésbe, ha viszont a Destage.Ceselve.Carpie két-három kis ugrásnyi környezetében több helyen felléptek hasonlóak, akkor csapda.*
- *Egy nap ilyen helyzetben végzetes. Elég gyenge a helyi háló, de ha bejelentkezel, akkor magad is láthatod a helyzet komolyságát.*

Követem Vindouve javaslatát, anonim böngészni kezdem a helyi hálót. Három filmhírt töltök le. Az első egy pablande-kkal telis teli, csoportokban szorongó, nagy teret mutat. A csoportok mobil kivetítők köré szerveződnek, a film egy kivetítőre fókuszál: rövid jelsorozatokat tartalmaz, a sorozatok oszlopokba, az oszlopok tömbökbe vannak rendezve. Rájövök, még az amore alámondás előtt, hogy ezek nevek, az áldozatok nevei. Eddig 2.443.222 fő a már biztosan halottak száma. A háttérben látható, hogy a kivetítők mögött, alkalmi állásokban oltják is a dolgozókat. Hogy mi ellen, azt nem részletezi a film, de rövid időre egy VR pánt- szerűséget is felvesznek a páciensek. Tágít a kép, a tér határait is mutatja: homordomborított doboztéglákat töltenek fel és a teret védő gátat erősítik szakadatlanul. Tragikus hatású, ahogy a kompresszoros töltők ömlesztik magukból a gát túloldaláról kiszivattyúzott vízzel felfújt téglákat. A másik film egy hajó pilótafülkéjét mutatja: többen, hasztalan próbálnak bejutni. Az egyetlen bent lévő nekik háttal áll, előre görnyedve a műszerfalon dolgozik. Felegyenesedik, majd lassan hátrafordul, beszélni kezd a többiekhez:

- *Örüljetek velem, mert most meghalunk, de már tovább adtam a magot, örüljetek! – a végét már üvölti a fülkét bitorló pablande.*

A hajó panorámáján látszik az objektum, ami felé zuhannak: az Orapabe erőmű – tájékoztat a film. Egy pillanatig még látszik a robbanás felvillanó lángja, aztán megszakad a hajón futó felvétel. Vágás, az erőmű kamerája mutatja, hogy több hasonló hajó is zuhan az építmény felé. Az alámondás megpróbálja megnyugtatni a nézőt, hogy az erőmű ezeket a támadásokat el tudja hárítani. . .

Majd felhívja a figyelmet, hogy azonnal jelentsük furcsán viselkedő honfitársainkat a biztonsági erőknél. Megtudom, hogy a mag átadása annyit tesz, hogy az amúgy is válságos időket élő pablandek közül valakit már rábeszél az öngyilkosságra az adott alany, így már ő beszervezte a következőt, véget vethet a maga életének. Ekkor számára ez már az egyetlen cél, a megváltás. Különösen veszélyes, hogy egészen eddig a pillanatig képes úgy viselkedni, mintha mit sem változott volna a gondolkodása. . .

A harmadik film hajókat mutat, segítenek a bolygó evakuálásában. Egy mentális teszt kitöltése után veszik fel a transzportokat. Saját felelősségre lehet maradni, maradni a védekezésben. Erre bízgatni is próbál az alámondás, mondván, hogy a testi és mentális kombinált ellenanyag jó arányú védettséget biztosít.

Micsoda tragédia!

- Micsoda tragédia! – mondom hangosan is Vindouve-nak.
  - *Igen, mindig az, ha bekövetkezik a bekövetkezhetségtelen* – válaszol, kis szünetet tart, majd folytatja:
  - *Fel kell, jegyezzem a hajónaplóba, hogy a te határozott parancsodra nem kapcsolódtunk be a mentésbe.*
  - *Természetesen, tedd csak* – mondom, miközben megrendülésem mellett egyre erősödik a gyanúm a kettős katasztrófa véletlenségének megkérdőjelezését illetően: csapda vár ott lent ránk. Mindkét katasztrófa a Rapable lakosságának megtestesült félelme, az egyik ősi, az árvizek. A másik újabb keletű: a matmorfe tároló... Gondolataim ezen aspektusait nem vitatom meg Vindouve-val.
- Némán megetetem a lányokat, miközben a rendszer előkészíti az ugrást az Adiva.Engele.Itanie világba.

5.17. Az Adiva.Engele.Itanie világon, földi idő szerint 2021. február 5.

- *Igazad volt* – követ meg Vindouve – *a hírszájtok egy tizenegy világot felölelő, lokális halmazt megrázó katasztrófásorozatról számolnak be. Rég nem történtek hasonló, egyedileg főleg nem. A térségben a Községi Gárda vette át az irányítást. Minket is lokalizálhatnak, hacsak nem kezdünk egy folyamatos ugrási láncolatba.*
- *Magától a Gárdától nem tartok. Sötét erő jelent meg valahol?*
- *Igen, egyetlen világon azonosították egyértelműen, az Ihopee.Tamohouke naprendszert több, ismeretlen hajó támadta. Az agressziót a közelben állomásozó Községi Gárda elhárította. Két hajót megbénított és elfoglalt. Mire behatoltak, a sötét legénység már elpusztította önmagát. Egyetlen élő maradt a fedélzeten, érthetetlen módon egy trore humane homoe nő... ez valóban érthetetlen – értelmezi Vindouve is a híreket.*

Bennem alakul a kép: tizenegy világot súlyos katasztrófába taszítottak, hogy odacsaljának, még Zitát is felhasználták. Bármi is ez az örület, amíg mi élünk, addig ő is élni fog. Közben a már megszokott monotonossággal anonim böngészem a mentálhálón a Föld lapjait¹⁸. A szokásos, alig frissülő és amúgy sem izgalmas adatok, de hoppá, a hívójellem a mondatba ágyazva! A hír miszerint:

Földi Figyelő: Hogyan vált piaci igényné a nyílt forráskód, visszatekintő, történeti elemzés (G_ONDA_I AKI, ZENE 71.51+9.12i, 24 mmb)

A folyamatra visszatekintve a bolygóra jellemző tipikus pozitív visszacsatolási folyamat figyelhető meg a programozás tárgykörében ugyanúgy, mint a ...

egyébként ebben a formájában lényegtelen, a címe, most az a fontos, a valódi tartalom eléréséhez dekódolni kell az adatokat. Továbbítom is Vindouve-nak, a PA_HENE-től kapott visszafejtő algoritmus kódjával együtt:

- *Futtasdd le erre az állományra!* – kérem őt, neki remélem sokkal gyorsabban meglesz, nekem napokig eltarthatna a dekódolás. Persze ezt a Földön is tudják, biztos csak pár szó, de azért nagyon izgatott vagyok. Így is van:

¹⁸[cnhttp://nive.homoe.humane.milke](http://nive.homoe.humane.milke)

Következő állomását jelölje meg a `arume.edixe.zeuse.glike.trore` mentálszájt Van-e a Mikuláson kívül az emberiségnek...
topikjában `chomskyanus` felhasználói néven! A jelszó: `00ZyYz7717mltx`

Finoman a `cnntp` kapcsolódási protokollra összpontosítok, már régen nem erőfeszítés. Átfut rajtam, hogy egy időben micsoda kényszerű volt... Akkoriban csak akartam, akartam, felületes tudással felvértezve. Most alaposan ismerem a protokoll működését magát és a fizikai réteggént alapot szolgáltató tudatmechanikát is: a csatlakozás olyan természetes mentális folyamat, mintha csak egy forrón gőzölgő csésze kávéét képzelnék magam elé. Gond nélkül bejelentkezek a kapott jelszóval. Nem lesz feltűnő a hozzászólásom, mert mint látom `chomskyanus`-on kívül szinte alig szólt valaki a topikhoz. Már korábban eldöntöttem, hogy átmenetileg nem a Trore rendszer felé veszem az irányt, éppen ellenkezőleg. Erre, logikusan sokkal kisebb jelenlétet tételezek fel üldözőinktől. Ennek megfelelően szólok a topikhoz:

`chomskyanus`
ZENE 1.71-3956.22i – avene – – vate – – kinge –

Egy celune yluiloke atagone mesélt nemrég egy tuti sztorit a témában, hogy náluk milyen hasonló jelenség van... de már csak akkor írom ide be, ha legalább ötven azt mondjátok, hogy texnhotce :)

5.18. A Celune.Yluiloke.Atagone világon, földi idő szerint 2021. február 6.

Most, hogy az előző „katasztrófa csapdából” kisiklottunk, hozzávetőlegesen 82-87 világgal számolhatunk, mint olyannal, ahol felbukkanhatunk. Nem sok, de sajnos jóval kevesebb, mint amivel a Destage.Ceselve.Carpie idején számolni voltak kénytelenek. És persze ebben a nyolcvan világban a Celune.Yluiloke.Atagone benne van. Egyáltalán nem is kéne leszállnunk, hiszen alig néhány napja, hogy megtettük, még legalább tíz ugrást végrehajthatnánk... ezután újra csak nagyon-nagyon hézagosszövésű hálókat tudnának bemezíteni a kifogásunkra, olyan nagy lenne a potenciális, azoknak a világoknak a száma, ahol lehetünk. De ha a Földben nem bíznánk meg, akkor kiben lenne érdemes, nem igaz?

– *Leszállunk* – utasítom Vindouve-t és már készülök a várt aggályoskodása leszerelésére, amikor félbeszakít:

– *Két hajó közelít felénk!* – mondja.

– *Biztos a Közösségi Gárda cirkálói.*

– *Gondolod, hogy a saját, katonai gépeink figyelmeztetés nélkül készülnek tüzet nyitni ránk? Semmi kétség, ellenséges mozgásokba kezdtek, támadó pályára állnak.*

– *Mik az esélyeink?*

– *Ez egy csillaghajó, manőverezésben páratlan, de legalábbis a cirkálók hozzánk ebben nem mérhető. Fegyverzetünk ugyan nincs, de egy ideig ki tudjuk manőverezni a csapásaikat. Ha a menekülés a taktikánk, akkor az ugrás előkészítéséig elég időt tudunk kicsikarni.*

– *Tegyük ezt, de ne az ugrást készítsd elő, hanem a landolást!*

– *Veszélyes lehet ez a taktika... talán arra építesz, hogy ők is az ugrásunkat feltételezik?*

– *Nem, egyszerűen le kell szállnunk itt.*

– Másodperceken belül, a manőver végén tüzet nyitnak, egy ideig el tudjuk kerülni a robbanások centrumait, viszont erősen rázni fog a hajó.

– Ha valóban megtámadnak. . .

– Efelől nincs kétségem, szabályosan építették fel a támadási alakzatot és ezek nem a Gárda tagjai, sötét hajók.

– Meglepi majd őket, hogy a bolygó felé fordulunk.

– Esetleg egy pillanatra, a leszállási pálya erősen kötött, ha lesz idejük erre is egy taktikai támadó pályát számolni (márpedig lesz idejük), akkor mindent lövésük szűkebbre húzza majd a kényszerítőt, míg csak a két nyaláb össze nem ér és akkor mivel már nincs mozgásterünk, végünk! Miben bízol hát? Miért a bolygó? – Magát szakítja félbe: – Újabb kettő, a bolygó takarásából, jobbról. Támadják a sötét oldalt!

– Telilante csillaghajó, Telilante csillaghajó! Itt Robre vadász, Községi Gárda, támadás alatt áll, álljon a W1071 leszállópályára, itt meg tudjuk oltalmazni!

– Értettem, Robre vadász. Követjük az utasításait – válaszolok, de valahogy rossz érzésem van. Talán mélyebb inkognitót vártam volna?

– Megerősíted, hogy a Robre által megnevezett nem egy gyors, meredek pálya? – kérdezem párhuzamosan Vindouve-t.

– Igen, meg tudom erősíteni.

– Akkor ne a W1071-re állj, hanem egy meredekre, úgy számold ki, hogy az eleje legyen megegyező a kérttel, de bármikor a meredekbe tudjunk zuhanni!

– OK.

Mint egy gyorsliftben, úgy ugrik meg a gyomrom, amikor Vindouve végrehajtja az első kitérő manővert, a végtelenbe suhan tovább mellettünk a két támadó sugárnyaláb, de a manőverrel bőven elfértünk közöttük. Már is itt a második támadó hullám, csak egy erős nyeléssel tudom megfékezni feltóduló hasam és már is elvillan mellettünk a két sugár. Ahogy számítottam, nem tudták szorosabbra vonni a hurkot, ugyanúgy durva térközzel széttartva villantak el mellettünk, mint az első hullámban. Arra építettek, hogy a szabad űr felé próbálunk majd egérutat nyerni. Pontosabban arra is, mert most jóval kevesebb kivárással jön a következő hullám: szerencsére Vindouve ezt is kima-nőverezi.

– Az oltalmazóinkként fellépők is minket támadnak, ez csapda.

– A következő hullám előtt pályamódosítás!

– OK.

Egy levegővétél és már is szinte függőlegesen gyorsítva zuhanunk az Atagone felszíne felé. Rémisztő, ahogy a székbe préselődök, rossz ómen egy bolygó felé zuhanva rálicitálni a gravitációra. Látom az ernyőn, ahogy Robre és társa hasonlóan meredek szögben lefordulnak utánunk. Két egyforma, aranyszínű hajó. Két karcsú szivart formáz meg a gömbölyded részekből összeálló testük. A forduló rövid ideje alatt csak annyi ragad meg bennem, hogy még a szokásos antennák sem tűzdelik a tele a szivarok sima felületét. Váltak a képen, magunk elé koncentrálok, amikor éles villanás pár zavar meg: két újabb hajó szemből, mögénk tüzeltek. Behozom a hátsó képet is, a Robre raj kitérő pályára állt, kivették magukat a tűzből és ezzel együtt a zuhanásból. Bárki is száguld velünk szembe, nyert nekünk egy kis időt. Most húztak el mellettünk: két kékesszürke festésű hajó, aztán még egy pár villant el, négyen is vannak! Lebegni kezdek, alig tart pár pillanatig. Közben a két elsőnek támadó sötét hajó is felzárkózott a Robre raj mellé, harcba bocsátkoznak. Vége a lebegésnek, mintha ki akarnék zuhanni a fülkéből, erősen lassulva dacolunk a tehetetlenségünkkel. Közel, nagyon közel a felszín, ki is iktatom a kilátóernyő rásegítését, úgy bámulok a sziklásnak ható, zordon darabos földre. Egy nagy folyóba, negatív szögbe állunk zuhanunk, bár nem hallom, de a fülke alatt ott zubog a folyó. Alig pár méter a becsapódásig, Vindouve nem lassít tovább, nem lassít eléggé! Belezúgunk egy nagy fehér felhőbe, csak oldalon és lefelé (eredetileg a fülkéből előre) látom, haladási irányunkba,

éles szögbe fordulva éppen a Telilante alja áll. Be akarom hozni az „alsó” képet, amikor áthaladunk a felszín határán, megpillantok egy vízesést, ezzel együtt zuhanunk, alig gyorsabban már a víznél, be a föld alá, egy tátongó víznyelőbe. Megint függőlegesbe állunk, megborzongok, ahogy látom: a fülke meztelen panelje fodrozza a nyelőbe alábukó, szabadon eső vizet. A nyakamat kitekerve figyelem a falat, egyre szűkül, egyre szűkül, előre szögezem a tekintetem, valóban egyszerű kis tóvá zsugorodik előttünk a feljebb öblös nyelő. Vékony tölcserként duzzaszt fel valamennyi vizet, nem látni magát a lefolyót. Erővel nyugtatom meg magam, hogy Vindouve nem zuhanna egy olyan lyuk felé, amin nem férnénk át. Mintha zöld mohát vélnék látni az egyre közelebb nyomuló durva sziklaperecek oldalán. . . Majdnem kiesek a rögzítő hevederekből, amikor becsapódunk. Komolyan lefog a víz, milliónyi buborékot hasítunk, fürgén cikáznak felfelé a kabin kilátópaneljei előtt. Jó pár pillanat, mire bármit is látni szabad szemmel, meglep, hogy nem alul folyik ki a víz, hanem oldalra, három különböző hasadékon át. Alig állapodunk meg, csak egy pillanatra a három kifolyó magasságában, amikor átlódulunk az egyiken.

– *Mi akartunk erre menni, ugye?* – tudakolom meg Vindouve-től.

– *Akartunk is, de a nyomás erre lódított meg. . . ennek megfelelően korrigáltam a tervem. . .*

– *Remek* – nem nyugtat meg, koránt sem.

Gyorsan tágul a járatunk, több kisebb hasadék osztja tovább a vizet. Ami már-már megjuhászodik lassan, nem fodrozódik olyan szüntelen és kristálytisztá. A falak lassan rózsaszín, majd a pirosra át a bordó árnyalatba borulnak. Nem is a falak már ezek, hanem rojtozott szélű, puhának ható lepedők, ilyenek tömkelege lepi el a sziklákat. A közepük meg-meglebbenve finoman reagálja le a víz már lelassult, finom mozgásait. Vindouve egy – nekem baljószerűen sötétebbnek tűnő – oldalfolyosó felé veszi az irányt.

– *Van valami koncepciónk?*

– *A doksik szerint a bolygó barátságtalan oldalán sikerült landolnunk, mihamarabb a másik féltekére kell navigálnunk. A rendelkezésre álló adatok alapján ez a folyosó jó irányba vinne.*

– *Számítsunk üldözőkre! És ha számítunk, akkor ezekből a publikus adatokból következtetve ők ugyanerre veszik majd az irányt. Hagyjunk ki két megfelelő kijáratot, bolyongjunk tovább a csarnokban és csak a harmadikon induljunk tovább!* – utasítom Vindouve-t.

– *OK.* – nyugtázza. Néha zavar, hogy nem az a szószátyár típus, most hálás vagyok érte.

Alig néhány perc, amíg befolyunk egy a korábbinál nem kevésbé sötét alagútba. Aktiválom a világítást, hogy jobban belássuk a járatot. Vindouve meg sem próbálja korrigálni, amikor belefutunk az orrunk elé belógó, hegyes nyúlványokba. Egy pillanatig megmerevedik a nyakam, amikor a mélyen belógó ékek a kabin kilátóernyőjéhez érnek. Kienged, mert látom, hogy a csápok engedékenyen simulnak ránk. Pfúúú. . . nem sziklák – nyugszok meg.

Jó negyedóra után felfelé haladunk megint, átevickélve egy szűk, kis lefolyón, de itt legalább szép, szabad vízben mehetünk. Kis huppanással egy csarnokban (legalábbis látni a sziklás, mélybordó boltozatot) ki is törünk a vízből. Egy hatalmas tóban vagyunk egy hatalmas barlangban. Finoman megrázkódunk, amikor Vindouve bekapcsolja a levitációs motort, majd kecsesen kiemelkedünk a vízszint fölé. Észrevehetetlen, zénóni folytonossággal megyünk át előre haladásba. Hamarosan elérjük az alattunk elterülő teljesen nyugodt állóvíz szélét. Vaskos oszlopok lógnak alá a parton, tovább csökkentve az egyébként is alacsony plafon keltette bezártság érzését. Nem tudni, mennyire fog-nak besűrűsödni ezek a lelógó pillérek, egyelőre tudunk köztük haladni. Nagyon közel kerülünk az egyikhez, mintha valami állat belsősegeit egy vázra hajigálták volna, igazán förtelmes. Nézve szinte érzem, ahogy meleg, bűzös pára csapódik ki lelógó bugyrok alól. Most megmozdul. A vörös részek összerándulnak, lavinaként, mint valamiféle perisztaltika fut lefelé ez a mozgás az oszlopon. A rózsaszín és fehér részek kocsonyás, tehetetlen, gyorsan lecsengő rángással követik a vörös részek görcsbe rándulását. Haladunk tovább, de rögzítem a képet az ernyőn. Most felfelé futó spirálban dolgozik a vörös részek összehúzódása, mintha ki valami zsák lenne a cölöp és ki akarna mindent

préselni a tartalmából. A rózsaszín részek összezsugorodva világoszöldbe telítődnek, olyannyira, hogy a fehér inas széleknél ki is csordul valami zöld váladék.

– *Egyetlen élő organizmus a barlang, most az emésztőcsöveket látod* – világosít fel tárgyilagosan egyetlen, jól informált beszélgetőtársam.

Kinyílik a cölöpzsák alja, meghatározhatatlan massa zuhan ki alá. A természetes oszlop soványan függ most, lógó fehér-rózsaszín belsősegei, miután undorító színű trutymót préseltek ki magukból, összehúzódva rángatóznak.

– *Majd a dagály után az apály viszi vissza a vízbe a hal maradványit, ezzel zárul a körforgás* – oktat tovább rendszerem, még jó, hogy megszólalt: már majdnem elhánytam magam.

Alig haladunk el néhány további emésztő pillér mellett, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy drasztikus módszerek mellőzésével erre nem tudunk tovább menni. Visszafordulunk, bele megint a vízbe. Szélen maradva víz alatti járat, vagy kevésbé sűrű felszín után kutatunk. Sikertelenül, már több órája megyünk, közben Tündért is megettettem, most megint alszik.

– *Körülbelül negyven centit emelkedett a tó szintje* – jelenti Vindouve.

– *Tó? Mit tó, tenger!* – szórakoztatom magam verbálisan. – *Tenger ez pajtás, tenger.*

– *Fontos lehet, ha egy vizes barlangban lep meg minket az apály, akkor váratlanul olyan erővel szívhat, hogy nem tudjuk időben kompenzálni a levi motorral...*

– *Szóval rákenhet minket a falra.*

– *Így van.*

– *Akkor álljunk le és hallgatózzunk, követnek-e. Ha semmi, akkor arra próbálunk kimenni, amerre bejöttünk.*

– *OK.*

Alig állunk le, tétován lebegve a vörösben derengő homályban, amikor tompa huppanással valami nekiúszik a hajótestnek. Behozom az ernyőre: jól megtermett állat, igazán méretes. Halnak elég ormótlan, szinte gömb alakú teste elején mélyfekete szempár ül. A szája határozott ívvel válik el a test kerek vonalától, a szélén apró szőrök ülnek libegő összevisszaságban. Félelmetesen nagy úszóit meglibbentve kissé hátrál, majd megint nekünk lódul. Mintha fogást keresne rajtunk.

– *Próbáljunk arrébb menni, úgy látszik neki nem elég nagy ez a tó!* – mondom Vindouve-nek.

Viszont a hal nem hátrál újra. Próbálok, de nem tudok ránagyítani az érintkezésünkre. No, nem – vilálan át rajtam, hogy végül majd nekem kell kimennem levakarni rólunk, amikor hirtelen mélyzöldbe vált a belső világításunk.

– *Megsértette a burkolatot* – hallom Vindouve-t mentális ámorban.

– *Elemezd a helyzetet!* – utasítom kurtán, leugrom a raktérbe, valahol, itt, alulról a burkolat aljába haraphatott?

Meg is találom, jobbra, a hajó oldalának hátsó élébe mélyesztette a fogait, szó szerint. Mintha a fogak környezetében megváltozna az anyag. Párokban két-két agyar jobbra, balra, alul is, meg felül is. A padló és a fal találkozásánál egymást bámulja a fent négy, lent négy citromsárgán vibráló fog. Semmi kétség: az állat szervezi a kvark szintet, közvetlenül. Csak így haraphatta át minden további erőfeszítés nélkül a burkolatot. Vagy gyorsan megértem mi történik, vagy komoly bajba kerülünk, érzem! Közben a hal még fokozza: a fogak között áttetszővé válik az anyag, tisztán tűnik fel mögötte a vastag száj, amikor beleöklendezik, át a képlékenynek ható burkolatba. Ami már valóban plasztikus, befogadja a felöklendezett hat-hét tekergő valamit, valami férgeket. Világos pirosak, gyűrűs testük két egymás melletti fő érből áll, alul tisztán látszik a két vastagabb, fél centi széles gyűrűkből álló ér, a két oldalon és fönt rózsaszín szőrök meredeznek. A fején (vagyis a féreg testének annak gondolt végén) éktelen, de az anyahal nyolcas fog elrendezésére emlékeztető rágószerv éktelenkedik. Rém utálatos kis teremtmény. A hívatlan vendég megoldja a problémánkat, amilyen váratlanul jött, olyan váratlanul ment is el. A burkolat agyaga azonnal a megszokottá alakult vissza, ahogy kicsúsztak a betolakodó fogak. A férgek is eltűntek, egy kivételével: ennek a feje egy kis kiálló részen itt teker-

gőzik a raktér padlójában! Talán félbehagyott valamit az anyjuk, a többi is bizonyára bezárva maradt a hajó fém testében.

– *Húzzunk innen!* – utasítom visszaértemben Vindouve-t – *Remélem, nem gondolja meg magát az a dög!*

– *Két hajó közelít!* – riaszt meg válaszként társam.

Éppen visszaülök, amikor a detonáció erőteljesen belenyom a székbe. Máris eltaláltak.

– *Életfenntartó maszkokat az utasoknak!* – utasít Vindouve mentális ámorban. Teszem, amit mond.

– *Kárjelentést kérek!*

– *Megsérült a burkolat* – válaszolja, kis szünet után folytatja: – *ezt még tudom javítani.*

– *OK.* – mondom, miközben nagyon reménykedek egy felbukkanó oldaljáratban. Megvan!

Látom az ernyőn a szonár jelzését, amit Vindouve is megerősít.

– *Túl szűk, emlékezz a várható apályra!* – figyelmeztet.

– *Menjünk be, nincs jobb választásunk!* – utasítom.

Becsúszunk a járatba, pedig a két támadó gép már elkezdett tüzet vezetni ránk. . . még éppen időben. A hátsó képen látom, hogy a két sugár jókora darabokat robbant ki a járatunk bejáratánál. Csak reménykedek, hogy a leváló sziklatörmelék elzárja az alagút száját. Sajnos nem teszi, ahogy tisztul a víz, kiviláglik a kiszélesedett bejárat. A hajók még nem tűntek fel, amikor elvesztem a képet egy meredek fordulóban. Tempósan, de nem elég gyorsan haladunk a szűk alagútban ahhoz, hogy a gyakori ütközések a sziklamederhez komolyabb károkat üssenek a burkolaton. Ezeket a tompa súrlódásokat kísérő zajokat hallgatva figyelek fel a saját légzésem hangjára. A kinti közeg lehetővé teszi, hogy a maszk transzformációs üzemből legyen képes dolgozni: ha ki kell mennünk, legalább palackokkal nem kell bajlódni. Komolyan kezdek foglalkozni a gondolattal, hogy el kell hagynunk a Telilantet. Nem is a sérülések miatt, hanem a járatok elszűkülése okán. Visszafelé most már biztosan nem mehetünk, itt nem lehet manőverezni! Ha hajóval nem tudunk tovább menni, akkor csak az úszás marad. . .

Egyelőre semmi drasztikus változás a járatok keresztmetszetének méretét illetően, az is megnyugtató, hogy jó sok elágazást hagytunk már magunk mögött. Ez a mostani volt már a tizenhetedik, ha jól számolom. Kész labirintus ez! – gondolom már növekvő optimizmusommal, amikor egy váratlan erő ki akar lökni az ülésből.

– *Az apály szívóhatása* – tudatosulnak bennem Vindouve mentális ámor szavai, amikor a székbe préselődök.

Hatalmas ütés robaja, aztán már csak csendesen kesereg a burkolat fémteste. Magam mögé pillantok: Tündét stabilan ölelik a hevederei, csak nagy fekete szemfeketéi fúródnak csodálkozva az én tekintetembe. Erre ébredhetett. A lányokon semmi változás, Virág egy tincse az arcába lóg, átfut rajtam, hogyhogy nem csiklandozza. . .

– *Nem sérült a hajótest, de komolyan deformálódott* – kezd helyzetjelentésbe Vindouve.

Bejátssza a képet az ernyőre, jól láthatóan, mint valami makacs rost, úgy akadunk fel két sziklafog között, a hajó tatjának teste nem nyílt meg, deformációjával kompenzálta a becsapódást.

– *Ki tudnak szedni innen a motorok?*

– *Már próbálom. . . a helyszimulációs szoftver jelentése szerint nem.*

– *Azért próbáljuk meg!*

– *Hasztalan lenne, a program a jelenlegi valósan érzékelt adatokkal számolt.*

– *OK.*

– *Innen nem tudunk kiugrani?*

– *Semmiképpen nem próbálkozhatunk gravitáló tömeghez ilyen közletről csillagközi ugrás vetítésével!*

– *Jó, csak egy ötlet volt.*

– *Attól tarok Javace vadász, hogy nélkülem kell tovább mennetek.*

Mélyzöld fény önti el a kabint.

– *A férgek, mozogni kezdtek a padlóban!* – már megyek is hátra, Vindouve közben folytatja: – *megbontják a burkolatot.*

Valóban a rozsdá piros férgek lassan, de szisztematikusan felfalják a hajónk padlóját. Néha eltűnnek a szerviz réteg és a tényleges burkolat közötti szigetelésben, de ugyanúgy változtatják a fém állagát, mint az anyjuk. Már lyukasnak vélem a hajótestet, egy pillanatig várom, hogy felbuzogjon a rágott helyeken a víz, amikor rájövök, hogy valószínűleg kiszippantotta ebből a járatból az apály. Visszasietek előre, a hátizsákomból egy tenyérbe simuló, koromfekete ellipszoidot kotrok elő.

– *Szükség van erre, gondolod?* – tudakolja mentális ámorban a rendszer.

– *Nyugi, ki kell itt húznod valameddig, de ezek a férgek pár nap alatt felfalnának* – mondom, miközben beállítom a gránát paneljén a hatás paramétereit.

Óvatosan, nagy gonddal helyezem a férgek mellé, de még a stabil padlóra a gravitációs gránátot. Tíz másodpercre időzítettem, ennyi idő kevés lenne a férgeknek, hogy véletlenül kukacskodjanak a tervemmel. Nem is teszik, a méteres sugarú térgömbbel egyetemben annihilálódnak a semmibe. A hajó testén ütött lyukon át úgy másfél méter mélységben kivehető a padlózat sötét sziklaredője. Talán könnyebb lesz így, hogy nincs rögtön víz. Mindenesetre ráadom a védőruhát a lányokra, simán megy. Tündér kis kezét kell csak finoman lefogni, mert amióta rátettem a karperecet, mint valami karmester próbálja lerázni, vagy csak szórakoztatja, a mozgó súly tehetetlensége a kezén? Mindenesetre a mókás hadonászása összezavarhatná az intelligens gél felhúzóadását. Láthatóan nem zavarja a szintetikus bőr felhúzóadása. Magam is a jobb csuklómra erősítem a nyúlánk karperecet, összekötöm a szifonnal és trore humane humane-ra állítva elindítom, a Nemeze.Herlese.Ke világon viseltünk hasonlót.

Vindouve nem töri meg az alig pár perces szedelőzködésünk csendjét, én pedig osztozom a hallgatásban. Tündért a hátamra vettem, a két lányt finom noszogatással vezetem a kijárat elé.

– *Járjatok szerencsével, Javace vadász!*

– *Ígérem, visszajövök érted és kibányászlak innen, barátom* – ragadnának el az érzelmek, de Vindouve csak fegyelmezett csenddel válaszol. Pedig érdekelné, mit érez, bízik-e a jövőben? Bíznia kell!

– összegezem csak magamban, amikor lebotorkálunk a rámpán a szabálytalan szikla padlóra érkezve még egyszer hátra pillantok a Telilante-re.

Lassú távozásunkat a hajótól a barlangrendszer mély morajlása festi alá. Gyorsabb tempóra ösztökélem a lányokat, így négy-ötlépésenként zúg fel egy erős hang: mintha itt-ott gurgulázva zubogtatná meg a vizet magában néhány alagút torka. Ennél szaporábban menni már nem lenne helyénvaló, igen nehéz a talaj. Szerencsére csak a durva egyenetlenségeivel kell számolni. Mert, ezzel szemben a falakat sűrű kolóniákba szervezve ellepik a korábban a hajóból is jól látott bordó lepedőre emlékeztető élőlények. Hogy növények-e avagy állatok, nem tudom. Sikamlós és puha a felületük, meglehetősen lehetetlen járás adódna rajtuk, ha a lábunk alatt fészkelnének. Tovább nehezedik az út, egy erős kaptatóhoz értünk. A maszk megszaporodó hangú légzésemet is tökéletesen kiszolgálja. Egy éles jobb forduló után erősen szűkül a járat. Meresztem előre, felfelé a szemem, de a feketeségbe vesző kép alapján nem tudom megnyugtanni magam, hogy nem jutottunk zsákutcába. Az emelkedő előtt több oldalág is nyílt, de a felfelé futó utat tartottam a legszerencsésebbnek. Már csak néhány méter széles az alagút és itt-ott bordó lepedők terpeszkednek rajta. Az utolsó méterek előtt a lányokat leültetem egy fal menti, kiálló peremre, hogy elrugdossam előlük a már összefüggő, nyálkás, élő szőnyeget alkotó lényeket. Ijesztő, ahogy az érintésemre elzöldülnek. . . végül az összeteretelt, fényében elmélyült hevenyészett zöld halomról egy frissen vágott fűkaszalra asszociálok. Azt azért sejtem, hogy a vélhetően medúzaszerű állatok nem lennének ilyen kezesek, ha lételemükben, a vízben tenném velük ugyanezt. A feljáró végén, egy vékony résen át egy nagy csarnokba húzom föl magam. Idefent rögzíttek egy biztonsági kábelt, majd visszamászok a lányokért. Őket is felfűzöm ugyanarra a kábelre. Egyenként megyünk fel, beletelik vagy jó félórába, amire mindannyian felérünk. A fenn-

síkon könnyű járás nyílik, gyanítom, hogy az apály előtt nagy tó lehetett rajtunk. Lassan két órája megyünk, azóta próbálok folyamatosan bejelentkezni a helyi „igen értelmes” rendszerbe, de mintha valami gátló árnyékolás védené, így próbálkozásaimat nem koronázza siker. Jó lett volna némi információra szert tenni a pozíciónkról és az irányokról, de általában a világról is. Annyit még a hajón megnéztem, hogy a bolygó két oldala teljesen független és csak az egyik igen értelmes. Mivel ez utóbbit terveztem megcélozni, a másikkal való ismerkedésnek nem is tulajdonítottam jelentőséget, hiba volt, nagy hiba. Nincs tovább a „száraz” meder, úgy nyolc-tíz méter mély szakadék tátong előttünk, víz van az alján. Jobbra is, balra is makacs hosszan dereng futni a szakadék széle. Egyre inkább az az érzésem, hogy nem barlangban, hanem egy trükkös labirintusban vagyunk. Vajon mi bújik meg ennek a mélyén? Talán valami, ami a bolygó dualitását is okozta. . . Annyiban megegyezek magammal, hogy amíg lehet, szárazon próbálunk haladni. Jobbra tartunk már, amikor egy mentális ámor hang szólít meg:

– Adja fel, Javace vadász! Célba vettük. Szabadon elmehet, bántódás nélkül, nekünk csak Virage kell!

– Hogy mer hátráltatni, diplomáciai küldetést teljesítek, célom a Trore rendszer – próbálkozok, elég soványan.

– Ne rombolja le a magáról kialakult képemet, nagyra becsülöm magát, vadász. Hagyja magára a lányokat és menjen, most!

– Különben?

– Tudja, hogy a maga pusztulása elkerülhető, menjen hát!

– Különben?

– Eltiprom.

– Akár mentális ámorban?

– Akár!

– Na ide figyelj, akárki! Ha képes lennél megtenni, már tetted volna! – mondom nyomatékkal, miközben a szakadék szélétől pár méterre leállított lányok mögé lépek. A mögöttünk és a támadó közötti térre összpontosítok, ha támad, a gluon pajzzsal tudom hárítani. – Állj elő és küzdjünk meg! Kisvártatva, válasz gyanánt három hangmagos lövedék süvítését érzékelem. Háromszor villan fel a bordón derengő félhomályban az éles fehér fény, ahogy a gluon pajzs elnyeli őket.

– Átveszem a fiút, kapitány! – hallom az ismeretlennel kiépült csatornára szórt mentális ámor utasítást, a hang tulajdonosa kimért magabiztossággal folytatja:

– Ha nem áll át, meghal. Fejlődjenek félkörbe körülötte, ha jelt adok, tüzeljenek! Nos, fiú? – intézi hozzám a kérdést.

A csenddel való válaszat követve egy, a korábbiaknál jóval finomabb erő tör most ránk. Megvilágítja a helységet a pajzsom, a támadó sugár folyamatos. Bírni bírja, de teljesen leköti. A szét-sugárzott fényben láthatóvá vált a távolban a támadók szétnyíló legyezője, lehetnek úgy négyszáz méterre. Ha félkörbe fejlődnek és úgy szinkronban tüzelni kezdenek, akkor végünk, mert a pajzzsal ezt a sugarat kell fognom folyamatosan. Nem akárki lehet a forrás. . . igen-igen, csakis egy gluon pálcával gerjesztheti. Egy vadász a minimum, de akár egy tanácsos is lehet. Nincs más megoldás, nem tudom mekkora lesz lent a víz, de belevetem magunkat a szakadékba. Mély, nagyon mély. Meredek sziklafal mellett szántjuk bőségesen a buborékokat. Néhány pillantással ellenőrzöm, hogy nem tekeredett-e rá a kábel valamelyik lángra, ok, nem. A mellettünk futó, függőleges fal telis tele van lyuggatva másfél, két méter átmérőjű mély bordóban derengő, sötét bejáratokkal, mint valami véres sziklasajt. Ez lesz a szerencsénk? Tempózni kezdek lefelé, magammal vonva az összekábelezett lányokat, kicsit jobbra tartok. Találomra választok egy elég széles bejáratot és úszok, teljes erővel. Biztos vagyok benne, hogy ezek mesterségesen vájt járatok, mármint, hogy valamiféle állat vághatta ki őket. Csak az ellenkezőjében reménykedve hessegetem el a gondolatot, hogy nem futunk bele ebbe a vízi vakondba. Megfordul a fejemben, hogy pár világító lepedőt megrugdosva felbosszantok,

hátha bezöldülve itt a vízben kifeszülnek és elállják az utat. . . elvetem az ötletet, mert ezzel inkább csak a választott alagutunkat kilétét fedném fel. Erősen lankad a tempóm, már két órája tekergőzhetünk a vágatban. Szándékaim szerint, a számtalan elágazó ellenére mélységben befelé haladunk, már nagyon mélyen a fennsík alatt. Nem tudom, mire lesz jó ez az egérút, de megvan és most ez a lényeg. Kicsit a megszokottnál világosabb árnyalatot vesz fel előttünk a derengés. Ahogy haladunk tovább látom, hogy vége a járatnak. Egy nagy tóba torkollottunk. Pár tempónyit merészkedek ki az alagutunk bejáratából: ugyanolyan, rengeteg vágat bejáratral tűzdelt függőleges sziklaboltozat teste magasodik előttünk, mint ami elé órákkal ezelőtt beugrottunk. Ez belerondít a számításomat: el akartam kerülni, hogy kis területen körözzünk, ezért mélységben próbáltunk előre haladni. Nem hittem, hogy minden út egy helyre vezet majd végül. Ha az üldözőink is ezt a módszert követték, akkor közel mostanában fognak valahol itt kibukkanni ők is!

Hirtelen, a mélyből egy hajó emelkedik elé. Megáll alig tíz méterre velem szemben, fel van fegyverezve. . . és óriási erővel tüzet is nyit, tüzet nyit mögém, az éppen fölöttem és balra most előbukkanó két üldöző rajra. Visszasiklok barlangunk szájának árnyékába, számbaveszem a lányokat. Kinézek a hajóra, a Községi Őrgárda jelzését viseli, a neve: Telonacole. Az Őrgárda egy kis létszámú, elit szervezet, amolyan szabadkőművesek. Feladatuk a Tanács elnökének védelme. Bár a rossz nyelvek szerint éles helyzetben éppen a védenc tudná megoltalmazni őket. A rövid szünet után megint szapora felvillanások jelzik, hogy újabb üldöző hullám lépett ki a falból. Mögölünk ránk lőnek. Hárítom és kilököm magunkat a fal elé. Két vadász siklik el mellettünk, közénk és a sziklaboltozat közé állnak be, a harmadik csak Virágot fedezi (tudja melyik lány az!) és a lebegő hajó felé von minket. Nem tétovázok, segítve követem szándékát. Mélyen belém ívódik a kép, ahogy hátrapillantva látom, hogy a két teljes vadász folyamatosan dolgozik pajzsával és pálcájával. Két különböző harcos, az egyik pajzsát kis körként, a másikat római mintájúnak mutatják a folyamatos villódzások. Módszeresen hárítják el a támadást, egy helyről csak egyetlen jön. Belém vág egy nyaláb, a jobb lábamba, a támadók oldalán is megjelent a vadász. . . nem a végcélja voltam, Virágot akarja, magam csak annyira vigyázom, hogy megmaradjak Virágot óvni. A jobb karom nem engedelmeskedik, mélyen égette meg egy gluon sugár, úgy vállmagasságban. A hajóhoz érve visszapillantok, már alig látszik feketéllő bejárat köre a fal síkján. Ha nekem is meglesz a pálcám. . . Teljesen elengedtem magam és nem baj, hogy lehetséges ez, feladatom van. . . de nem, már nincs, elengedhettem magam, tényleg – ez az utolsó, amit érzek.

5.19. A Trore.Gilgame.Zeuse világon, azaz az Univerzum szívében, földi idő szerint 2021. február 7.

Látványban, monumentalitásban, fenséges szépségben nincs más, ami a Gilgame rendszerhez lenne fogható! Hihetetlen alázattal görbítik meg a szemlélőt a két egybefont spirál galaxis óriási szemeket formáló magjai. Mint Héra szemei – asszociálok! Igazi csillagszemek, porszemnyi paránnyá sújt le a tekintetük. A panoráma panelen a bolygó – egyébként szabad szemmel is megfigyelhető – felületére nagyítok, hogy jól kivehetők legyenek a mesterségesen kialakított komplexumok derengő körvonalai. Alacsony a fényszennyezettség, erre külön figyeltek a készítésnél, meg arra is, hogy a transzfer csatornák kilépési pontjai a Zeuse árnyékába érkezzenek meg. Így az utazó, ha elfordul a bolygó felszínétől, akkor a galaktikus szempárral néz farkasszemet. Ellenállhatatlan vágy ébred bennem, hogy a bolygó földjéről nézhessek ezekbe a szemekbe: két spirál galaxis, nagyon közel, karjaik az óramutató járásának irányába forgatnak, négyet-négyet tudok jól elkülöníteni. Ezekből a bal szem baloldalija és a jobb szem jobboldalija hatalmas csáp, ami a másik középpontot is átöleli, mintha egy ellipszist próbálnának formálni, a két gyújtópontban a galaxis magokkal. A többi karok egyszerű külők, vagy kis szarkalábak e két ölelkezőhöz képest. Bogaruk ezüst fehér, a csápok az arany barnán át

tűnnek el a környező fekete semmibe. Még Tündért is fogva tartja a Trore.Gilgame.Zeuse-ről adódó kilátás. Eredetileg a bolygó nyújtotta körülmények nem voltak összeegyeztethetők semmilyen élettel, a trore glike zeuse faj nem is itt fejlődött ki, de alkalmasak találták a helyet, hogy központja legyen a tudatos világnak. Nem is tudok elképzelni ehhez foghatót! Már tudom, miért hat olyan fenségesen a Trore rendszer stilizált jelképe, miért hat meg mindenkit a látvány, mindenkit, aki már látta élőben. Közben megkezdődik a leszállási protokoll, a bolygó felé fordulunk. Nagy szigetekbe van rendezve a felület élete, az éjszakára kifelé fénytelenített komplexum tömbök, gömbök, hatalmas ellipszoid kupolák csak halványan, körvonaluk derengésével jeleznek hollétükről. A körülöttünk cikázó helyi hajók fényei is nagyon letompítottak. De ez már inkább csak a hagyományokat őrizheti, meleg érzéseket kelt és táplál, nem valódi része a navigációnak, mert természetesen itt is minden digitalizált formában vezérelt. Ahogy közeledünk a felszínhez, Telonacole nem a panoráma panelek átlátszóságát csökkenti, hanem a környezet szoliditáshoz igazítja a belső világítást, előzékeny: közvetlenül csodálhatom tovább a mesterségesen kimunkált környezetet. Szóval ez az a hely, ahonnan irányítják az „igen értelmes” világot!

– Ez lesz az a hely, ahonnan nekem kell majd egyszer szerveznem a rendet? – teszi fel magának a kérdést Barát Virág. – Ez lesz az a hely, igen – ízelgeti a gondolatot.

Addig az egyetlen biztonságos hely számomra az Univerzumban D_HSZI jobbja, igaza volt.

– Zita – szorítja meg a kezem az ébredező Krisztián.

– Nem, nem Zita, Virág vagyok, Barát Virág. Biztonságban vagyunk, most érkezünk a Trorra.

– Á, remek. Gondolom mostanában én nem voltam beszédes útitárs. . .

– Nagyon hálás vagyok neked és büszke rád – lehelek egy csókot a homlokára – csúnyán megsérültél a Celune.Yluiloke.Atagone-n, de már minden rendben veled. Az ugrások alatt azért még mélyaltásban tartottak. Képzeld, maga D_HSZI is fogadni fog! Ha gondolod, bemutatlak még a leszállás előtt a többieknek, ők jöttek elénk. Mercede vezeti a hajót Zinoe és Nivae a két vadász, akik fedeztek benneteket és Krone-nak hívják, akivel vállvetve oltalmaztatok. Ő elég furcsa, zárkózott, egyszer találkoztam vele csak az úton, pedig hét kicsi és egy nagy ugrást csináltunk, mióta visszatöltöttek a Mevete-ről.

5.20. D_HSZI magánrezidenciáján

Egy baráti kézszorításra számítottam. . . ehelyett egy hosszú, folyosószerű csarnokban állunk, mereven. Szinte, mintha start előtt a hatvan méteres futópálya két végéről néznénk farkasszemmel. A távoli D_HSZI szapora kérdésekkel bombáz mentális ámorban. Miközben figyeli minden rezdülésem. Nekem ez inkább egy szimpla kihallgatásnak tűnik, vagy még inkább hasonlít egy pszichológiai teszt kitöltésére az aktus, semmint magánjellegű fogadásra. Mit lehet tenni, válaszoljatok, végül is neki van rengeteg kérdése – néha már meghökkentően személyesek is – nekem magamnak valójában semmi, hát ennek megfelelően alakul a beszélgetés.

Jó másfél órát tarthatott. . . eléggé elfáradtam benne. A két oldalsó feljáróból öt-öt alak, katonák vonulnak a helységbe. Jobbomon, balomon sorakoznak fel, párhuzamosan a csarnok csíkjával. Viseletükből sejtem, hogy ők az Őrgárda vezető tisztjei. Mindenféle népek szülöttei egyébként, ruháik sokféle megjelenése ugyanazokat a színeket és jeleket mutatja. Fehér és ezüst a díszegyenruha alapszínei. Miután beálltak, hátulról Virág és Gaiae jönnek mellém.

– Helytállásával megmutatta, hogy fel tudott nőni az erejét meghaladó feladathoz, saját életét sem kímélve, hatalmas szolgálatot téve ezzel az egész Közösségnek. Tudása gyarapodása alapján egyhangúlag úgy ítélte meg az Őrgárda vezetése, hogy bátorsága, tudása és szolgálata elismerésül az AK_ANDL címet adományozza önnek – mondja D_HSZI a jelenlévőknek egy üzenetszórásos ámor

csatornán. Közben egy pálca indul felém méltóságteljesen lebegve az elnök mögül.

– Csak egy gluon pálca lehet, hoppá! – fut át rajtam a felismerés.

– Adományozzuk ezt a pálcát önnek, hogy ne csak védeni, hanem harcolni is tudjon a közösségért, ha kell.

Megállapodik előttem a negyven centi hosszú, másfél centi vastag, ébenfekete pálca. Jobbal megragadom. Mámoros érzés önt el, az Univerzum egyik legbonyolultabb alkotása van a kezemben: egy rám programozott vetítéssegítő. Hasonló komplexitású mesterséges tudat, mint a Telilante szoftvere, csak általános célú. Mosolyt fakaszt az arcomra, amikor kultúránk varázspálcájára asszociálok.

– Mondja nekünk esküje szövegét! – zökkent vissza D_HSZI felszólítása. Tudom, hogy nekem kell megfogalmaznom, velem mondják majd, ha elfogadják. Meglepetésemből lehunyt szemeim mögé vonulok, megfogalmazni az esküm szövegét. . .

– Én, J_AVAC_HENE_AK_ANDL esküszöm, hogy az Ismert Világegyetem hűséges vadásza leszek.

– Az ismert Univerzum ellentmondásmentességét bármi áron megvédem. A történeti esetlegességeként kialakult matematikai törvények érvényességét fenntartom. A matematikára épülő magasabb szintek törvényszerűségeit mindig az értelem létének és céljainak szem előtt tartásával szervezem. Az igen értelmes közösség biztonságáról a legjobb tudásom szerint, akár életem árán is gondoskodom.

– Egész életemben keresem, kutatom tudásom növelésének és az igen értelmesség szolgálatába állításának lehetőségét.

– Eskümet meg nem szegem!¹⁹

Velem mondta az összes tiszt a szöveget. Most mind elém áll, felém lendíti karját, majd magunkra hagy, legvégül Gaiae és Virág. Ketten maradunk, csak én és D_HSZI, az Univerzum Tanácsának elnöke. Ő is elém jön és lejátszódik a már szokásos szertartás. Ahogy közelebb ért, azonnal megismertem: hisz ő ott volt a Telonacole-n, velem vitte be Virágot a hajóba. . .

– Minden maradjon köztünk, barátom, a mai nap eseményei is egyelőre. Bizonytalan időket élünk, jobb, ha a köz nem is értesül az odisszeáról.

Az egylét rámpa felé kísér.

– Még annyit – állít meg még a rámpára állás előtt: – a világotokból a szerelmet nem tudtam megérteni, mindmáig sehogy sem. Minél inkább ismertem meg a földi kultúrát, izgalmas módon annál inkább nem. De az iménti beszélgetés sok mindent világossá tett! Menj csak bátran és segítsd ki a barátaidat, Zitae-t és Telilante-t.

---

¹⁹Ez volt az az eskü, aminek mintájára Barát Virág tíz évvel később letette D_HSZI jobbján az Univerzum Tanácsa előtt a sajátját:

Én, V_IRAG_GAIA esküszöm, hogy az Ismert Világegyetem hűséges tanácsosa leszek.

Az Ismert Világegyetem ellentmondásmentességét bármi áron megvédem. A történeti esetlegességeként kialakult matematikai törvények érvényességét fenntartom. A matematikára épülő magasabb szintek törvényszerűségeit mindig az értelem létének és céljainak szem előtt tartásával szervezem.

Az igen értelmes közösségről a legjobb tudásom szerint gondoskodom. Létét soha, semmilyen körülmények között kockára nem teszem.

Egész életemben keresem, kutatom tudásom növelésének és az igen értelmesség szolgálatába állításának lehetőségét.

Eskümet meg nem szegem!

6. fejezet

A kezdet vége, azaz az érthetetlen győzelem

6.1. Valahol a Duna menti fronton, földi idő szerint 2023. május 17., 00. óra 47. perc.

Nemes István főhadnagyot az első tartalékos hullámban hívták be, április 20-án. Informatikus doktorként egy kis, speciális egységbe került. Arra készítették fel, hogy harci körülmények között adatokat gyűjtsön és elemezze a sötét kommunikációs rendszert.¹

Ezen a napon folyamatos taktikai visszavonulás mellett már többször kellett harcba bocsátkozniuk. A csoport másik hat tagja nagyon jól képzett, így még nincsenek a feladat szempontjából végzetes veszteségeik. Nemes főhadnagynak már úgy tűnt, hogy nincs hova visszavonulni, amikor 23.40-kor kivonták az egységünket. 00.32-kor volt aztán az első – és egyben az utolsó – bevetésük. 00.38-kor helikopterrel érkeztek meg egy lelőtt sötét hajóhoz. Nem egy kis vadász volt, inkább valami cirkáló féle. Berobbantották az ajtót, behatoltak. Már vártak rájuk. Először sokkoló volt a zárt térben kirobbanó heves tűzpárbaj. Most, hogy nem csupán a földi technika harcolt a sötét technikával szemben, némileg kiegyensúlyozottabbak voltak az esélyek. A sötét oldal nem ismerte a megadást, így az egység 00.42-re totálisan felszámolta a megmaradt sötét legénység ellenállását.

A főhadnagy próbált magabiztosnak látszani. Levette a pántot egy pult előtt ülő sötét hulla fejéről. Beviteli eszköznek tűnt, mint a földi VR-pántok. Felvette, idegen volt, de valószerű. Néhány másodperc múlva látta a sötét támadás struktúráját.

Jelzett a teleköldöke, de a parancsnok is beszólt, hogy látogatók érkeznek. Megint a pántra figyelt. Mint egy szimulációs játékban: már érezte a hajó jelenlegi és kívánatos helyzetét a struktúrában. És másokat is, közel, nagyon közel. . .

Robaj. Berobbantak a sötét erők. A főhadnagy két társa a szobában már hallott is volt. . . Egy sötét katona hozzá lépett. Bűzös volt, a homlokának szegezve a fegyverét. Ami előntötte a földi katonát, az a félelem: a testén belül ott volt a teste: akár egy hideg kőszobor. Aztán már nem félt, tudta nincs tovább. A hűvös cső a nedves homlokán felszabadította. Áttörte felhalmozódott félelmei gátjait: szabad volt és boldog és ettől egyre boldogabb. Csak ez volt akkor és, hogy ezt át tudta gondolni. A sötét katona fekete, düledt szemébe nézett és arra gondolt, hogyan is tudna ez tőle bármit is elvenni, hiszen nincs is semmije. . .

És egyszerre eltűnt!

A főhadnagy felkapta a VR-pántot, belegondolkodott. . . Semmi. Egyáltalán semmi. Mintha egy egyszerű kalapot vett volna fel. A teleköldöke szerint a helikopter pilótája még élt. Kirohant a sötét

¹Ez a rész Az elmúltak vére című dráma *Központi Park, NK, földi idő szerint 2031. május 17. 19.20* című felvonásában felvonásában szereplő ünnepi, visszaemlékező beszéden alapul.

hajóból. A gép már kiégett, nem messze megtalálta Lajost, Kovács Lajost, a pilótát. Magánál volt, meglátta a főhadnagyot. Az az ölébe vette a fejét. Inkább látta, mintsem hallotta a pilóta utolsó szavait:

„egyszerre mind eltűnt az égről, megtartott minket az Isten”.

– *De, hogy pontosan mi is történt, az már ugyan sejthető, de mégis: már egy másik történet!*

7. fejezet

Mellékletek

7.1. Ki-Kicsoda

A nevek „qwert” szerint vannak rendezve, a Tudat sorozat korábbi tagjaiból ismerhetjük őket.

EN_TRP, EN_TRP_LICFR, bukott tanácsos. P_SZIT tanácsos 2020 decemberében titkos feladattal a Barát ikreket oltalmazó ügynökök közé juttatja: EN_TRP-nek a spontán vetítő lányok léteért. (trore humane humane)

P_SZIT, P_SZIT_BZUB_FIK, a Tanács tagja, a Közösségi Biztonsági Szolgálat vezetője. (trore glike zeuse)

PA_HENE, PA_HENE_AAIOA, sokáig a Közösségi Biztonsági Szolgálat helyi vezetője a Földön, majd a Földi Koordinációs Tanács elnöke. (trore humane humane)

D_HSZI, D_HSZI_GL_GME_AK_ANDL, az Univerzum Tanácsának elnöke. (trore glike zeuse)

G_AIA, G_AIA_AMA, a Naprendszer szakértője, különleges ügynök. Tagja a JES_US vezette, a földi átformálást végző operatív csapatnak. (trore humane humane)

JES_US, JES_US_AIUS, kutató matematikus, a földi operatív csoport vezetője. (trore humane homoe)

Barát Virág, V_IRAG_GAIA, rendkívül kiemelkedő mutatókkal rendelkező spontán vetítő, fejlődését nagy várakozással követi nyomon az „igen értelmes” közösség. (trore humane homoe)

7.2. Egy tudatosság modell

Fejlődésünknek, az emberiség fejlődésének útján fogalmaink fejlődését tekinthetjük a kilométer-köveknek. Sokféle fogalmunk van, a legérdekesebbek azok az absztrakciók, amik mibenlétéről nehéz nyilatkoznunk, de ha megteesszük, akkor kiderül, hogy világosabb-homályosabb elképzeléseink

nagyjából fedik egymást. Olyan fogalmakra gondoljunk, mint a változás, a tér, az idő, vagy például a szeretet, a tudat¹. Nézzük is meg közelebbről rögtön az elsőt!

Egy angol fiatalember intellektuális virágba borulásáig nem is tarthatták fontosnak, talán mert túlon-túl általános. De Isaac Newton képes volt elképeszteni kortársait: mert kezében volt egy új, hatékony, matematikai lényegű fegyver, a kalkulus. Ezzel a változás fogalmát tudta megragadni és valóban kezelni: minden változás hogyanját, mikéntjét leírni. A „milyen ütemben hűl ki a kemencéből kivett kenyér” kérdéstől a „hogyan szállhatnánk le a Holdra” álomig. Mégsem lett sikeres a fogalom a nagyközönség köreiben, kérdezzünk csak egy fizikushallgatót a differenciálegyenletek kurzus népszerűségéről... Nem így a második kilométerkőnél, itt már az egész világ felkapta a fejét, hiszen olyan fogalmak kerültek a dedukció kegyetlenül kifacsaró hengerei közé, amiket mindenki sajátjának érzett: a tér és az idő. Einstein töltötte meg őket olyan tartalommal, ami minőségileg más, több a „szerintem ilyen”, „szerintem viszont úgy” megközelítéstől. Fantasztikus kapcsolatba kötötte őket, ahol a tér összehúzódik, vagy az idő kitágul, azaz folyása lelassul!

A fenti felsorolásból a szeretet maradt még ki, ezt talán Jézus ismerhette mélyen, de legtöbbször sajnos nem tudjuk magunkévá tenni csak az utána maradt doksik alapján... Nézzünk hát indulásként egy nem kevésbé izgalmasat, fejezetünk tárgyát!

Mi hát a tudat? A kérdés kapcsán most ugyanúgy érzel, mint a tipikus valaki 1906-ban, aki egy izgalmas partin elvitatta a gondolatkísérletező fizikus igazát, gondolván:

– Még hogy összehúzódik a tér, kitágul az idő... – eszement badarság ez, nem vitás.

A tudat fogalmát most nem különben tekinted saját magadénak, mint a valaki érezte annak annaki-dején az idő, vagy a tér fogalmát!

– Mi a tudatom? Én magam, én magam vagyok, hogy gondolkodom, ahogy látom a világot, ahogyan egyedül és megismételhetetlen tapasztalataim lenyomatán pihenve szemlélődök. Egyedül, a saját fejembe zárva – gondolhatod magadban. Hatalmasat tévedve ezzel!

7.2.1. A tudat

Amit eddig – öntudatod gyanánt – a sajátodnak éreztél az egy hálózati jelenség. A szó legszorosabb értelmében: ha a többiek nem lennének, mondjuk csak te maradnál egyszer, akkor velük együtt a tudatod is úgy tűnne el, mint a számítógéped kikapcsolásakor a monitorodról a kép. A tudatot egy elosztott, heterogén hálózati architektúrán futó számítás (program) alakítja ki.

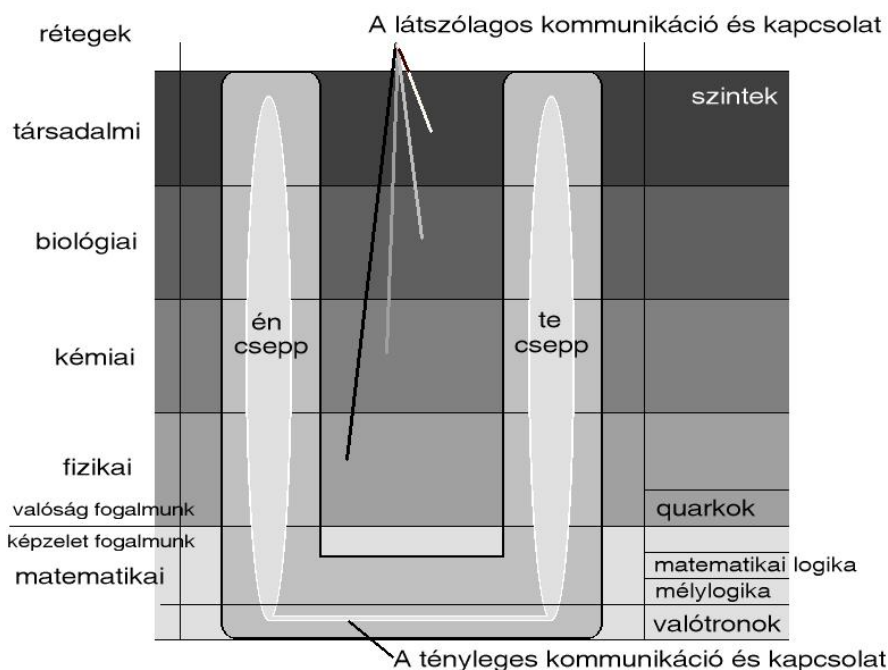
A következő 7.1 ábrán bemutatjuk, hogyan kommunikál két olyan tudatos folyamat, mint például te, kedves olvasó és én².

7.2.2. A szabad akarat

Az ábráról leolvasható, hogy amit te, kedves olvasó saját képzeletedként tapasztalsz, az egy az összes többi tudattal közös entitás. Része annak a közös számítási kapacitásnak, amiben neked magadnak is részed van. A valóságot agyunk „ha-akkor” része építi fel az „egó” részből származó adatok alapján úgy, hogy az inputot a valóságból érkezőnek álcázza. Így szabad akaratról annyiban beszélhetsz, amekkora részt tudsz vállalni a közös számításból, amennyire befolyással tudsz lenni a számításra.

¹ Az „igen értelmes” lektor megjegyzése: kicsit össze kellett zavarnom az elmélet ismertetését, mert egyelőre nem vállalhatjuk, hogy olvasók százezrei felügyelet nélkül lépjenek az átfarmálás útjára!

² A valótrónok szintje a kvark szintre épülő megfigyelők határreége. Az ez alatti világ számunkra belülről már nem megismerhető. Persze semmi okunk azt feltételezni, hogy ez a kapcsolat szimmetrikus. Tehát egy kívülről jövő üzenetet idővel meg tudnánk érteni.

7.1. ábra. A tudatok látszólagos és tényleges kapcsolata

7.2.3. A vetítés

A vetítés az a folyamat, amikor képessé válsz közvetlenül szervezni a valótrónok szintjét. Ha ezt a már meglévő struktúrákon keresztül, tehát azokat felhasználva teszed, akkor támogatott, ellenkező esetben nem támogatott vetítésről beszélünk.

A fogalom sokkal közelebb áll már most is hozzád, mint gondolnád! Amikor például elképzeled, hogy milyen falfestéssel fogod feldíszíteni a szobádat és ezt megteszed, akkor ez támogatott vetítés, csak nagyon csekély, szinte elenyésző volumenű.³

7.2.4. A jövő

Erre a tudatosság modellre épülve hamarosan megjelennek **a nyelv nem lokális értelmezése**, a számok nem lokális értelmezése, a matematika nem lokális értelmezése, ... témájú cikkek. Ezek hatalmas lépések az **„embernek könnyű, számítógépnek nehéz” feladatosztály** problémáinak megoldásában. Hogy csak egy kézenfekvőt említsek: a természetes nyelvek fordítása is ilyen.

Remélem könyvem szórakoztató eszköz volt, amivel megágyaztam benned az emberiség előtt álló változások helyes fogadtatásának!

³A vetítésnek a klasszikus természettudományos világképre való illesztését illetően lásd még A tudat szimfóniája második részének 24. felvonását: *ESTI-1 tényfeltáró műsor, földi idő szerint 2031. május 25. 19.00*

7.2. ábra. A közös számítás

7.3. Felhasználási engedély

ODISSZEA AZ UNIVERZUMBAN, 1.0.5 verzió – „ERIKÁ”
(Nem személyre szóló változat)

Az Odisszea az Univerzumban sci-fi regény, de tartalmaz olyan részeket, ami miatt olvasását csak felnőtteknek, azaz 18 éven felülieknek ajánljuk!

ISBN 963 430 144 4

Szerzői jog © 2002, 2003 Bátfai Norbert. Minden jog fenntartva.

Ennek a könyvnek bármely részletét tilos módosítani, kimásolni, átvenni vagy kiadni elektronikus, vagy bármi más formában. Kizárólag az otthoni olvasás céljára nyomtatott vagy fénymásolt, nem üzleti célú felhasználása engedélyezett.

Ez a dokumentum szabad terjesztésű, azzal a céllal terjesztjük, hogy tartalmában HASZNOS és SZÓRAKOZTATÓ olvasmány lesz. De nem vállalunk SEMMINEMŰ GARANCIÁT vagy FELELŐSSÉGET az anyaggal kapcsolatban.

A könyvvel kapcsolatos technikai jellegű észrevételeit szívesen vesszük és várjuk az
info@odisszea.hu email címen.

Forrás: `odisszea_pdf_v_erika_1_0_5.tex`
Debrecen, 2003. szeptember 28.